

၇၅၀၀၀ ၁၁.၂

၅၅၀၀

၀၀၀၀၀

၀၀၀

நியாயமா?

A
766

கிறந்த இலட்சியக் கதை

டி. சி. சீனிசை

280

ஆசிரியர் :

கால்ஸ்வொர்த்தி

~~478~~ ~~A~~
240

தமிழாக்கம் :

டி. வி. சுவாமிநாதன்

ஏ. ஆர். டாக்

ஸ்டார் பிரசுரம்

பாலக்கரை, :: இருச்சி

நவயுகப் பிரசுராலயம்,
காரைக்காடி.

No. 23 * Long Short Story

1946 January

அவ்வை தி.க. சண்முகம் நூலகம்,

நூல் வரிசை எண்: 631

நடைகாடை எண்: 631

'முத்தமிழ்க் கலா வித்துவரத்தினம்'
அமரர் அவ்வை சண்முகம் அவர்கள் நினைவாக
மதுரை காமராஜ் பல்கலைக் கழகத்துக்கு
அன்புடன் அளிக்கப்பட்டது.

27-1-1979

Price Rs. 1-8-0

STAR PUBLICATIONS

PALAKARAI, :: TRICHINOPOLY

Printed at The South India Press, Karaikudi. P. I. C. No. R. 10.
For Star Publications. P. I. C. No. Ty 9.

நியாயமா ... ? தமிழியல்

1

மாலை ஆறுமணி. அப்பொழுதே அந்த அறையில் இருள் கவியத் தொடங்கி விட்டது. பச்சை மூடியிட்ட மேஜை விளக்கொன்றுதான் தரையில் பரப்பப்பட்டிருந்த ரத்னக் கம்பளத்தின் மீதும், அலமாரியிலிருந்து எடுத்து மேஜை மீது போடப்பட்டிருந்த புத்தகங்களின் வெளி அட்டைகள் மீதும், படிப்பதற்கென்று விரித்து வைக்கப்பட்டிருந்த புத்தகமொன்றின் பக்கங்களின் மீதும் ஒளி வீசிக்கொண்டிருந்தது. ஒரு ஸ்டீல், அதன்மேல் நுணுக்கமான பூ வேலை செய்யப்பட்ட விரிப்பு, நடுவில் சீன இழை வேலைப்பாடுகள் பொறிக்கப்பெற்ற பொன் விளிம்பு கட்டிய நீலவர்ண காபி ஸெட்— இவையும் அவ்வொளி வட்டத்திற்குலக்காகிப் பச்சை ஒளியில் பரிமளித்தன.

தேக்குமரச் சட்டங்களாலாகிய சுவர்கள், உத்தரம்; இழுத்து விடப்பட்ட சாளரத்திரைகள் வரிசை வரிசையாயடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த தோல்கட்டடப் புத்தகங்கள். அந்த அறையின் வர்ணனை அவ்வளவுதான்! குளிர் காய்ந்தவண்ணம் கணப்புக்குழியின் அருகாமையி லமர்ந்திருந்தார் கீத் டெராண்ட். மழைக்கால இருள் மண்டிக்கிடந்த அந்த விசாலமான அறையின் அப்பாகம் மட்டும் பாலை வனத்தின் நடுவில் ஒரு பசும்புல் வெளிபோல் தோற்றமளித்தது.

விடியற்காலையில் வழக்கு சம்பந்தமான கட்டுகளின் பரிசீலனை. பகல் முழுவதும் நீதி மன்றத்தில் கடுமையான வாதப் பிரதிவாதங்கள். இத்தகைய

தொழில் தொல்லைகளி லிருந்து விடுபட்டு உடல் சோர்ந்து உள்ளங் கசந்து வீடு திரும்பும் கீத்திற்கு இந்நேரமே உகந்ததாயிருந்தது. புத்தகங்கள் படிப்பது, காபி யருந்துவது, புகைபிடிப்பது, சில சமயங்களில் சற்றுக்கண்ணயர்வது— இப்படியாக இராச்சாப்பாட்டிற்கு முன் இந்த இரண்டுமணி நேரமும் அவருக்குச் சற்று மனச் சந்துஷ்டியை யளித்து வந்தன.

ஒளியும் இருளுங்கலந்து மிளிர்ந்த அப்பின்னணிக் கியைந்தவா றமைந்திருந்தது அவர் அணிந்திருந்த சென்னிறத் துருக்கி மேஜோடுகளும், பழுப்பு நிற 'வெல்வட்' மேலங்கியும்.

அறிவின் ஆழத்தைப் பிரதிபலித்த தீர்க்கமான முகவெட்டு; பழுப்பு வர்ணமோ, சாம்பல் நிறமோ என்று பிடிபடாத கண்களையணைத்து நின்ற கருத்தடர்ந்து நெறித்த புருவங்கள்; அன்றாட அலுவல்களில் தினந்தினம் தாக்குண்டும் நரைகாணாத சுருளலையிட்ட அபரிரிதமான கேசம். கைதேர்ந்த சைத்திரிகனெருவன் திருஷ்டியில் மட்டும் இக்காட்சி பட்டிருந்தால் சிரஞ்சீவி சிருஷ்டியான உன்னத ஓவிய மொன்றைத் திரைச் சீலையில் உயிர் பெற்றெழுச்செய்திருப்பான்.

தொல்லை விளைக்குந்தொழில்; அறிவைக் கலக்கும் வாதப் பிரதிவாதங்கள்; பொய்யும் புனை சுருட்டுமே மிகுந்த சாஷியங்களின் குளறுபடிகள்; விஷயமே யின்னதென விளங்காத விவகாரங்கள். இவ்வளவு சிக்கல்களையும் அலசித் துருவி ஆராய்ந்து திணுது சட்டரீதியான சாராம்சத்தை அனாயாசமாகக்கிரகித்து லாகவமாகக் கையாண்டு கரையேறுந் திறன் அனுபவ முதிர்ச்சியின் பலனாக அவருக்குக் கிட்டியிருந்தது.

அன்று காலை நடந்த சம்பவம். தன் கட்சிக்கார னின் திராணியற்ற தேகமும், இரத்தஞ் செத்து

வெளிற்றிப்போன முகமும், துருத்திக்கொண்டு நின்ற விழிகளிற்றுலங்கிய மருண்ட பார்வையும், தடுமாற்றத்தால் அவன் உளறிக்கொட்டிய பதில்களும் அவன் பொய்ச்சாஷியங் கூறுவதாக அவரை சம்சயிக்கச் செய்தது. உணர்ச்சிக் குழப்பத்தினூற் பீடிக்கப் பட்டுப் பலியாகித்திரியும் இம்மாதிரிப் பித்தலாட்டப் பிண்டங்களால் யாது பிரயோஜனம்? மோசம்! சுத்த மோசம்!! இம்மாதிரி தன்னையும் மீறிச் சில சமயங்களில் கீத்திற்கு அலுப்புத்தட்டிவிடும்.

அன்று அவர் வாசிப்பதற்காகப் பொறுக்கி யெடுத்த புத்தகங்கள் மூன்று. நையாண்டி செய்து குத்திக் கிளறிவிடும் குழப்பத்தில் குதூகலமெய்தும் குணம் படைத்தவனாயிருந்தும், பாமர மக்களின் பிரியத்திற்கும், நன்மதிப்பிற்கும் பாத்திரமாயுள்ள வால்டேரின் நூலொன்று; பர்ட்டனின் 'பிரயாண வரலாறு'; ஸ்டீவன்ஸனின் நவீன அராபிக் கதைகள்; கடைசிப் புத்தகத்தில்தான் அவர் கவனஞ் சென்றது. ஏனெனில் இலக்கியத்தி லாழ்ந்தீடுபட்டு அறிவை அலைக்காது மேலெழுந்தவாரியாகப் படித் தின்புறக் கூடிய நூலொன்றையே அன்று அவர் மனம் நாடியது.

நீதிமன்றத்தில் புழுக்கந் தாங்க முடியாதபடி ஒரே கும்பல். வீடு திரும்பும்பொழுது தென்மேற்கி விருந்து தவழ்ந்து வந்த சிலுசிலுப்பான தென்றலில் வீறுவீறுப்பென்பதே யில்லை. என்றுமில்லாத சோர்வு அன்று அவருக்கு மேலிட்டது. இன்னதென விவரிக்க முடியாததொரு வேதனை உள்ளத்தை அரித்துத் தின்றுகொண்டிருந்தது. ஏகாந்தம் ஏனோ என்று மில்லாத வழக்கமாய் அவரைப் பயமுறுத்தியது.

விளக்கை இறக்கிவிட்டு கணப்பின் பக்கம் புார் வையைச் செலுத்தினார். டெல்லாஸனிலுள்ள விருந் துக்குச் சென்றாக வேண்டுமே யென்ற சலிப்பில்

அதற்கு முன் ஒரு தூக்கம்போட விரும்பினார். விடு முறையாயிருந்து தன் பெண் மெய்வீயும் வீடு திரும்பி யிருக்கக்கூடாதா என்ற ஏக்கந்தோய்ந்த ஆவல் அவர் உள்ளத்தில் ஒரு கணம் உருவெடுத்தது.

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் மனைவியைப் பறி கொடுத்தபொழுதே பெண்மையின் மூலம் வாழ்க்கைக்கேற்படும் பிடிப்பும், சாரமும் அவருக்கற்றுப் போய்விட்டன. புத்தி கூர்மையைப் புலப்படுத்தும் கூரிய கருவீழிகளும், ஒரு நிமிஷங்கூட ஓய்ந்திருக்காது ஓடி விளையாடும் சபாவமும் கொண்ட தன் செல்லக் குமாரத்தியுடன் கூடிக்குலாவ அவர் உள்ளம் விழைந்தது. என்ன விந்தை! சிலர் எப்பொழுது பார்த்தாலும் ஸ்திரீகளைப் பிடித்துக்கொண்டே தொங்குகின்றனர். ஏன்? அவர் தம்பி லாரென்ஸ் ஒரு ஸ்திரீ லோலன், சிற்றின்பப் பிரியன், மதுவில் மூழ்கி, மகளிரையணைந்து, 'கண்டதேகாட்சி கொண்டதேகோலம்' எனக்கொண்டு திரிந்து தன் சொத்தெல்லாவற்றையுங் கரைத்துவிட்டு, வாழ்க்கையின் விளிம்பில் நிலையற்று நின்றன்கொண்டிருந்தான். அவன் தேகத்தில் ஓடிய ஸ்காட்லந்து ரத்தமாவது அவனைக் காப்பாற்றி யிருக்கக்கூடாதா என்று சிலர் வினவலாம். ஆனால், அழிவையேனோக்கி அடியெடுத்து வைக்கும் ஸ்காட்லந்துக்காரனைத் தடுத்து நிறுத்த யாரால் முடியும்?

ஓரேதாயின் உதரத்துதித்த இரு சகோதரர்கள். இருந்தாலும் அவர்களுக்குள் எத்துணை வேற்றுமை? தன்னைப் பொறுத்தமட்டில் வாழ்க்கையில் தானடைந்துள்ள மகத்தான வெற்றிக்கெல்லாம் தன் தாயே காரணம் என்பது கீத்தின் திடமான நம்பிக்கை.

திடீரென்று தன் மனச்சாட்சியை உறுத்திக்கொண்டிருந்த தொழில் சம்பந்தமான விவகாரமொன்றில் அவர் நினைவுகள் பாய்ந்தன. தன் பரிபூர்ண பாண்டித்யத்தில் அவருக்கு அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கை

யிருந்தபோதிலும் தான் அன்று சரியான யோசனை உதவியதாக அவர்கருதக்கூடவில்லை. தானாகயோசித்து ஒரு முடிவிற்கு வரக்கூடிய சக்தியும், சந்தேகங்க ளிருந்தபோதிலும் அத்தீர்மானப்படி நடக்கக்கூடிய திண்ணமு மில்லாவிடில் எவனும் வக்கீல் தொழிலில் பிரசித்தியே பெறமுடியாது. ஏன்? வாழ்க்கையின் ஒரு துறைக்குமே அவன் லாயக்கில்லை. சம்சயங்கள், சஞ்சலங்கள், பொங்கியெழும் உணர்ச்சிகள்—இவை யெல்லாம் 'இரண்டுங்கெட்டானை' இந்தக் காலத் தின் நேரடியான விளைவுகள். இருந்தாற்போலிருந்து பயங்கரமான புன்னகையொன்று அவ ரிதழ்களிற்பூத்து மறைந்தது. மின்னொளியின் வாணவேடிக் கைகள் பல. உறக்கத்தில் அப்புன்னகை உதிர்ந்து மறைந்தது. அவர் தூங்கினார்.....

தூக்கிவாரிப் போட்டுக்கொண்டு அவர் எழுந் திருந்தார். விளக்கின் பின்னால் ஏதோ ஒன்று அசை வதுபோன்ற பிரமை அவருக்குண்டாயிற்று. தலை யைத் திருப்பாமலே "யாரது?" என்று வினவினார். யாரோ பெருமூச்செறிந்த சப்தம் அவர் செவி களில் விழுந்தது. விளக்கைப் பெரிதாக்கினார்.

"யாரங்கே?"

ககவண்டையிலிருந்து ஒரு குரல் பதிலளித்தது.

"ஏன்? நான்தான் லாரி!"

தூக்கத்திலிருந்து 'திடுதிப்' பென்று விழித்துக் கொண்டதோர், அல்லது லாரியின் தொலியில் ஏதோ ஒன்றோ அவரை வெவ்வேலக்க வைத்தது. அவர் சொன்னார்:—

"நான் தூங்கிக் கொண்டிருந்தேன். உள்ளேவா."

வந்திருப்பது இன்னாரெனத் தெரிந்தும் திரும்பிக் கூடப்பாராமல் பாதி திறந்திருந்த விழிகளின் பார் வையைக் கணப்புக் குழியில் பதியவைத்தது, அவர்

அசிரத்தையைப் புலப்படுத்திற்று. லாரென்ஸ் வருகை முற்றிலும் வீரும்பி வரவேற்கத்தக்கதல்ல. அவன் மூச்சு விடுவது அவருக்கு நன்றாகக்கேட்டது. வீஸ்கியின் வாடையும் அவன் பக்கமிருந்து வீசியது. இங்கு வரும்போதாவது குடிக்காமல் வரக்கூடாதா? சுத்த சிறுபிள்ளைத்தனம். கொஞ்சமாவது மட்டு மரியாதை தெரிந்தால் தானே!

“லாரி! எங்கு வந்தாய்?”

அவர் குரலில் கடுமை தொனித்தது.

காரண மெதுவுமில்லாமல் லாரென்ஸ் வரவே மாட்டான். அவன் வருகையில் எப்பொழுதும் ஏதாவது ஒரு விசேஷம் இருந்து கொண்டேதானிருக்கும். தன் தம்பி யடிக்கும் கூத்துகளை எல்லாஞ் சகித்துக் கொண்டு அவன் வேண்டும் போதெல்லாம் தயங்காது தானவனுக்கு உதவி செய்ய முன்வருவதன் காரணம் என்ன என்பது கீத்திற்கே சரியாகப் புலப்பட்டதில்லை. ஸ்காட்டிஷ் மலைவாசிகளிடையே, இயல்பாகவே இரத்த பாசம் அதிகம். கீத் டெராண்டுக்கு இது ஒரு பலவீனமாகத் தோன்றிய போதிலும் அவரால் மட்டும் அதை எதிர்த்து நிற்க முடியவில்லை.

நன்றாகக் குடித்திருக்கிறான் போலும்! அதனால் தான் கதவண்டை தயங்கித் தயங்கி நிற்கிறான்.

“உள்ளே வந்து உட்காருவதற் கென்ன?” என்று சற்றுத் தணிவான குரலில் அவர் வினவினார்.

சுவற்றையொட்டி அவன் உள் நுழைந்த தோரணை, வெளிச்சத்திலிருந்து விலகி நிற்க அவன் வீரும்பியதை எடுத்துக் காட்டிற்று. தன் இடுப்பளவு வெளிச்சம் படும்படியான தூரத்திற்கு வந்ததும் அவன் நின்று விட்டான். பேய், பிசாசு என்பார்களே, அவற்றைப் போல் இருளில் மூழ்கியிருந்தது அவன் முகம்.

“ஏனப்பா? உனக்கு உடம்புக் கொன்று மில்லையே!”

பதிவில்லை. தலையை மட்டும் அசைத்தான். கலைந் திருந்த தலைமயிரைக்கோதி விட்டுக் கொள்வதற்காக ஒளியி லமிழ்ந்திருந்த கரத்தை இருளிற் புதைந்திருந்த நெற்றியண்டை உயர்த்தினான்.

விஸ்கியின் நெடி, மூக்கைத்துளைத்தது.

கீத் நினைத்தார்:—

“பயல் வாஸ்தவமாகவே குடித்திருக்கிறான். இந்த நிலையில் நம்முடைய புதுபட்டர் மட்டும் பார்த்து விட்டால்! வெகு வட்சணந்தான்....”

சுவற்றின்மீது சாய்ந்திருந்த உருவம் ஒரு பெரு மூச் செறிந்தது. ஏக்கச் சுமை நிறைந்த இருதய மொன்றிலிருந்து வெளிப்பட்ட அந்த நெட்டுயிர்ப்பு, வேதனையி லவதிப்படும் அவ்வுள்ளத்தி னுழத்தைத் தான் இன்னுங் கண்டாகவில்லை என்பதை அவருக்கு நினைவுறுத்தியது. எழுந்தார். தம்பியின் பக்கந்திரும்பி னார். தனது சுபாவமான மூர்த்தணயந் தொனிக்குங் குரலில், “என்னப்பா சமாச்சாரம்? கற்சிலைபோல் நிற்கிறாயே! ஏதாவது கொலை, கலை செய்துவிட்டு வந்திருக்கிறாயா என்ன?” என்று எகத்தாளமாய்க் கேட்டார்.

ஒரு கணம் பதிலொன்று மெழவில்லை. மூச்சு விடும் சப்தங்கூட கேட்கவில்லை யென்று சொல்லலாம். பிறகு லாரியின் உதடுகள் அசைந்தன.

“ஆமாம்.”

கிணற்றுக்குள்ளிருந்து பேசுவது போலிருந்தது அவன் குரல். இதுபோன்ற விபரீதமான சந்தர்ப்பங் களில் விளையும், சகஜமான நம்பிக்கை யின்மையின் துணியோடு “அட கடவுளே! சரியாகக் குடித்திருக் கிறாய்” என்று சலித்துக்கொண்டார் கீத்.

மறுகணமே அவர் இதயத்தை ஒரு திகில் பற்றிக் கொண்டது.

“என்ன அது? இப்படி வெளிச்சத்திற்கு வா. உனக்கு என்னப்பா செய்கிறது லாரி?” என்று பர பரப்புடன் பரிவு ததும்புங்குரலில் விசாரிதார் கீத்.

நிழலின் புகலிடத்தைவிட்டுச் சரேலென்று பாய்ந்து நாற்காலியில் ‘தொப்’ பென வீழ்ந்தான். மற்றுமொரு ஆழ்ந்த பெருமூச்சு அவனிடமிருந்து வெளிப்பட்டது.

“என் உடம்பிற் கொன்றுரில்லை, கீத். நான் சொன்னது உண்மைதான்!”

சட்டென்றெழுந்து தம்பியின் முகத்தை உற்று நோக்கினார் கீத். அவன் கூறியது உண்மைதான் என்பதைக் கண்டுகொண்டார். அவன் கண்கள் கக்கிய பார்வையை நடிக்கவே முடியாது. பீதி பீறிடும் வியப்புத் துலங்கிய அப்பார்வை இருதயத்தையே முறுக்கிப் பிழிவதுபோலிருந்தது. தாங்கமுடியாத துன்பத்தின் சாயையில் படரும் பார்வை அது. வேதனை தோய்ந்த இரக்கம் வெகுண்ட ஆச்சர்யமாக மாறியது.

“என்ன பிதற்றல் இது?”

தணிவான தொனியிற்றான் கேட்டார். கேட்ப தற்கு முன்னர் கதவுவரை சென்று, தாளிடப்பட்டிருக்கிறதா என்று பார்த்து வந்தது குறிப்பிடத் தக்கது.

லாரென்ஸ் நாற்காலியைக் கணப்புக்குழிக்கருகில் இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டான். ‘ஓற்றைநாடி’; ஓட்டி உலர்ந்த கன்னங்கள்; குழிவிழுந்து ஆழத்திற் பதிந்த நீலக்கண்கள்; அலைபாய்ந்த பரட்டையான தலை மயிர்; மங்கிய எழிலை எடுத்துக்காட்டிய முகம்— இவைகள்தான் லாரென்ஸ். அவனது இறங்கிய தோளில் கையைப்போட்டவாறு கீத் கேட்டார் :-

“அப்பா லாரி! ஏன் பதட்டப்படுகிறாய்? நிதானமாக நடந்ததைச் சொல்.”

“நிஜந்தான்! நான் ஒரு ஆசாமியைத் தீர்த்துக் கட்டிவிட்டேன்!!” என்று கத்தினான் லாரி.

லாரியின் கூச்சல் அவரைக் கலக்கியது. என்ன சுத்தப் பைத்தியமா யிருக்கிறான்? இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளை யாராவது இரைந்து சொல்வார்களோ? லாரென்ஸ் இருந்தாற்போலிருந்து கரங்களை உயர்த்திப் பிசைந்தான். உயிரின் துடிப்பை உணர்த்திய ஏக்கர் தோய்ந்த அந்த பாவம் கீத்தின் உடலை உலுக்கிற்று.

“நீ ஏன் இங்குவந்து தொலைந்து, இந்த சங்கதியை யெல்லாம் என்னிடம் சொல்லியழ வேண்டும்?” என்று எரிந்து விழுந்தார்.

பேயறைந்தவன் போலிருந்தான் லாரி. ‘பனிச்’ சென்று அவன் கேட்டும் விட்டான்.

“வேறு எங்கே போவது? இதைத் தெரிந்து கொள்ளத்தான் நான் வந்தேன். போலீஸாரிடம் என்னை நானே ஒப்படைத்துக் கொண்டு விடுவதா? இல்லாவிடில்...”

கீத்தின் சிந்தனை சிதைந்தது. காரியாம்சமான இந்தக் கேள்வி அவர் நரம்புகளைப் பிடித்திழுத்து மனதை ச்ருதி சேர்த்தது. அவன் சொன்னது வாஸ்தவந்தானா என்ன? சாவதானமாக வினவினார் :-

“ஓழுங்காகச் சொல்! இவ்விஷயம் எப்படி நடந்தது?”

இக்கேள்வி, பயங்கரமான கனவொன்றைக் காணும் பிரமையுடன், சொப்பன உலகில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்த இருவரையுமே நனவுலகிற் கிழுத்து வந்தது.

“எப்போது இது நடந்தது?”

“நேற்றிரவு!”

வாரியின் முகத்தில் எப்பொழுதுமே குழந்தைகளுக்குரிய நிஜபாவம் குடிகொண்டிருக்கும். நீதிமன்றத்தில் அவனால் ஒரு நாளும் நிற்கமுடியாது.

கீத் மீண்டும் பேசலானார்.

“எப்படி? எங்கே? எதற்காக? எல்லாவற்றையும் சாவதானமாக ஆரம்பத்திலிருந்து சவிஸ் தாரமாய்ச் சொல்லிவிடு. முதலில் இந்த காபியை யருந்து. இது உன் குழப்பத்தைத் தீர்க்கும்.”

லாரென்ஸ் அந்த நீலநிறக் கோப்பையை யெடுத்து அருந்தினான்.

“இப்படித்தான் அது நடந்தது. கடந்த சில மாதங்களாக எனக்கும் ஒரு யுவதிக்கும் பரிச்சயம்”

“மறுபடியும் பெண்ணா?” கீத் ‘நறநற’ வென்று பற்களைக் கடித்தார். “மேலே—!”

“அவள் தந்தை போலந்து தேசத்தவன். இங்கு வந்து உயிர்நீத்து, இவளை அனாதரவாக விட்டுவிட்டான். அந்த வீட்டிலேயே வசித்துவந்த அமெரிக்கன் ஒருவன்—அவன் ஒரு குரங்கு—அவளை மணந்தான். ஒப்புக்கென்றுதான் சொல்லவேண்டும். ஏனெனில் நல்ல அழகியான அவளை ஆறுமாதக் குழந்தையுடன் விட்டுச் சென்றுவிட்டான். இந்த வட்சணத்தில் அவள் அப்பொழுது கர்ப்பிணி வேறு. மற்றொருவன் வசப்படும் வரையில் அவள் பட்டினியால் வாடினாள். இரு வருடங்கள், புது ஆசாமியுடன் கழிந்தன. திடீரெனப் பழைய அமெரிக்கன்—அந்தப் பாவி வாலன்—திரும்பவும் முளைத்துத் தன்னுடன் வர வேண்டுமென்று அவளை வற்புறுத்தினான். ஒன்று மில்லாததற்கெல்லாம் அவள் அவனிடம் செம்மையாக அடிபட வேண்டியிருக்கும். திரும்பவும் அவன் அவளைக் கைவிட்டான். நான் அவளைச் சந்தித்த பொழுது மூத்த குழந்தையையும் பறிகொடுத்து

விட்டு யாருடனும் உறவுபூணும் நிலையில் அவள் நின்றுகொண்டிருந்தாள்.”

கீத்தின் முகத்தை லாரி ஏறிட்டு நோக்கினான்.

“ஆனால் ஒன்று. இப்படி அன்பு வெள்ளத்தில் மூழ்கித் தினைத்து திக்குமுக்காடச் செய்துவிடும் ஸ்திரீ எவனையும் நான் இதுவரை பார்த்ததில்லை. சத்தியம் வேண்டுமானாலும் செய்யத் தயார். ஸ்திரீயா? இன்றைக் கெல்லாமிருந்தால் அவளுக்கு இருபது வயதுதானிருக்கும். நேற்றிரவு நான் அவளில்லஞ் சென்றிருந்த பொழுது அந்தக் காட்டுமிராண்டி வாலன் மீண்டும் அவளைப் பாடாய்ப்படுத்தி வைக்க வந்து சேர்ந்துவிட்டான். நான் நுழைந்ததும் தள்ளாடிக்கொண்டு பயமுறுத்திய வண்ணம் என்னை நெருங்கிய பொழுது “அப்பா” - லாரி தன் நெற்றியைத் தடவிக்கொண்டான் - அவன் குரவையைப் பிடித்தேன். நான் பிடியைத் தளர்த்தியபொழுது.....”

“உம்!”

“அவ்வளவுதான். ஆசாமி தீர்ந்துவிட்டான். அவள் அவன் பின் நின்றுகொண்டிருந்ததைக்கூட நான் அதுவரை பார்க்கவில்லை. ஒரு உணர்வுமே எனக் குண்டாகவில்லை”

இவ்விடத்தில் விவரிக்கவொண்ணா வேதனையுடன் லாரி மறுபடியும் கைகளைப் பிசைந்து கொண்டான்.

சற்று கரகரப்பான குரலில் கீத் வினவினார் :-
“அப்புறம் நீ என்ன செய்தாய்?”

“நெடுநேரம் நாங்களிருவரும் சுவத்தின் பக்கத்திலேயே உட்கார்ந்திருந்தோம். பிறகு அதைத் தூக்கித் தோளில் போட்டுக்கொண்டு தெருக்கோடியிலிருந்த ஒரு கமான் வளைவை நோக்கிச் சென்றேன்.”

“எவ்வளவு தூரமிருக்கும்?”

“ஐம்பது கஜங்களிருக்கலாம்.”

“யாராவது இருந்தார்களா?”

“இல்லை.”

“என்ன நேரம்?”

“மூன்று மணி யிருக்கும்.”

“அப்புறம்?”

“திரும்பவும் அவனை நாடிச் சென்றேன்.”

“எதற்காகவோ?”

“அவள் தனித்திருக்கப் பயந்தாள். நானுந்தான்!”

“அவ்விடம் எங்கே யிருக்கிறது?”

“42, பாரோ தெரு, ஸோஹோ.”

“அந்த வளைவு?”

“க்ளவ் சந்து முனையில்.”

“அட பகவானே! அதை நான் பத்திரிகையில் படித்தேனே!!”

மேஜைமீது கிடந்த பத்திரிகையைப் பாய்ந்தெடுத்து மீண்டு மொருமுறை அச்செய்தியைப் படித்தார்.

“ஸோஹோவில் க்ளவ் சந்து முனைக் கமான் வளைவின் கீழ் ஒரு மனிதன் பிரேதம் இன்று காலை அகப்பட்டது. கழுத்திற் பதிந்திருந்த நகக் குறிகளிலிருந்து கொலை செய்து கிடத்தப்பட்டிருக்கக் கூடும் என்று ஊகிக்கப்படுகிறது. பிரேதத்தின் மீதிருந்த பொருள்கள் களவாடப்பட்டிருந்தன. குற்றவாளியைக் கண்டுபிடிக்கப் போகிய தடையமெதுவும் அகப்படவில்லை. போலீஸார் வெகு தீவிரமாகப் புலன் விசாரித்து வருகின்றனர்.”

பத்திரிகையை மேஜைமீது வைத்தார் கீத். விளையாட்டல்ல! கொலை நடந்திருக்கிறது. அதுவும்

தன் சொந்தத் தம்பி. திரும்பித் தம்பியைப் பார்த்த வண்ணங் கூறினார் :-

“இதைப் பத்திரிகையில் பார்த்துவிட்டுக் கனவு கண்டிருப்பாய். தெரிந்ததா? சொப்பனந்தான் !!”

அணுகுண்டுபோல் வெடித்தது பதில் :-

“அப்படி யிருந்திருந்தாந்தான் எவ்வளவோ நன்றாயிருந்திருக்குமே, கீத்”

இப்பொழுது கீத் தன் கைகளைப் பிசையலானார்.

“நீ சவத்தின் மீதிருந்து ஏதாவது எடுத்தாயா?”

“நாங்கள் போராடிய பொழுது இது கீழே விழுந்தது.”

அது ஒரு வெற்றுக் கவர். அதன் மீது தென் னமெரிக்க முத்திரை காணப்பட்டது. எழுதப்பட்டிருந்த விலாஸம் - “பாட்ரிக்வாலன், லைமன் ஹோட்டல், பாஃரியர் தெரு, லண்டன்.”

திரும்பவும் இருதயத்தை உறுத்தும் வேதனை யுடன் கீத் மொழிந்தார்:- “அதை நெருப்பில் போடு.”

சொன்னபடியே செய்துவிட்டான் லாரி. அதை எடுப்பதற்காகச் சட்டென்று குவிந்தார் கீத். எரிச்ச லுடன் அவரிட கட்டளையின் தாத்பர்யம் இது தான் போலும்! ஆனால் ஏனோ அவர் அதை எடுக்க வில்லை. அது சிதைந்து கருகி அழிந்துவிட்டது. மற்றொருமுறை, “ஏன் இங்குவந்து தொலைந்து என் கழுத்தை அறுக்கிறாய்?” என்று அகாரணமாய் அலுத்துக்கொண்டார்.

“இம்மாதிரி விஷயங்கள் உனக்குத்தானே, கீத், தெரியும். நான் என்னவோ அவனைக் கொல்ல வேண்டும் என்ற உத்தேசத்திற் செய்யவில்லை. அப்

பெண்ணை நான் மனப்பூர்வமாக நேசிக்கிறேன். நான் என்ன செய்யட்டும், கீத்? ”

எவ்வளவு சுலபமான கேள்வி? ‘நான் என்ன செய்யட்டு’மாம். லாரிதான் இதுபோன்றெல்லாம் சிறுபிள்ளைத்தனமாய்க் கேட்கக்கூடும்.

“உன்னை ஒருவரும் பார்க்கவில்லையே? நிச்சயந்தானே!”

“தெருவில் அந்தகாரம் குடிகொண்டிருந்தது. ஒருவருங் கண்ணிற் தென்படவில்லை.”

“இரண்டாம் முறையாக நீ எப்பொழுது அவளை விடுத்துச் சென்றாய்?”

“ஏழு மணி சுமாருக்கு.”

“நேராக எங்கு நீ சென்றாய்?”

“என்னுடைய அறைக்கு.”

“அதாவது பிட்ஸ்ராய் தெருவிற்கு?”

“ஆம்!”

“அப்பொழுதிருந்து நீ என்ன செய்தாய்?”

“பேசாமல் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தேன்.”

“வெளியே தலைகாட்டவே இல்லையோ?”

“இல்லை!”

“அந்தப் பெண்ணைக்கூடப் பார்க்கவில்லையா?”

“ஊஹூம்!”

“எனவே அதற்குப்பின் அவள் என்ன செய்தாள் என்பதும் உனக்குத் தெரியாது!!”

“தெரியாது.”

“அவள் உன்னைக் காட்டிக் கொடுத்துவிடுவாளா?”

“ஒருக்காலும் மாட்டாள்.”

“பயத்தினால் பீடிக்கப்பட்டு ஏதாவது உளறிக் கொட்டிவிட்டால்?”

“மாட்டவே மாட்டாள்”

“உங்களிருவ ருறவையும் வேறு யாரறிவர்?”

“ஒருவருக்குந் தெரியாது”

“ஒருத்தருக்குக் கூடவா?”

“எனக்கு என்னப்பா தெரியும், கீத்? யாரறிந் திருக்கக்கூடுமோ?”

“நேற்றிரவு முதல் முறை நீ அவள் ஜாகையில் நுழைந்தது யார் கண்களிலாவது பட்டிருக் குமா?”

“முடியாது. அவள் கீழ்த்தளத்தில் வசிக்கிறாள்”

“உம்!”

“அதன் சாவிகள் கூட என்னிடந்தா னுள்ளன.”

“அவைகளை என்னிடங்கொடு.”

கீத் சாவிகளை வாங்கிக்கொண்டார்.

“அவளோடு உன்னைச் சம்பந்தப் படுத்தும் பொருள் வேறு என்ன உன்னிடமுள்ளது?”

“ஒன்றுமில்லை.”

“ஒன்றுங்கிடையாது.”

“புகைப்படங்கள், கடிதங்கள்?”

“ஊ ஹூம்!”

“ஜாக்கிரதையாகப் பதிற்சொல்.”

“ஒன்றுமில்லை.”

“இரண்டாந் தடவையாக நீ அவளை நாடிச் சென்றதை யாராவது கவனித்தார்களா?”

“யாரும் பார்க்கவில்லை.”

“காலையில் அவள் வீட்டைவிட்டு வெளியேறியது யார் பார்வையிலாவது பட்டிருக்குமா?”

“இயலாதென்றே நம்புகிறேன்!”

“அந்தமட்டும் நீ அதிர்ஷ்டசாலிதான். கொஞ்சம் உட்கார்ந்துகொள்ளப்பா. நான் யோசிக்கிறேன்.”

“யோசி! எண்ணத்தின் கைப்பிடிக்கெட்டாத இந்த பாழாய்ப்போன பிரச்னையை அலச!!”

ஆனால் கீத்தால் சிதைந்திருந்த சிந்தனையைக் குவித்து ஆர அமர யோசிக்க இயலவில்லை. திரும்பவும் அவர் கேள்விபோட்டுத் தொலைக்கலானார்.

“இந்தச் சந்திப்புதான் வாலன் அவளை இரண்டாந்தடவையாகப் புறக்கணித்தோடிய பின் நிகழ்ந்த முதல் சந்திப்பா?”

“ஆமாம்!”

“அவள் உன்ரிடம் அப்படித்தான் சொன்னாளா?”

“ஆம்.”

“அவள் ஜாகையை அவன் எப்படிக்கண்டுபிடித்தான்?”

“எனக்குத் தெரியாது.”

“அப்போது உன் போதை எந்த மட்டிலிருந்தது?”

“ஒரு பாட்டில் கிளாரட் மட்டுந்தான். வேறொன்றுமில்லை.”

“அவனைக் கொல்லும் உத்தேசம் உனக்கில்லையென்று சொல்கிறாய்!”

“பகவா னறியச் சொல்கிறேன். இம்மியும் கிடையாது.”

“அந்த மட்டும் நல்லது.போயும், போயும் கமான் வளைவிற்கடியிற் கிடத்துவானேன்?”

“முதலிற் கண்ணிற்பட்ட இருள்மண்டிய இடம் அது தான்.”

“மென்னியைப் பிடித்தழுத்துவதா லேற்படும் விகாரமான களை அவன் முகத்தில் தட்டியிருந்ததா?”

“அதைக் கேட்காதே!”

“சொல்.”

“ஆமாம்.”

“ரொம்பவும் சிதைந்து உருக்குலைந்து விட்டதா?”

“ஆ.....மா....ம்.”

“அவன் ஆடைகளி லேதேனு மடையாளக் குறியிருக்கிறதா என்று நீ பார்த்தாயா?”

“இல்லை.”

“ஏன் இல்லை?”

“ஏன் இல்லையா? அட ஆண்டவனே! சித்!! நீ மட்டும் என் நிலைமையி லிருந்திருந்தால்.....ஹும்.!!”

“அவன் உருவம் சிதைந்திருந்ததென்று நீ சொல் கிறாயே! யாராவது அவனை அடையாளங் கண்டு கொள்ள முடியுமா?”

“எனக்குத் தெரியவில்லை.”

“கடைசியாக அவனுடன் கூடி அவள் எங்கு வசித்தாள்?”

“எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியாது. பிம்லிகோ என நான் நினைக்கிறேன்.”

“ஸோஹோ இல்லையே!”

“இல்லை.”

“ லோஹோவில் அவள் குடியேறி எவ்வளவு காலமாகிறது? ”

“ கிட்டத்தட்ட ஒரு வருஷ மிருக்கும். ”

“ அதே அறையில்தான் வசித்து வருகிறாளா? ”

“ ஆம் ”

“ அவள் வாலனுடைய மனைவி என்பதைத் தெரிந்தவர்கள் யாராவது அந்தத் தெருவி லிருக்கிறார்களா? ”

“ இருப்பார்களென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. ”

“ அவன் எப்படிப்பட்டவன்? ”

“ ஏமாற்றுவதே அவன் தொழில் என நான் நினைக்கிறேன். ”

“ அப்படிச் சொல்! வாழ்க்கையில் பெரும் பாகத்தை அயல்நாடுகளிற் கழிப்பவன், இல்லையா? ”

“ ஆமாம். ”

“ அவனைப்பற்றி, போலீஸாருக்கு ஏதாவது தகவல் தெரியுமா? ”

“ நான் கேள்விப்பட்டதே இல்லை. ”

“ லாரி! நான் சொல்வதைக்கேள், இவ்விடத்தை விட்டகன்றதும் நேராக உன்னறைக்குச் செல். நாளைக் காலை நானுன்னை வந்து பார்க்கும்வரை எங்கும் அசைவதில்லை என்று சத்தியஞ் செய். ”

“ அப்படியே யாகட்டும், கீத். ”

“ நான் ஒரு விருந்துக்குப் போகவேண்டும், அதைப்பற்றி யோசிக்கிறேன். குடிக்காதே. ஒருவரிடமும் ஒன்றும் பேசாதே. தைரியத்தைக் கைநழுவ விடாதே. ”

“ அநாவசியமாக என்னை அதிக நேரம் அடைந்து கிடக்கும்படி செய்துவிடாதே, கீத்! ”

வெளிறிப்போன முகம்; மருண்ட கண்கள்; நடுங்குங் கரங்கள். பயம், வெறுப்பு, கோபம் இவற்றினிடையே தம்பிமீது ஒரு பச்சாத்தாபமும் கீத்திற்குண்டாயிற்று. அவன்மீது இரக்கம் மேலோங்கி நின்றது இருதயத்தில்.

தம்பியின் தோள்பட்டைமேல் கையைவைத்துச் சொன்னார் கீத்:-

“ பயப்படாதே! ”

அதே கணம் அவர் எண்ணினார்:-

“ பயப்படாதேயா? ஈஸ்வரா! எனக்கே கயலலவோ தைரியந் தேவை. ”

2

லாரென்ஸ் அடெல்பியிலுள்ள தன் அண்ணன் வீட்டைவிட்டு வடக்கு முகமாக விசையாக நடக்க லானான். சிறிதுதூரம் சென்றதும் அவன் நடை தளர்ந்தது. திரும்பவும் வேகமாக நடக்கலானான்.

திடசித்த முடையவர்கள் ஒரு சமயத்தில் ஒரு காரியத்தைத் திருந்தச்செய்து முடிப்பர். மன உறுதியற்றவர்கள் கூணச்சித்தம் கணப்பித்தம் என்று சொல்லும்படி எடுத்தார் கைப்பிள்ளையாகத் தங்கள் அன்றாட வாழ்க்கையில் நடந்துகொள்வார்கள். புலனடக்க மின்மையின் நேரடியான விளைவான கர்ம பலனால் பீடிக்கப்படுவது இத்தகைய மனோபாவம் படைத்தவர்களுக்குத் தங்களைத் தாங்களே யடக்கியாளுந் சக்தியை வளர்க்காது. போதாக் குறைக்கு, ‘என்ன பிரமாதம்? இன்றைக் கிறந்தால் நாளைக்கு

இரண்டு நாள்” என்ற பொறுப்பில்லாத உருப்படியற்ற மனப் பான்மையையே எருவிட்டு வளர்க்கும்.

கொலைசெய்தபின்னர் தைரியமாக அண்ணன் முகத்தில் சென்று விழிக்கத்தூண்டிய மனோபலம், அவன் மனத்தை யழுக்கிக்கொண்டிருந்த சமையொன்றை அகற்றிவிட்டது. புயல் அடித்து ஓய்ந்தது போன்ற ஒரு அமைதி அவன் மனத்தில் நிலவியது. ஆத்திரத்தையுங் கிளறிவிட்டதென்று சொல்லலாம். இம் மூன்றுவித உணர்ச்சிகளாலும் பின்னப்பட்டிருந்தது அவன் நடை. கீத் வீட்டைவிட்டுப் புறப்படும் பொழுது நேராகத் தன்னறைக்குச் சென்று, மறு நாள் காலை அண்ணன் வரும்வரையில் அங்கு அடைந்து கிடப்பது என்ற திடமான தீர்மானந்தான் அவன் உள்ளத்தி விடம்பெற்றிருந்தது. கீத்தின் கையில் தன் விஷயத்தை ஒப்படைத்தாகிவிட்டது. மேலே என்ன செய்யவேண்டுமென்பது கீத்திற்குத் தெரியும். சரியாக முன்னூறு கெஜ தூரங்கூட நடந்திருக்க மாட்டான். அதற்குள்ளாகவே அவன் உள்ளமும், உடலும் ஒருங்கே சோர்ந்துவிட்டன. அப்பொழுது மட்டும் அவன் கையில் ஒரு ‘ரிவால்வர்’ இருந்திருந்தால், தன்னைத்தானே சுட்டுக்கொண்டு நடுத்தெருவி லேயே நாதியற்ற பிணம்போல் விழுந்திறந்திருப்பான். ஐந்துமாத அன்புறவினால் அவன் உள்ளத்தைத் தொட்டு ஆசைக்கனலை யெழுப்பிவிட்ட அந்த யுவதியின் பிரேமைகூட, அவன் தீர்மானத்தை மாற்றியிருக்க முடியாது. ஆடிக்காற்றி லலைப்புண்டு அல்லலுறும் சிறு துரும்பைப்போல் மனதின்முன் மண்டியிடுபவரும் மனிதராவரோ? ஒரு வழியாக இந்தப் பிரச்சனையைப் பைசல் செய்துவிட்டு நிம்மதியாக ஏன் நித்திரைக்குச் செல்ல லாகாது?

அவன் காதல் தெய்வம் வசித்து வந்த தெரு சமீபித்துவிட்டது. அன்று காலை காதலிடம் தஞ்சமடைந்து தாங்களிருவரும் கவலைகளையும், பயத்தையும் மற்ற

திருந்த இன்ப நினைவு சிந்தனைச் சுடரில் நிழல் வட்ட...
 மாடியது. அவள் வீட்டிற்குள் அவன் நுழைவதா?
 போவதில்லை யென்று கீத்திடம் பிரமாணஞ் செய்து
 விட்டான். வாக்களிக்கா திருந்தால் எவ்வளவு நன்றா
 யிருந்திருக்கும்? அருகாமையி லிருந்த மருந்துக்கடை
 யொன்றின் கண்ணாடியில் தன் தோற்றத்தைப் பார்த்
 துக்கொண்டான். துன்பத்திற் காய்ந்து கவலையால்
 வாடிய பிராணியா? சொறிபிடித்து, தன் இனத்
 தாலும் வெறுத்தொதுக்கப்பட்டு, கழிவிரக்கத்தின்
 பேசாக் காவியமாய்க் கண்டவர் கால்பிடித்துக்
 கவ்வும் வெறி கொண்டலைந்த நாயொன்றைப் பேரா
 வின் தெருவில் தான் கண்டெடுத்துப் 'போஷா'க்காக
 வளர்த்தது அவன் நினைவிற்கு வந்தது. அந்த நாயின்
 மீது அவனுக்கேடு இரக்கம் ஊற்றெடுத்தது. அந்
 நாட்டு வழக்கத்திற்கு முற்றிலும் மாறாக, அதை
 அவன் தன்னுடன் எடுத்துச் சென்றான். அதன்மீது
 அபரிமிதமான பாசம் வைத்தான். மறுபடியும் அதை
 நாடோடி வாழ்விற் கிலக்காக்க மனமின்றிச் சுட்டுக்
 கொன்றுவிட்டான். பன்னிரண்டாண்டுகளுக்கு முன்
 நிகழ்ந்த சம்பவம் இது. தான் வழக்கமாகக் கிராப்
 செய்து கொள்ளும் சான்லரி சந்து சலூனிலுள்ள
 பணிப் பெண்ணுக்கு, சிறிய துருக்கிக் காசுகளாலான
 கைப் பட்டைப் பித்தான்கள் கொண்டு சென்ற
 னல்லவா? அவள்தானாகட்டும். வனரோஜாவைப்
 போன்ற வடிவழகி. கூலியைக் கொடுக்குமுன்,
 "எனக்கு ஒரு முத்தந்தந்தால்தா யென்று" என்று
 அவளுடன் வாதாடுவான்; பிடிவாதம் பிடிப்பான்.
 ஆஹா! எத்தகைய இன்ப ஸ்பரிஸ உணர்ச்சி, அவள்
 தன் கன்னத்தை அவனதரங்களருகிற் கொண்டு வரும்
 பொழுது.....! பெருக்கெடுத்தோடும் அன்பின் லளித
 மான குழைவு, ஊடே ஒரு வெட்கம், நாணத்தாற்
 சிவப்பேறிய கன்னங்கள், நன்றியறிதலையும், நம்பிக்
 கையையும் புலப்படுத்தும் நளின லாவண்யம். ஏன்
 தன்னையே அவனுக்கு அர்ப்பணித்துக் கொள்ளவும்

அவள் தயாராக இருந்தாள். அவளை அவன் அப்புறம் சந்திக்கவேயில்லை. இன்றளவும் தான் ஏன் அவளைத் தேடிச் செல்லவில்லை என்பதன் காரணம் அவனுக்கே தெரியாது. அப்பொழுதே அவ் வனரோஜாவைப் பறித்து முகரத்தவறியதற்கு வருந்துவதா, மகிழ்வதா? அப்பொழுது அவன் போக்கே அலாதியாயிருந்திருக்க வேண்டும். விந்தையே! வாழ்க்கையே ஒரு விசித்திரமான புதிர் தான். நாளை நடப்பதை யாரறிவர்?

கீத்தை எடுத்துக்கொண்டால்! நிதானம், எடுத்த காரியம் யாவினும் வெற்றி. சமூகத்திற்கே ஒரு அரண். என்ன இருந்தாலும் அவரைப்போல் தானாவோமா? சிறுபிராயத்தில் ஒரு முறை தன்னைப் பரிகசித்ததற்காகக் கீத்தை அவன் கொல்லவே போய்விட்டான். நல்லவேளை! தருணந் தப்பியது. தென்னித்தாலியி லொருசமயம் குதிரையை வெதுப்பிய குற்றத்திற்காக, வண்டிக்கார றொருவனை எமலோகத்தை எட்டிப்பார்த்துவரச் செய்துவிட்டான். இப்பொழுதோ, தான் காதலித்த நங்கையை வாட்டி வதைத்த, அந்த முரட்டுக் கயவனை ஒழித்து விட்டான். கொன்றுவிட்டான்! ஆம்!! ஒரு கொலை விழுந்து விட்டது!!!

மருந்துக்கடை 'பளிச்' சென ஒரு விஷயத்தை நினைவுறுத்தியது. திடீரெனப் போலீஸார் அவனை வளைத்துக்கொண்டால்? ஆம், அப்பொழுதும் அவனைக் காப்பாற்றவல்ல வஸ்து அவனறையி லிருந்தது. இனி அம் மாத்திரைகளில் ஐந்தாறை உட்பையில் பத்திரப் படுத்திக்கொள்ளாது வெளிக் கிளம்ப லாகாது. அப்பாடா! எத்துணை அமைதியைத்தரும் நினைவு. ஒரு மனிதன் தன் உயிரைத் தானே போக்கிக்கொள்வது கூடாதென்று சொல்கிறார்கள். அவர்கள் கிடக்கட்டும். தலையிட்யும் காய்ச்சலும் தனக்கு வந்தாலல்லவோ தெரியும்? அவர்களுடைய சட்டங்களும்

திட்டங்களும் அவர்கள் மட்டிலேயே நிற்கட்டும். மிருகத்தன்மை மலிந்த மனித மந்தையின் நடுவில் உயிர்வாழ்வதைவிட உயிர் துறப்பதே மேல்.

மருந்துக் கடைக்குள் நுழைந்து தூக்க மருந்து என்று கலந்துதரச் சொன்னான். மனம் மட்டும் தன்பாட்டில் வேலைசெய்து கொண்டிருந்தது. அவன் ஒரு ஆவியைப் போக்கிவிட்டான். கோடானு கோடிப் பேர் நித்தஞ் செய்துமடிகின்றனர். லட்சக்கணக்கானவர்கள் கொலையுண்டு சாகிறார்கள். அப்படி யிருக்க இறந்தப் பயல் வாலன் இறந்ததால் என்ன குடிமுழுக்கிப் போய்விட்டது? வாழ்க்கை - உயிர் மூச்சு - ஒரு சுடர். எல்லாங்கனவு. பின் ஏனிந்த நடுக்கம்?

மருந்து வந்துவிட்டது.

“ தூக்கமில்லையோ ? ”

“ ஆமாம்.”

“ உங்கள் வண்டவாள மெல்லாந்தெரியுமையா ? ” என்று சொல்வது போலிருந்தது மருந்து கலந்து கொண்டு வந்தவனின் பார்வை.

மருந்துக் கடைக்காரர்களின் வாழ்க்கையே விநோதமானது. பொழுதுவிடிந்தாற் பொழுதுபோனால் மாத்திரைகளுடனும், மருந்துகளுடனும் மாறடிக்கவேண்டியதுதான். விந்தையான வியாபாரம்!

வெளியேறும்போதும் தன் பிரதிபிம்பத்தைக் கண்ணாடியிற் கண்டான் லாரி. கொலைகாரர்களை அவன் முகத்திலில்லை. அதற்கு மாறாக ஒரு தெளிவும், பிரகாசமும் அவன் முக விலாசத்தி லொளிர்ந்தன. நிஜமாகவே உயிர்க்கொலை யொன்றைச் செய்துவிட்டவன் பிரதிபிம்பமா அது? ஒரு கணம் சந்தேகித்தான் லாரி. புதிய உற்சாகமொன்றினால் உந்தித் தள்ளப் பட்டு வேகமாக நடக்கலானான். அடிமைத்தனத்தின் விலங்குகளையும், சுதந்திர தேவதையின் ஸ்பரிஸத்தை

யும் ஏக காலத்தில் அவன் சுவைத்தான். நோக்கிய இடமெல்லாம் பயம். மக்களுடன் பேசிக் கவலையை மறக்க ஆசை. ஆனால் அப்படிச் செய்வதற்கில்லையே! இப்பொழுதுள்ள நிலையில் கீத், அந்தப் பெண்—இவ் விருவாரிடம் மட்டுந்தானே அவன் சகஜமாகப் பழக முடியும். அவ்விருவாரிலும் கீத் ஏற்ற ஆசாமியல்ல. ஒருபொழுதும் நெறி தவறாது, எப்பொழுதும் வெற்றியே காண்பவாரிடம் செளஜன்யமாகப் பழகுவ தெப்படி? பழகித்தானென்ன பயன்? எதிலுமே கீத் பிடிப்பற்றவர். பொறுக்கியெடுத்த காரியவாதி. தானே சஞ்சலவாதி! நெஞ்சிலுரமும், நேர்மைத்திற மும் உற்றிருப்பது விரும்பத் தக்கதுதான்! ஆனால், கீத்தைப்போல் தனது ஆசாபாசங்களையே அழுக்கி யானும் மனோபலம் சுத்த மோசமானது. அண்ணா யிருந்துவிட்டால் மட்டுமென்ன? அவரைப் போன்ற பிரகிருதியுடன் யாரும் தோழமை பூணமுடியாது.

எனவே, ஈசுவர சிருஷ்டியில் அவன் உறவு கொண்டாடக்கூடியது அந்த யுவதி ஒருத்திதான். அவன் என்ன செய்தாலும், அவனுக்கென்ன நேர்ந் தாலும் அவ்வளவையுஞ் சகித்துக்கொண்டு அன்புப் பிச்சை யளிக்கக் கூடியவள் அவள் ஒருத்திதான்.

சிகரெட்டொன்றைப் பற்ற வைப்பதற்காக ஒரு கதவோரம் சற்று ஒதுங்கிக்கொண்டான். திடீரென முளைத்தது ஒரு விபரீத ஆசை. சுவத்தைக் கிடத்திச் சென்ற கமான் வளைவைப் பார்க்கவேண்டும் போலிருந்தது அவனுக்கு. அர்த்தமில்லை; நோக்க மில்லை. விவரிக்க வொண்ணா விபரீத இச்சை.

பாரோ தெருவைக் கடந்து க்ளவ் சந்துக்குள் நுழைந்தான். தொலைவில் தோளை முடக்கிக்கொண்டு நின்ற ஒரு ஆத்மாதான் தென்பட்டது. கூனிக்குறுகிய உருவமொன்று தன்னை யணுகுவதை உயிருக்கே ஊசலாடும் விளக்கொளியிற் கண்டான்.

என்ன கோரம்? பிரம்மசிருஷ்டியின் திருஷ்டி-தோஷமாக விளங்கினான் அவன். இரத்தந்தெறிக்கும் கண்கள்; காவிடையேறிப்போன பற்கள்; அலங்கோலமாக முளைத்தடர்ந்த தாடியும் மீசையும். என்ன விகாரமான தேகக்கட்டு! ஒன்றின்மேல் ஒன்றேறிய தோள்கள். ஒரு கால் சற்றுச் சும்பியிருந்தது. தன்னையும்விட இழிந்த நிலையிலுள்ள இந்த ஜீவனைக் கண்டதும் வாரியின் நெஞ்சம் நெக்குருகிற்று. இப்படியும் சில உயிர்கள் உள்ளனவா?

“எனப்பா, உன்னைப் பார்த்தால் சரியான சாப்பாட்டைக் கண்டு பல நாட்களாகியிருக்கும் போலிருக்கிறதே!” என்று மெதுவாக விசாரித்தான் வாரி.

அவன் சிரித்தான். சோளக்கொல்லைப் பொம்மை சிரித்தால் எவ்வளவு அசம்பாவிதமாக இருக்குமோ அப்படியிருந்தது அவன் சிரிப்பு.

“நமக்கும் சுகத்திற்கும் வெகுதூரம்!” என்றான் அவன் உடைந்த குரலில். “நான் ஒரு விடியாமூஞ்சி. நான் தொட்டதொன்றும் துலங்கியதில்லை. வைத்ததொன்றும் விளங்கியதில்லை. நான் ஒருமதப் பிரசாரகனாக இருந்தேனென்றால் நீ நம்புவாயா?”

வாரென்ஸ் ஒரு வில்லிங்கை எடுத்து அவன்பால் நீட்டினான். ஆனால் அதை ஏற்க அந்த வினோதப் பிரகிருதி மறுத்தது. “உன்பணத்தை நீயே வைத்துக் கொள். உனக்கு இன்று கிடைத்திருக்கக் கூடியதை விட அதிகம் எனக்குக் கிடைத்துவிட்டது. ஆனால் என்மேல் இவ்வளவு சிரத்தை காட்டியதற்கு வந்தனம். அதுவே நீ ஆயிரம் ரூபாயளித்ததற்குச் சமானம்.”

“வாஸ்தவம்!”

“ஆம்!” அவன் தன் உடைந்த குரலில் தொடர்ந்து கூறினான் :- “இம்மாதிரி இரந்துண்பதை விட இறப்பதே மேல். என் சுயமரியாதை எங்கு

போயிற்று? தன் சுயமரியாதையை யிழக்காது ஒரு பிச்சைக்காரன் எவ்வளவு நாள் காலந்தள்ள முடியும் என்று நான் ஆச்சர்யப்பட்டதுண்டு. வெகு நாட்கள் தள்ளமுடியாது. ஆம்! அந்த ஒரு விஷயத்தில் நீ நிர்ப்பயமாய் என் வார்த்தையை நம்பலாம்” இன்னும் அவன் தன் கீச்சுக்குரலிற்கேட்டான்:- “கொலையைப் பற்றி வாசித்தாயா? இங்குதான் அது நடந்தது. அந்த இடத்தைத்தான் நான் பார்வையிட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.”

“நானும் கூடத்தான்!” என்று சொல்ல வாயெடுத்தான் லாரி. ஆனால் நல்ல வேளையாய் வார்த்தைகள் வெளிவராமல் தொண்டையிற் சிக்கிக் கொண்டன.

“இனியாவது உன் வாழ்வு விடியட்டும். நான் வருகிறேன்” என்று பிரிவுபசாரம் கூறிவிட்டு விரைந்து நடக்கலானான் லாரி.

பேய்நகையொன்று அவன் வாயிலிருந்து வெளிப்பட யத்தனித்தது. எல்லோரும் தான் செய்துவிட்ட கொலையைப் பற்றித்தான் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்களா, என்ன? உதவாக்கரைக் கழிசடைகள் கூடவா?

3

எத்தகைய இடர்ப்பாடு எதிர்ப்படினுஞ் சித்தஞ் சிதைவுறாதவர்கள் சிலருண்டு. பொழுது விடிந்ததும் சிரசாக்கினை என்றாலும் இரவு பூராவும் நிம்மதியாக உறங்குவார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள்தான் வாழ்க்கையின் சகல துறைகளிலும் முன்னேறிப் பிரசித்தியெய்த முடியும். அவர்கள் தங்கள் உணர்ச்சிகளை ஊறுகாய்போட்டு வைத்துவிடுவர். இலக்கிய தாகம், கலைப் பசி, ஆத்மீக விசாரணை, தத்துவஞான தர்க்கம் - இவைபோன்ற பிடிபடாப் பிரச்சனைகளுல்லாம் அவர்

களைப் பொறுத்தமட்டில் அர்த்தமற்ற பிதற்றல்கள், வானவில்லின் வர்ண ஜாலத்திலோ, இயற்கை மோனத்தைக் குலைக்கும் புகழ் ஜாலங்களின் இன்னிசைக் கானத்திலோ லயிப்பவர்களல்ல இவ் வடிகட்டின காரியவாதிகள்.

டெல்லாஸனில் விருந்துண்ணும்போது கீத் டெராண்ட் உணர்ச்சியற்ற இயந்திரம்போல் நடந்து கொண்டார். போர்ட் லண்ட் மாளிகையிலிருந்து வெளியேறும்போது இரவு மணி பதினென்று. அவர் வாடகை வண்டி அமர்த்திக்கொள்ளவில்லை. சிந்தித்துக்கொண்டே நடந்து செல்லலாம் என்பது அவர் எண்ணம். என்னே அவர் நிலை? விதியின் விசித்திர விளையாட்டுடன், விலைக்குவாங்கிய விசாரமும் சேர்ந்து கொண்டால், பின் கேட்பானேன்! கூடிய சீக்கிரத்தில் நீதிபதி ஸ்தானத்தை அலங்கரிக்கக்கூடிய ஒருவர்தம்பியே கொலைகார னாவதென்றால்? மனிதர்களைப் படுகுழியில் வீழ்த்தும் இதுபோன்ற குறைபாடுகளிடம் இயல்பாகவேயுள்ள அலக்ஷ்யபாவம், அவர் அப்பிரச்னையை அதிகநேரம் சிந்திக்க இயலாதவாறு தடுத்தது. இருந்தாலும் ஆழ்ந்து யோசித்தாக வேண்டும். இரத்தபாசமும், சொந்த கௌரவமும் அவரைக் கட்டுப்படுத்தின.

காற்று இன்னும் சிலுசிலுத்துக்கொண்டே யிருந்தது. ஆனால் அதுவரை தூற்றல் போடவில்லை. கதகதப்பா யிருந்தது. எனவே அவர் 'கோட்'பித்தான் களைக் கழற்றிவிட்டுக்கொண்டார். அவருள்ளத்தில் ஊடாடிய எண்ணங்கள் முகத்தின் சலனமற்ற தோற்றத்தை மிகைப்படுத்திக் காட்டின. செதுக்கப்பட்டது போன்றிருந்த அவர் உதடுகள் நெஞ்சு கத்து அவ்வப்பொழுது எழும் சிக்கல்களை உடனுக்குடன் 'வெட்டு ஒன்று, துண்டு இரண்டாக'ப் பைசல் செய்வதுபோல் ஒட்டியிருந்தன. சந்தடி மிகுந்த தெருக்களின் வழியே மௌனமாக நடந்தார். கேளிக்

கையும், தீபாலங்காரமும் நர்த்தனமிடும் தெருக்கள் அவரை உறுத்தின. இருண்ட வழியைப் பின்பற்றி நடக்கலானார்.

அப்பா! இந்தக்கோரமான சம்பவம்!! எவ்வளவு உண்மை!!! அதிலிருந்து மீளும் மார்க்கமோ புலனாகவில்லை. அச்சம்பவம் அவர் மனதில் ஆழமாகப் பதிந்து விட்டது. லாரி என்னமோ, வேண்டுமென்று செய்யவில்லை. எப்படி யிருந்தாலென்ன? கொலை கொலை தானே! லாரியைப்போல் மனவலி யிழந்த, உணர்ச்சிகளுக்கடிமைகளாகும், முதுகெலும்பற்ற ஜீவன்களின் செய்கைகளுக்கும் அர்த்தமுண்டா? அதிலும் இந்தப் பேர்வழி வாலன் உயிருடனிருப்பதைவிடச் செத்தொழிந்ததே சிலாக்கியமானது. அவனுக்காக ஒரு துளி கண்ணீருஞ் சிந்தவேண்டியதில்லை. ஆனால்! குற்றம் - கோரம் - நியாயம் கேட்குமே!! குற்றம் அழுக்கப்படுகிறது. அதற்கு இவர் உடந்தை, வேறென்ன வழி? உடன்பிறப்பல்லவா? தன்னை யென்னவோ யாருங்கேட்கப்போவதில்லை. லாரியைத் தப்புவிப்பதெப்படி என்பதுதான் முக்கியமான பிரச்சனை. 'கப்சிப்' பென்று மூட்டைகட்டிவிடச் சொல்லலாமா? அது பலிக்குமா? லாரி கொடுத்த தகவல்கள் நம்பகமாயிருந்தால் நடக்கும். இந்தப் பெண்ணொருத்தி குறுக்கிட் டிருக்கிறாளே! இறந்த மனிதனுக்கும், அவளுக்குமுள்ள தொடர்பு வெளிப்பட்டுவிட்டால் லாரியை அவள் காட்டிக்கொடுக்க மாட்டாள் என்பது என்ன நிச்சயம்? பெண்களே ஓடும் நீரோட்டத்தைப்போல் ஒரு நிலையற்றவர்கள். சமூகத்தின் ஓட்டடைகள்.

லாரி சம்பந்தப்பட்டவரைதான் என்ன? குற்றமுள்ள நெஞ்சு குறுகுறுத்துக்கொண்டு தானிருக்கும். எப்பொழுதாவது, எங்கேயாயினும் குடி வெறியில் எதையாவது உளறிக்கொட்டிவிட்டால்!

என்ன நிச்சயமற்ற பிழைப்பு? அவனுக்காகத் தானும் காலமெல்லாம் பயந்து பயந்துசாகமுடியுமா? ஒருவழியாக விஷயத்தைப் போலீஸாரிடமே சொல்லி சரண்புகச் செய்துவிட்டால்? தன் பெயரல்லவோ கெட்டுப்போய்விடும். கூடிய சீக்கிரம் நீதிபதிஸ்தானம் வகிக்கக்கூடிய கீத் டெராண்டின் தம்பி இந்நகரிலுள்ள யுவதியொருத்தியுடன் இரகசியத்தொடர்பு வைத்துக்கொண்டு அவள் கணவன் கழுத்தை நெரித்துவிட்டான். கொல்லவேண்டுமென்ற உத்தேசமென்னவோ இல்லை. ஆனால் ஒரு பிரேதம் விழுந்துவிட்டது. அந்தகாரம் குழந்தை ஒரு கமான் வளைவிற கடியில் சவம் ஒளிக்கப்பட்டுவிட்டது. வெறியில் நிகழ்ந்த செய்கை "சாகும் வரை தூக்கிலிட வேண்டியது" என்ற தீர்ப்பு. அதற்கு மேல்கருணை மனு. அதனால் ஆயுட்கால தீவாந்திர சிகைஷ், இதுதானா நாளைக்காலை வாரிக்கு, தான் உதவப்போகும் யோசனை?

பரந்த மண்ணின் மீது, அகண்ட ஆகாயத்தின் கீழ், வெளியுலகத்தின் தொடர்பே யற்று வரிக் குதிரைகள் போல் பட்டையிட்ட சட்டைகளை யணிந்துகொண்டு மொட்டைத் தலைகளுடன் முன் ஒரு முறை பெண்டோன் வில்லி சிறையில் தான் பார்த்த ஆயுட்காலக் கைதிகளின் தோற்றம் அவர் மனக்கண்முன் எழுந்தது.

தளர் நடையிட்ட, மழலை மொழிந்த பருவமுதல் தானறிந்த லாரி! தன்னை விட ஐந்து வயது இளைய தம்பி லாரி! குழந்தைப் பருவமுதல் கொஞ்சிக் குலவிய லாரி! பிள்ளைப் பிராயத்தில் தானேவிய பணிகளைத் தட்டாது செய்த லாரி! கலாசாலையிற் பயிலும்பொழுது தன் கண்காணிப்பின் கீழிருந்த லாரி! எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகத் தாயா ரிறக்கும் பொழுது தன் கையில் ஒப்படைக்கப்பட்ட லாரி! இப்படிப்பட்ட அரும்ந்த தம்பியை

அந்தக் கொலைஞர்களின் கோலத்திலா காண்பது? எல்லோரும் எள்ளி நகையாடி ஏவலிட அவர்களிடிலொருவனாக அடைந்து கிடக்க விடுவதா? ஆட்டு மந்தைபோல லடைபட்டு அவன் வாடி வதங்கத் தான் வழி காட்டுவதா? தன் மூலமாக அவன் அணு அணுவாக, அங்குலம் அங்குலமாக, அழிந்தழிந்து தேய்ந்தொழிவதா? இவ்வாறெண்ணும் போதே அவர் தலை சுழன்றது. இல்லை யில்லை! ஒருக்காலும் அப்படிப்பட்ட அனாதரவான நிலையில் அவனை விடமுடியாது; கூடாது. ஆனால், அதற்குமுன் லாரியின் உண்மை நிலையைப் பதட்டமோ, ஆத்திரமோ படாதபடி உள்ளது உள்ளபடி உய்த்துணர வேண்டும். ஆம்! ஐயந்திரிபற அறிந்தாக வேண்டும்.

இந்தக் க்ளவ் சந்து - அந்தக் கமான், இங்கிருந்து வெகு தூரம் இருக்காது. யாரையாவது விசாரித்துப் பார்க்கலாமா என்று சுற்றுமுற்றும் தேடினார். தூரத்தில் லாந்தர் கம்பத்தினடியில் போலீஸ்காரனொருவன் வீழிப்புட னுலவிக் கொண்டிருந்தான். விளக்கொளியில் அவன் முகம் தெளிவாகத் தெரிந்தது. தன் வேலையைத் திறம்படச் செய்யக்கூடிய வன்தான். சந்தேகமில்லை. ஆனால் அவனை விசாரிக்கக் கீத்திற்குத் தைரியம் வரவில்லை. காணாதவர் போல் நடக்கலானார். நாணமற் பேச்சுப் பேச்சென்றாலும் பூனையின் முன் கீச்சிட வேண்டியதுதானே கிளி! நீதியின் முன் தலை குரியாமல் தப்ப யாரால் முடியும்?

வீதியைக் குறுக்கே தாண்டி பாரோ தெருவிற் குள் நுழைந்தார். நாற்பத்திரண்டாம் நம்பர் வீட்டின் முன் வந்து நின்றார்.

சிறிய வீடு. மேலிரண்டு தளங்களிலுள்ள அழுகேறி அழகிழந்த சாளரக் கண்ணாடிக் கதவுகளிலும் வியாபார விளம்பரங்கள் தீட்டப்பெற்று மினுமினுக்க முயன்றன. சிழ் தளத்தின் ஜன்னல்கள் கருந்திரைகளால் மூடப்பட்டிருந்தன. எங்கோ ஒரு மூலையி

லிருந்து மங்கிய ஒளி ரேகை யொன்று பாய்ந்தது. சுவதையும் தூக்கி வாரித் தோளில் போட்டுக் கொண்டு, அழுத்தும் அந்தச் சுமையுடன் அந்நேரத்தில் லாரி எப்படி நடந்திருப்பான்? ஐம்பது கஜங்களென்று சொன்னு நல்லவா?

என்ன இருட்டு! குறுகல்வேறு நல்ல காலம்!! ஒருவருமில்லை.

வந்து விட்டதப்பா க்ளவ் சந்து!

சரியாகக் கமானுக்கடியில் வந்துவிட்டார். அண்ணாந்து பார்த்தார். இரு பெரு வர்த்தக ஸ்தாபனங்களை மேலாக இணைத்துக்கொண்டு நின்ற கற்பாலந்தான் அந்தக்கமான் வளைவு. பேயு மஞ்ச மிருள்!

“அந்த இடந்தானய்யா, அந்த இடந்தான்.” தூக்கிவாரிப்போட்டது கீத்திற்கு. ஒரு கணம் அவர் உடல் சில்லிட்டு விட்டது. சட்டென்று திரும்பிப் பார்த்தார்.

“அதோ அந்த இடத்தில்தான் பிரேதம் கிடத்தப் பட்டிருந்தது. பேர்வழி இன்னும் பிடிபடவில்லை.” இப்படி விவரித்தான் பரட்டைத்தலையுடன் பத்திரிகை விற்கும் சிறுவனொருவன். கலைந்து, நெற்றியின் மீது சுருள் சுருளாகத் தொங்கிக்கொண்டிருந்த கேசத்தி னிடைப் பதிந்திருந்த அவன் கண்கள், ஆந்தைக் கண் களைப்போற் பிரகாசத்தைக் கக்கின. தனக்குத் தெரிந்த சரக்கொன்றை அவிழ்த்து விட்டிருக்கிறான் அவன். இரண்டு பென்ஸ் கொடுத்து ஒரு பிரதியை வாங்கிக்கொண்டார் கீத். இப்படியொரு வாண்டு அங்கு வந்து சேர்ந்ததும், அவர் மனதிற்கு சற்று ஆறுதலளித்தது. தன்னைப்போலவே பின்னும் பலரும் அவ்விடத்தைப்பார்க்க வருகின்றனர் என்று ஏற்பட்டதல்லவா? மழுங்கி வந்த மங்கலான வெளிச்சத்தில் பத்திரிகையைப் பிரித்தார். முகற் பக்கத்தில்

கொட்டை எழுத்துக்களில் பிரசரிக்கப் பெற்றிருந்த பின் வரும் செய்தி அவர் கவனத்தைக் கவர்ந்தது.

“களவ் சந்து மர்மம். கொலையுண்டவனின்னொனென்ப தின்னந் தெரியவில்லை. அணிந்திருந்த ஆடைகளிலிருந்து அந்நிய தேசத்தவனாயிருக்கலாமென்று ஊகிக்கப் படுகிறது.”

பையன் பறந்து விட்டான். அந்த முடுக்கில் போலீஸ்காரனொருவன் நுழைவது கீத்திற்குத் தென்பட்டது. ஒரு க்ஷணந்தான் தயங்கினார். மறுக்ஷணமே மனதைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு விட்டார். இவ் விஷயத்தைத் தவிர வேறெதுவும், அவனை அங்கு ஈர்த்து வந்திருக்க முடியாது. மறுபடியும் வளைவின் மீது திருஷ்டியை நாட்டினார்.

இதற்குள் போலீஸ்காரன் நெருங்கிவிட்டான். சற்றுமுன் தான்பார்த்த அதே ஆசாமிதான் என்பதைக் கீத் உணர்ந்துகொண்டார்.

கீத் ஒரு கனவான் என்பதை அவர் தோற்றமும், ஆடைகளும் விளம்பரப்படுத்தின. உடனே போலீஸ்காரன் கண்களிற் படர்ந்திருந்த சம்சயப் பார்வையுமகன்றது. பேப்பரைச் சுருட்டிச் சுட்டிக் காட்டிய வண்ணமே “இந்த இடத்தில்தான் சவங்காணப் பட்டதா?” என்று வினவினார் கீத்.

“ஆம், ஐயா!”

“இன்னும் மர்மமாகத் தானிருக்கிறுப்போ லிருக்கிறது?”

“பத்திரிகைச் செய்திகளை அப்படியே யெடுத்துக் கொண்டு விடமுடியுமா? ஆனால் இவ்விஷயத்தைப் பற்றி அதிகப்படியான தடையங்களெதுவும் அகப் பட்டிருப்பதாகவுஞ் சொல்ல முடியாது”

“இருண்ட முடுக்கு! இன்னும் யாராவது இங்கு படுப்பதுண்டா?”

போலீஸ்காரன் தலையை யசைத்தான். “ஒன்றி ரண்டு நாடோடிகள் படுத்துறங்காத கமான் வளையே லண்டனி லில்லை யென்று சொல்லலாம்.”

“சவத்தின்மீது ஒன்றுமகப்படவில்லைபோலும்! அப்படித்தான் படித்ததாக ஞாபகம்”

“செப்பா லடித்த காசங் கிடையாது. ஜேபிக ளெல்லாம் இழுத்துவிடப்பட்டிருந்தன. இந்தப் பக் கங்களில் பல வினோதப்ரகிருதிகளுண்டு. கிரேக்கர் கள், இத்தாலியர்கள்-இப்படிப்பலதரப்பட்டவர்கள்.”

போலீஸ்காரனொருவனுடன் அந்தரங்கமாகப் பேசுவதிலுள்ள ஆறுதலே அலாதி!

“சரி, வருகிறேன்!”

“ஆகட்டும் ஐயா, ஆகட்டும்.”

பாரோ தெருவை யணுகியதும் திரும்பிப் பார்த்தார். கையில் விளக்குடன் கமானின் இருதய அந்தரங் கத்திற் புதைந்து கிடக்கும் இரகசியங்களை யெல்லாம் வெளிக்கொண்டு வந்துவிட முயல்பவனைப்போல், ஆடாமல் அசையாமல் நின்றுகொண்டிருந்தான் போலீஸ்காரன் இன்னும் அங்கே.!!

இருண்ட நிர்மானுஷ்யமான இப்பிரதேசத்தை யடைந்த பிறகு, அவர் மனம் சற்றுச்சமாதானமடைந் தது. “ஜேபிகள் இழுத்துவிடப்பட்டிருந்தன.” ஒன்று, இத்தகைய புத்திசாலித்தனமான காரியத்தைச் செய்ய லாரிக்குப் பட்டிருக்கவேண்டும். அல்லது போலீசார் பார்வையிடுவதற்கு முன்னரே, பிணத்தை வேறு யாராவது தேட்டையிட் டிருக்கவேண்டும். அப்படித்தான் நடந்திருக்கவேண்டும்.

ஊரடங்கி, அனைவரும் கண்ணயர்ந் திருக்கும் அந்த சமயத்தில் - மூன்றுமணி சுமாருக்கு - லாரியை யாரும் கவனித்திருக்கப் போவதில்லை. போகவர அவனுக்கு ஐந்து நிமிஷங்களுக்குமேற் பிடித்திருக்

காது. இனிப் பார்க்க வேண்டியதெல்லாம் அந்தப் பெண் ணெருத்திதான். அவளைநாடி லாரென்ஸ் வருவது யாருக்காவது தெரியுமா? ஒருவேளை இறந்த வனுக்கும், இவளுக்குமுள்ள உறவு அம்பலமாகி விட்டால் அவள் லாரென்ஸைப்பற்றி மூச்சுவிடாம லிருப்பாளா? இவைக ளெல்லாவற்றையு மறிந்தாக வேண்டும்.

பாரோ தெருவில் ஒரு ஈ காக்காய் இல்லை. எந்த வீட்டிலிருந்தாவது ஒரு விளக்கெரிய வேண்டுமே! நொடிப்பொழுதில், பொறுப்பையுணர்ந்து நடந்து கொள்ளும் சுபாவம் படைத்தவர்களே மேற் கொள்ளக்கூடிய தீர்மான மொன்றிற்கு வந்தார் கீத். தானே அவளைச்சென்று பார்த்து வருவது நலம்.

நாற்பத்திரண்டாம் நம்பர் வீட்டிற்கு வந்ததும், தன் கையிலிருந்த பெரிய சாவியைச் சாவித் துவாரத் தில் இட்டார். சாத்தப்பட்டிருந்த கதவு திறந்து கொண்டது. புகை விளக்கினொளியாற் பிரகாசம் பெற்றிருந்த நடைக்கு வந்தார். ஒரு கணம் சிந்தித் தார். தனக்கு எல்லாந் தெரியுமென்பதை அவளறிய எடுத்துச் சொல்லவேண்டும். வாரி தனக்கு ரொம்ப வேண்டியவ னென்பதற்குமேல் ஒன்றுஞ் சொல்லி விடக்கூடாது. பயமுறுத்தாமலே அவளைப் பணிய வைத்து வழிக்குக் கொண்டுவர வேண்டும். எந்த நிமிஷத்திலும் தன் தம்பிக்கு விரோதமாகத் திரும்பக் கூடிய சாஷியம்! ஆனாலும் எதிரியாகப் பாவிக்கக் கூடாது. கையாளுவதற்கு மிகச் சிரமமான பிரச்சனைதான் !!

அவர் இடித்ததற்குப் பதிலில்லை. “கேள், அது கொடுக்கப்படும்” என்பது போல் “தட்டு, அது திறக் கப்படும்” என்று மனதிற்குள் முன்கிக்கொண்டே மீண்டும் முன்னைவிடப் பலமாகத் தட்டினார். பின் எடுத்த காரியத்தை அரைகுறையாக விட்டுச்சென்று

விடுவதா? லாரியிடம் போய், “என் புத்திக்கொன்று மெட்டவில்லை” என்று கையை விரித்து விடுவதா?

அப்பொழுதும் பதிலில்லை. தனக்கு வந்த எரிச் சலில் தன் கையிலிருந்த இன்னொரு சாவியைப் பிரயோகித்தார். சொல்லி வைத்தாற்போல் கதவு திறந்து கொண்டது.

உள்ளே ஒரே இருட்டு. ஒரு மூலையிலிருந்து அது வரை அவர் வாழ்க்கையனுபவத்திற் பழக்கப்பட்ட டிராத நூதன தொலியொன்றெழுந்தது.

“ஓ! லாரியா!! கதவையேன் தட்டினாய்? நான் பயந்தே போய்விட்டேன். விளக்கைப் போட்டுவிட்டு என் னருகில் வா.”

மையிருட்டில் ஸ்விட்ச் இருக்குமிடத்தைத் தடவினார் கீத். சற்றும் அவர் எதிர்பாராவண்ணம் ஒரு உருவம் அவரைக் கட்டித்தழுவி முத்தமிட்டது. தழுவிய அதே வேகத்தில் அவ்வுருவம் பின்வாங்கிற்று. மின்சாரத்தால் தாக்குண்டவர் போலானார் கீத்.

“ஓ! யாரது?” என்று கிலியுடன் அலறினார்.

“லாரென்ஸுக்கு வேண்டியவன்தான். பயப் படாதே!”

அறையில் நிசப்தம் நிலவியது. ‘டிக் டிக்’ என்ற கடிகாரத்தின் சிற்றொலியும் செவிகளில் நன்றாக வீழ்ந்தது. ஒரு வழியாக ஸ்விட்சைக் கண்டுபிடித்து விளக்கைப்போட்டார், ‘பளிச்’ சென்று பரவிய வெளிச்சத்தில் படுக்கையறையை மறைத்த கருந் திரையண்டை, கருப்புக் ‘கோட்’ ஒன்றைக் கழுத்தோடு இறுக அணைந்தவாறு ஒரு நங்கை நின்று கொண்டிருப்பதைக் கண்டார். அப்பின்னணியில் அவளது சுருண்ட செம்பட்டை மயிர் உலகத்திலிருந்தே தனித்தியங்கும் ஒரு தோற்றத்தை அவள் முகத்திற் களித்தது. பழுப்புவர்ணமோ, நீலநிறமோ

என்று பிடிபடாத அவள் கண்களிற் குடிகொண்டிருந்த பார்வையும், சற்று பிரிந்திருந்த அவள்தரங்களில் லேசாகப் படர்ந்திருந்த சிவப்பும் வர்ணந்தீட்டிய மெழுகுப் பொம்மையோ என்று காண்பவரை ஐயுறவைத்தது. அவளது உள்ளத்தாய்மையைத் துன்பத்தின் தொடர்பிலேயே ஜனிக்கக்கூடிய அந்தப் பார்வையின் நளினம் நன்கு எடுத்தியம்பிற்று. உணர்ச்சி வயப்படும் வழக்கமேயில்லாத சீத்தே சற்று உருகி விட்டார். கம்மிய குரலில் அவர் சொன்னார் :-

“ அம்மா! பயப்படாதே!! உனக்கு எத்தகைய தீங்கு இழைக்கவும் நான் வரவில்லை. உன் நன்மையைக் கோரியே நாடி வந்திருக்கிறேன்.”

மேலும் தன்கையிலிருந்த சாவிக்களை அவளிடம் காட்டிக்கொண்டே, “ நான் வேண்டியவனாயிரா விட்டால் லாரி இவைகளை என்னிடங்கொடுப்பானா? நாம் உட்கார்ந்து கொண்டு சவிஸ்தாரமாகப் பேசலாமே.”

சற்றும் சலனமின்றி நின்றாள் அவள். பேயுலகிலிருந்து பூவுலகம் வந்திருக்கும் ஆவியோ அவள்? அசம்பாவிதமானதாக இல்லை இந்தச் சந்தேகம். அறையின் நாற்புறமும் அவர் பார்வை படர்ந்தது. யாவும் துப்புரவாக இருந்தது. சாயமழிந்துபோன சட்டத்தில் துலங்கிய கண்ணாடி; சலவைக் கல்லாலான மேற்பாகத்தையுடைய மேஜை; திண்டு வைத்த ஷோபா. எல்லாம் நறுவிசாக இருந்தன. இம்மாதிரிக் காரிய ஒழுங்கை அவர் கண்டு இருபதாண்டுகளாகி விட்டன. அவர் ஆரம்பித்தார் :-

“ உட்கார மாட்டாயா அம்மா? பாவம், நான் ரொம்பவும் உன்னைப் பயப்படுத்திவிட்டேன்.”

இருந்த இடத்தைவிட்டு நகராது அவள் முணுமுணுத்தாள் :

“தயவுசெய்து தாங்கள் இன்னு ரென்பதைத் தெரிவிப்பீர்களா?”

தான் முன் ஜாக்கிரதையாக நிர்ணயித்துக் கொண்டிருந்த வரம்பையும் மீறி அவர் வாய் முன கிற்று :-

“லாரியின் அண்ணன்!”

இதைக்கேட்டதுந்தான் அவள் மூச்சு ஒழுங்காக வரத் தொடங்கிற்று. கழுத்தை யணைந்திருந்த கருப்புக் கோட்டைப் பிடித்தவாறே ஸோபாவிற் சாய்ந்தாள். அவள் அணிந்திருந்த மேஜோடுகள் பாதங்களின் மேற்பாகத்தைப் புலப்படுத்தின. சற்றுக் குட்டையான கேசம்; மருண்ட களங்கமற்ற பார்வை. எல்லாங்கூடி அவளைக் குழந்தையாக்கிவிட்டன. நாற்காலியை இழுத்துப்போட்டு அமர்ந்துகொண்டு கீழ் பேசலானார் :-

“இந்த அகாலத்தில் உன்னைப் பார்க்கவந்ததற்கு மன்னிக்கவும். லாரி என்னிடம், எல்லாவற்றையும் ஒளிக்காது கூறிவிட்டான். என்ன தெரிந்ததா?”

இதைக்கேட்டதும் அவள் சுருண்டு விழுவாளென் றெண்ணினார் கீழ். ஆனால் தன் கைகளைக் கோத்து முழங்கால்களைக் கட்டியவாறே “அப்படியா?” என்றாள் அவள் சர்வ சாதாரணமாய்.

திரும்பவும் அவர் உள்ளத்தில் பயமும் வேதனையும் தலையெடுத்தன.

“என்ன சனியன் பிடித்த விவகாரம்?”

அவள் முனகல் அவர் வார்த்தைகளை எதிரொலித்தது.

“ஆம்! சனியன் பிடித்த - சுத்த சனியன் பிடித்த காரியந்தான்”

சட்டென்று கீத்திற்குத் தான் உட்கார்ந்துகொண்டிருக்குமிடத்தில்தான் அவ்வாலன் விழுந்திருப்பானே என்ற பிரமையுண்டாயிற்று. மௌனமாக அவர் குனிந்து தரையையே உற்று நோக்கினார்.

அவர் சிந்தனையை ஏதோ இக்ஷணியூல முணர்ந்தவள்போல், “ஆம்! அதோ அங்குதான். இப்பொழுது நினைத்துப் பார்த்தாலும் அவன் தள்ளாடித் தரையில் சாய்வதுபோன்ற கோரக்காட்சி மனக்கண் முன் தோன்றிக்கொண்டே யிருக்கிறது” என்றார்.

அந்தக்குரலில்தான் என்ன ஏக்கம்? வறண்ட, வாழ்க்கையின் வகையற்ற ஏமாற்றம் அதில் எதிரொலித்தது. தன்னையும் தன் தம்பியையும் இந்தத் தொல்லையில் மாட்டிவிட்ட இந்த வேசையிடம் - வேசையென்றுதானே அவனைச் சொல்லவேண்டும்! - ஏன்தான் அவருக்கு இரக்கம் ஊற்றெடுத்ததோ?

“உனது இளமை இன்னும் குன்றவில்லை.”

“எனக்கு இருபதுதான் ஆகிறது.”

“என் தம்பியை நீ இருதய பூர்வமாக நேசிக்கிறாயல்லவா?”

“அவருக்காக என் உயிரையுங் கொடுக்கச் சித்தம்.”

அவள் குரலில் தொலித்த உறுதியும், கண்களில் - நீலமல்ல. பழுப்புத்தானென்று பிடிபட்டுவிட்டது - மிளிர்ந்த பார்வையின் கனிவும், வைரம் மிகுந்த அவள் நெஞ்சி லூடாடிய காதற்பெருக்கின் வலிமையை எடுத்துப் பேசின. இழிவான வாழ்க்கை நடத்தியவளாயினும், எழிலின் சின்னங்கள் அவளிடம் மழிந்த பாடில்லை. துன்பங்கள்தானே நரம்புகளைப் பிடித்திழுத்து மனதை சுருதிசேர்க்கும் முறுக்காணிகள். கஷ்டங்களாற் கனிந்திருந்தது அவள் உள்ளம். ஸ்புடமிட்ட அழகு ஒழுகிற்று அவள் வதனம். அவருக்கும், அவளுக்கும் அஜகஜாந்திரம். இருப

தாண்டுப் “பாப்பா” எங்கே, முதிர்ந்த அனுபவ ஞானத்திற் பழுத்த கீத் டெராண்ட் எங்கே?

சற்றுத் தமொற்றத்துடன் அவர் உசாவினார் :-

“நான் ... இல்லை ... அவனைக்காக்க நீ எவ்வளவு தூரம் தியாகஞ் செய்வாய் என்பது நான்றிய வேண்டிய விஷயம். கவனி! நான் கேட்பதற்கு மட்டும் பதிற்சொல்.”

அவள் தன் கைகளை யுயர்த்தி ஓய்யாரமாகச் சோம்பல் முறித்தவாறே மொழிந்தாள் :- “என்ன கேட்டாலும் நான் சொல்லத் தயார்.”

“இந்த மனிதன், அதுதான் உன் கணவன், என்ன பெரிய போக்கிரியோ?”

“போக்கிரியா! மகாமோசம்!!”

“நேற்றிரவு அவன் இங்கு வருவதற்கு முன் நீ அவனைச் சந்தித்த தெப்பொழுது?”

“பதினெட்டு மாதங்களுக்கு முன்னால்.”

“அப்பொழுது நீ எங்கு வசித்துக்கொண்டிருந்தாய்?”

“பிம்லிகோவில்.”

“இந்தப் பக்கத்தில் யாருக்காவது நீ வாலனுடைய மனைவி என்பது தெரியுமா?”

“ஊஹும். என் பெண் குழந்தை தவறிப் போனதும் நான் இங்கு வந்து இத்தகைய வாழ்க்கை நடத்த லானேன். யாருக்குமே என் பூர்வோத்திரம் தெரியாது.”

“அவன் இன்னொன்பது பிரேத அடையாள விசாரணையின் பொழுது வெளிப்பட்டு விட்டால் போலீஸார் அவன் மனைவி யாரென்று தேடுவார்களல்லவா?”

“எனக்கொன்றுந் தோன்றவில்லை. நான் அவன் மனைவி என்று மற்றவர்களறிந்துகொள்ளும் வண்ணம் அவன் என்னிடம் நடந்துகொண்டதே யில்லை. தவிர, அப்பொழுது நான் இன்னுஞ் சிறியவள். உலகா னுபவங் கிடையாது. என்னைப்போல் எவ்வளவு பேர் அவன் வேட்கைக்குப் பலியாகி யிருக்கிறார் களோ? யார் கண்டது?”

“போலீஸார் அவன் மீது கண் வைத்திருந்தார் களா என்பது உனக்குத் தெரியுமா?”

அவள் தீர்க்கமாகத் தலையை யசைத்தாள்.

“அவன் என்ன அவ்வளவு ஏமாந்தவனா?”

“இப்பொழுது நீ வைத்துக்கொண்டிருக்கும் பெயரென்ன?”

“வாண்டா விவின்ஸ்கா.”

“கல்யாணமாவதற்கு முன்பும் உன் பெயர் அதுதானா?”

“வாண்டா என்பது என் பெற்றோர்களிட்ட பெயர். விவின்ஸ்கா நானாக ஸ்வீகரித்துக்கொண்டது.”

“அப்படியா? அதுவும் இங்கு வந்த பிறகு தானாக்கும்.”

“ஆம்!”

“உன் கணவனை இதற்கு முன்பு எப்பொழுதாவது என் தம்பி பார்த்ததுண்டா?”

“இல்லவே யில்லை.”

“உன்னை யவன் ஆளாக்கிய கொடுமைகளை யெல்லாங் கூறி என் தம்பியிடம் முறையிட்டிக் கொண்டாயாக்கும்!”

“ஆம்! முதலில் தங்கள் தம்பிமீதுதான் பாய்ந்தான் அந்தப் பாவி.”

“ வாஸ்தவம்! நான்கூட லாரியின் தோளில் ஏறப் பட்டிருந்த தழும்பைப் பார்த்தேன். லாரி இங்கு வந்து போவது யார் கண்களிலாவது பட்டிருக்க ஏதுவுண்டு என்று நினைக்கிறாயா? ”

“ எனக்குத் தெரியவில்லை. என்னிடம் அவர் ஒன்றையும் சொல்வதில்லை. ”

“ அவன் பிணத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு சென்றதை யார் பார்த்திருக்க முடியும்? ”

“ தெருவி லொருவருங் காணப்படவில்லை. நான் கவலித்துக்கொண்டுதான் இருந்தேன். ”

“ திரும்பி வரும்பொழுது? ”

“ அப்பொழுது மிப்படித்தான்! ”

“ காலையிற் திரும்பும்போது ஒருவருக்குந் தெரியாமற் போனா? ”

“ அதென்னவோ நானறியேன். ”

“ உன்னிடம் வேலைக்கு யாராவது இருக்கிறார்களா? ”

“ ஒரே ஒரு வேலைக்காரி மட்டுமுண்டு. அவள் காலை ஒன்பது மணிக்குத்தான் வருவாள். ஒரு மணி நேரத்தில் தன் காரியங்களை முடித்துக்கொண்டு போய் விடுவாள். ”

“ அவளுக்கு லாரியைத் தெரியுமா? ”

“ தெரியாது. தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை. ”

“ சிநேகிதர்கள், தெரிந்தவர்கள் - இப்படி யாராவது உண்டா உனக்கு? ”

“ ஊஹும். ”

“ ஏன்? ”

“ எப்பொழுதுமே நான் ‘நாமுண்டு. நம் காரியமுண்டு’ என்றிருப்புவள். அதுவும் தங்கள் தம்பி

யைச் சந்தித்ததிலிருந்து நான் வேறு யாரோடும் பழகியதில்லை. வெகு நாட்களாகவே அவரைத் தவிர வேறு யாரும் இங்கு வருவதில்லை.”

• “எவ்வளவு நாட்களாகவோ?”

“ஐந்து மாதங்க ளிருக்கும்.”

“இன்று நீ வீட்டைவிட்டு வெளியே எங்காவது சென்றிருந்தாயா?”

“இல்லை.”

“அப்படியானால் என்ன செய்துகொண்டிருந்தாய்?”

“அழுது தீர்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.”

எரிச்சலுடன் இவ்வாறு மொழிந்துவிட்டுக் கரங்களை இறுகப் பிணைத்து முறுக்கியவாறே பின்னும் பகர்ந்தாள் :-

“எல்லாம் இந்தப் பாவியால்தானே அவருக்கு நேர்ந்தது. அவரை நினைத்துப் பார்த்தால்தான் எனக்குப் ‘பகீர்’ என்கிறது.”

பெருக்கெடுத்துப் பொங்கியெழும் உணர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்தவோ என்னவோ, கட்டளையிடும் தோரணையில், “எங்கே என்னைப் பார்!” என்றார்.

தன் கரிய விழிகளின் கூரிய பார்வையை அவர் மேல் நாட்டினாள், வாண்டா. கழுத்தை மூடியிருந்த கருப்புக் ‘கோட்’ சிறிது விலகி விழுந்திருந்ததால் அவளுடைய வெளுத்த தொண்டை வெளியே தெரிந்தது. ஏதோ செய்தியை மென்று விழுங்க முயல்பவள் போற் காணப்பட்டாள்.

“காரியம் அடியோடு குட்டிச்சவராய்ப் போய் விட்டால் - அதாவது இறந்த மனிதன் உன் கணவன் என்பது வெளிப்பட்டு அதன் மூலம் உனக்கும்

லாரிக்குமுள்ள நட்பும் அம்பலமாகிவிட்டால் நீ எவ விதம் நடந்து கொள்வாய்?"

அவள் நேத்திரங்கள் சுடர்விட்டொளிர்ந்தன. இருக்கையை விட்டெழுந்து கணப்பு வரை அவள் சென்றாள்.

“பாருமையா பாறும். தங்கள் தம்பி எனக்குத் தந்திருந்த சகலத்தையும் உருத் தெரியாது பொசுக்கி யழித்து விட்டேன். ஆம்! அவர் பரிவுடன் தந்திருந்த அவருடைய அருமைப் படத்தையுங் கூடத்தான். இனி யவர் ரூபகத்தை யெழுப்பும் வஸ்து ஒன்றுகூட என்னிடமில்லை.”

கீத்தும் தமது ஆசனத்தை விட்டெழுந்தார்.

“ரொம்ப சந்தோஷம். இன்னும் ஒரே ஒரு கேள்வி. நீ இப்பொழுது நடத்தும் ஜீவியத்தினால் போலீஸார் உன்னை யறிந்திருக்கக் கூடுமல்லவா?”

வாண்டாவின் முகம் சிவந்துவிட்டது. கீத்தின் கேள்வி அவள் உள்ளத்தில் ‘சுருக்’ கென்று தைத்து விட்டது. புண்பட்ட நெஞ்சுடன், “இல்லை” என்பதற் கறிகுறியாகத் தலையை யசைத்தாள். அவள் தோற்றமும், பார்வையும், “ஏண்டாப்பா இந்தக் கேள்வியைக்கேட்டோம்?” என்ற இக்கட்டான நிலைமைக்குக் கீத்தைக் கொண்டுவந்து விட்டன.

“மன்னிக்கவேண்டும். தவிர்க்க முடியாத நிர்ப்பந்தத்தாலேயே நான் இக் கேள்வி யிடவேண்டியதாயிற்று. என் தம்பியின் ஜாகை உனக்குத் தெரியுமா?”

“தெரியும்.”

“இதோபார். நீ அவனைத் தேடிச் செல்லக் கூடாது. அவனும் இங்கே வரக் கூடாது. வர மாட்டான் புரிந்ததா?”

அவள் உடல் நடுங்கிற்று. உதடுகள் துடித்தன. தலையைக் குனிந்து கொண்டாள். சட்டென்று

கீத்தைச் சமீபித்துக் கெஞ்சும் பாவனை முகத்திற் கொஞ்ச ஈன ஸ்வரத்தில் சொல்வாள் :- “என்னை விட்டு அவரை அடியோடு பிரித்துவிடக் கூடாது. நான் அதி ஜாக்கிரதையாக நடந்து கொள்வேன். அவர் மாட்டிக்கொள்ளும் வண்ணம் என் செய்கையொன்றுமமையாது. அவ்வப்பொழுது அவரைக் காணாவிடில் என் ரெஞ்ச வெடித்துவிடும். உமக்குப் புண்ணியமுண்டு. என்னிடமிருந்து அவரைப் பறித்து விடவேண்டாம்.” இப்படி வேண்டிக்கொண்டு அவர் வலக்கையைப் பற்றித் தன்னிரு உள்ளங்கைகளுக்குமிடையில் வைத்து ஹிதமாக அழுக்கிக்கொண்டது பரிதாபகரமானதாக இருந்தது. அவள் மன்றாடிச் செய்த இப்பிரார்த்தனைக்குப் பதிலளிக்கக் கீத்திற்குப் பல விநாடிகள் பிடித்தன.

“அவ்விஷயத்தை என்னிடம் விட்டுவிடு. நான் அவனைப் பார்த்து வேண்டியதைச் செய்கிறேன். எதெதை எப்படியெப்படிச் செய்யவேண்டுமென்பது எனக்குத் தெரியும்.”

“அப்படியானால் என் அன்பை அவிக்கமாட்டீர்களே!”

அவரது கரத்தை அவள் முத்தமிட்டாள். சில்லென்றிருந்த அதர ஸ்பரிஸம் அவர் உடலை உலுக்கி உள்ளத்தில் இச்சையை யெழுப்பியது. வெகுவேகமாக அவர் தமது கரத்தை இழுத்துக்கொண்டார். தன்னுடைய ஆத்திரத்தில் தான் மிதமிஞ்சிப்போய் விட்டோமோ என்று அவளும் பயந்து பின்வாங்கினாள்.

இருந்தாற்போலிருந்து அவள் திரும்பி ஸ்தம்பித்து நின்றாள். பிறகு இரகஸ்யமாகச் சொன்னாள் :- “காது கொடுத்துக் கேளுங்கள். யாரோ வந்திருக்கிறாற்போலிருக்கிறது.”

மின்னலைப்போல் பாய்ந்து சென்று விளக்கை அணைத்துவிட்டாள். அதேசமயம் தெருக்கதவுதட்டப்

பட்டது. அந்தக் கும்பிருட்டிலும் அவள் நடுங்குவது அவருக்குத் தெரிந்தது. ஏன்? அவருக்கே உதற லெடுத்து விட்டதே! பின் அவளெந்த மூலை? யாரா யிருக்கலாம்? லாரியைத்தவிர வேறு ஒருவரும் அங்கு வரும் வழக்கமில்லை என்றானே !! வேறு யாராய்த்தா ரிருக்க முடியும்?

மறுபடியும் கதவு சற்று பலமாகத் தட்டப்பட்டது. அவள் அவரை நெருங்கிக் 'கசுகசு'த்தாள். "அது லாரியாயிருந்தால்? எதற்கும் நான் சென்று அறிந்து வருகிறேன்.!!

அவர் சுவரோடு சுவராக ஒட்டிக்கொண்டார். கதவு திறக்கப்பட்டதும் பின்வரும் வார்த்தைகள் அவர் காதில் லேசாக விழுந்தன.

"ஆம்"

"யார்?"

"சரி"

விளக்கின் ரேகை யொன்று எதிர்ப்புறமிருந்த சுவற்றில் பாய்ந்தோடிற்று.

கீத்திற்குப் பழக்கமான குரலொன்று கேட்டது.

"அதெல்லாம் சரிதானம்மணி. கதவை இப்படி திறந்து போட்டு வைக்கலாமா? இருட்டி விட்டால் சாத்தித் தாளிடவேண்டியதுதானே!"

அட ஆண்டவனே! அந்தப் போலீஸ்கார னல்லவா? மறந்துபோய்க் கதவைத் திறந்து போட்டு விட்டுவந்ததும் இவர்தான்.

"வணக்கம். மன்னிக்கவும்" என்று அவள் குழைவது அவர் காதுகளுக்கெட்டியது. போலீஸ் காரன் பேர்ய்விட்டான். கதவை மூடிவிட்டு வந்த அவள் அவரை அணுகினாள். அவள் அவரையே மயக்கிவிட்டாள். இளமையும் எழிலும் எதிர்த்து

நிற்கும் அவள் ஸ்பரிசம் ஊட்டிய இன்ப லாகிரி இன்னுந் தீர்த்தபாடில்லை. இந்தப் பெண்களே இப்படித்தான். ஒரு பொழுதும் உண்மையை உரைக்கமாட்டார்கள். சாகஸக்காரக் கள்ளிகள்! கரகரப்பான குரலிலேயே, “உன்னைப்பற்றி போலீஸார்களொன்று மறியமாட்டார்கள் ளென்றாயே?” என வினவினார்.

அவள் பதில் பெருமூச்சுடன் வெளிப்பட்டது.

“அவர்களுக்குத் தெரியுமென்பது எனக்குத் தெரியாது. நான் வீட்டைவிட்டு வெளியே ஊருக்குள் போய் வெகுகாலமாகிறது. வாரிவந்து சேர்ந்ததிலிருந்து எங்கும் நகர்ந்த தில்லை என்று சொல்லலாம்.”

இதுவரை கீத்தி னிதயத்திற் புதைந்து கிடந்த வெறுப்பனைத்தும் மூண்டெழுந்தது. தன் தம்பி - தன் தாயின் வயிற்றுவாய்த்தவன் - ஒரு பெரிய மனிதன் அறிவையும் ஆன்மாவையும் அலைக்கழிக்கும் இவருக்கடிமை. இவ்வளவிற்கும் இச்சம்பவமல்லவா காரணம்? அவள் விளக்கைத் திரும்பவும் போட்டாள். இருள் அவள் நெஞ்சைத் துணுக்குறச் செய்தது போலும்! ஆனால் அவள் முகத்தைப் பார்த்தால், களங்கத்தின் கறைபடியாத அந்தக் கண்களும், உயிரின் துடிப்பை உருவகப்படுத்தி உச்சரிக்கும் உதடுகளும் குழந்தைகளுக்கேபுரிய வெள்ளை மனதைத் திறந்து காட்டின.

“நான் வருகிறேன். சொன்னது ஞாபகமிருக்கட்டும். நீயும்சரி, ஒருவரை யொருவர் பார்க்க முயலக்கூடாது. நாளை நானவனைச் சந்திப்பேன். உனக்கு உள்ளபடியே அவன்மீது காதலிருக்கும் பட்சத்தில் நான் கூறியபடி நடந்துகொள். ஜாக் கிரதை! ஜாக்கிரதை!!”

“ஊம். அப்படியே யாகட்டும்,” என்று அவள் இழுத்து நிறுத்தினாள், ஆயாகப் பெருமூச்சு செறிந்து கொண்டே.

கீத் வாயிற்கதவை யடைந்துவிட்டார். அவள் மட்டும் சுவற்றில் சாய்ந்தபடியே நின்றுகொண்டிருந்தாள். அவரை வழியனுப்ப அவள் தலைமட்டும் அசைந்தது. மணிப்புருவைப் போன்ற லளிதமான அவள் வதனத்தில் ஜீவன் பொங்கித்ததும்ப வாழ்க்கையெனும் வண்டு திளைத்துமயங்கி வீழ்ந்து திணறும் நேத்திரங்களிரண்டும் “எங்களை நம்பும், நாங்கள் ஒருபோதும் பொய் சொல்லமாட்டோம்” என்று பிரகடனப் படுத்துவது போலிருந்தது. அவர் செல்லலானார்.

கதவைத் திறந்து வெளியே அடியெடுத்து வைக்குமுன் நடையில் நின்றவண்ணம் தலையை வெளியில் நீட்டித் தெருவின் இருமருங்கும் கவனித்துப் பார்த்துக்கொண்டார். அந்தப் போலீஸ்காரன் கண்ணில் தப்பித் தவறிக்கூட மீண்டும் ஒருமுறை பட்டுவிடக் கூடாதென்ற பயம். இதற்குள் அவன் ரோந்து முடிந்து அடுத்த தெருவிற்குச் சென்றிருப்பான். இவ்விதம் தீர்மானித்துக் கொண்டவராய் வெளியில் வந்து வலப்புறம் திரும்புவதா இடப்புறம் திரும்புவதா என்று சற்றுத் தயங்கி வேகமாகத் தெருவைத் தாண்டினார். அப்பொழுது அவருக்குப் பரிச்சயமான குரலொன்று வலப்புறமிருந்து “நமஸ்காரம்” என்று வரவேற்றது.

கதவொன்றின் நிழலில் நின்று கொண்டிருந்த போலீஸ்காரன் கண்ணிற்பட்டதும் தேள்கொட்டிய திருடனைப்போல் ‘திருதிரு’ வென்று விழித்தார் கீத்.

“அடடா! நாம் இந்த வீட்டிலிருந்து வெளி வந்ததை இவன் பார்த்துத் தொலைத்திருப்பானே.” அடக்க முடியாமற் கொந்தளித்தெழுந்த ஆத்திரத்தை வெகு சிரமப்பட்டுக் கொஞ்சம் கட்டுப்படுத்தி “நம...ஸ்...காரம்” என்று பதில்வந்தனங் கூறிவிட்டு வேகமாக நடக்கலானார். “சரிதான்! லாயர் கீத்திற்கும் இந்தப் பெண்ணிற்கு முறவுண்டா? எவ்வளவு

காலமாகவோ?" இப்படியெல்லாம் அவன் முடிவு கட்டியிருக்கக் கூடுமல்லவா? தன்னை யென்னவோ அவன் அடையாளங் கண்டு கொண்டிருக்கலாம். என்ன அசட்டுத்தனம்? நழுவாத நாமே தவறி விட்டோமே! பீடை பிடித்த விவகாரம். கால் மைல் தூரஞ் செல்லும்வரை இத்தகைய எண்ணங்களா லேயே நைப்புண்டது அவர் இதயம். சிதறியோடிய எண்ணங்களை இழுத்துப் பிடித்துக் காரியாம்சத்திற் செலுத்தச் சிறிது நேரம் சென்றது. இப்பொழுது ஒரு நிம்மதி. அவருக்கு வேண்டிய விஷயங் கிட்டி விட்டது. பயப்படுவதற்கு வேண்டிய அம்சமொன்று மில்லை. அந்தப் பெண்! அவளைப்பற்றிக் கவலையே யில்லை. அவள் காதல் அந்தரங்க சுத்தியானது. அவள் எது நேர்ந்தாலும் லாரியைக் காட்டிக்கொடுத்து விடமாட்டாள்.

ஏன்? இப்படிச் செய்தாலென்ன? ஆம்! அது தான் சரி. லாரியை இனியும் இங்கு வைத்திருக்கக் கூடாது, தென்னமெரிக்காவிற்கோ, கீழ் நாடுகளுக்கோ அனுப்பிவிட வேண்டியதுதான். அவர் மனம் இன்னும் சமாதான மடையவில்லை.

மலிவான - கீத்தின் கற்பனையில் நறுவிஸாக வைக்கப்பட்டிருந்த - அந்த அறையின் சூழ்நிலையில் காதல் மந்தாரமிட்டிருந்தது. கொப்பளிக்கும் உணர்ச்சிகள் அவ்வறையில் அடைபட்டுக் கிடந்தன. அம் மங்கையின் மாசற்ற வதனம், சேற்றில் செந்தாமரை முளைப்பதுபோல், நத்தை வயிற்றில் முத்துப் பிறப்பதுபோல், விபசார விடுதிகளெதற்கும் புறம்பான அக அழகும், உள்ளத் தூய்மையும், உண்மையி னுழமும் புறப்பொலிவுட லீயைந்து சோபித்தது அவ்வறையில்.

இருளி விருப்பிடமான கமான் வளைவு. பத்திரிகை விற்கும் வாண்டு. 'ஆசாமி அகப்படவில்லை' என்று அவன் அவிழ்த்துவிட்ட சரக்கு. அவர் கழுத்

தைக்கட்டிய கரங்களின் இச்சையெழுப்பும் இன்ப ஸ்பரிஸம். இருளில் மிதந்துவந்த இரகசிய சம்பாஷணை. அது விளைத்த பீதி. அனைத்திற்கும் மேலாக அவள் குழந்தை முகம். குழைந்த அன்பின் கனிவும், அவ்வப்பொழுது அசைக்க முடியாத தீர்மானமுந் த்வனிக்கும் அவள் குரல். பரிவுடனவர்மேல் பதிக்கப் பெற்ற மாசற்ற அந்தக் கண்கள். 'திடுதிப்' பெனத் தெருவில் அவர் ஸ்தம்பித்து நின்றுவிட்டார். அட கடவுளே! இதெல்லாமென்ன? அந்தகாரத்தில் கொம்மாளமிடும் இந்நினைவின் நிழலுருவங்கள் பேய்களா? என்ன அர்த்தமற்ற கந்தர்வ கோளம்? யந்திர ரீதியில் அவர் தன்னைப் பழக்கப் படுத்திக்கொண்டு தினந்தினம் நடத்திச் செல்லும் அன்றாட அலுவல் களைப்பற்றிய நினைவு காட்டாற்று வெள்ளம்போற் பெருக்கெடுத்து முன்பு நாடியனவற்றை யெல்லாம் வாரிச் சென்றது. அது கனவு - பிரமை - நிஐமல்ல. சுத்தப் பைத்தியக்காரத்தனம். அவர் - ஒரு லாயர் - கண்டபடி சிந்தனையைச் சிதற விடுவதா? கண்ணற்ற சேய்கள்போல் கவங்குவதா? இல்லை. ஒரு நாளு மில்லை.

லாயர் தொழில். கண்யமான, அப்பழுக்கற்ற, ஒழுங்கு தவறாத, உறுதியான தொழில். தினந்தோறும் ஸ்டராண்ட் தெரு வழியாகத்தான் அவர் நீதிமன்றத்துக்குச் செல்வது வழக்கம். அந்தத் தெரு சமீபித்துவிட்டது. உள்ளத்தில் வீசிய புயலின் கொந்தளிப்பும் சற்று அடங்கியது. அவருக்கு நன்கு அறிமுகமான அத்தெருவின் காட்சிகள் அமைதியைய யளித்தது. கோடியிலிருந்த மாதா கோவிலும், அதன் பின்னால் கம்பீரமாக எழுந்த நீதி மன்றமும் அவர் கண்களிற்பட்டுவிட்டன. நெருப்பணக்கும் எஞ்சி னென்று அபாயமணி கிணுகிணுக்க வெகு விசையாக அவரைக் கடந்து சென்றது. இது கனவல்ல. தினந்தோறும் நடைபெறும் தீ விபத்துக்களை யுணைக்கத் தீமையற்ற திறமைகொண்ட சாதனமொன்று.

தெருவின் முடுக்கத்தில் நெகிழ்ந்த வண்ணம் வயோதிக மாதொருத்தி, “நல்லிரவு” என்று நவீனரூள். இதுவும் சகஜமே. குடித்துவிட்டுக் கூத்தடித்துக் கொண்டிருந்த ஒருவனைப் போலீஸா ரிழுத்துச் சென்றனர். தினசரி நிகழும் சம்பவந்தான்.

தூற்றல் போடத் தொடங்கிவிட்டது. சிலீ ரென்று மேலே தெறித்த நீர்த்துளிகள் நனவுலகில் தான் நடக்கிறோ மென்ற உண்மையுணர்வை உறுதிப்படுத்தின.

தெருவைத் தாண்டினார். கடைசி பஸ்ஸும் போய்விட்டபடியால் கோச்சவண்டிகள் கனவேகமாக அவரைக் கடந்து சென்றன. இன்னும் எவ்வளவு காலந்தான் கடைசி பஸ்ஸையுங் கைநழுவவிட்டு வாடகை வண்டியமர்த்திக்கொண்டு திண்டாடுவார்களோ இந்த மனிதர்கள்! இரத்தத்திலேயே ஊறிப் போய்விட்ட மதமதப்பு. உலகுள்ளவரை உயிர் பெற்றியங்கும் போலும்! உறுத்தும் நினைவுகளை ஒரு வழியாக உதறித் தள்ளிவிட்டு உறுதியுடன் தன் வீட்டை நோக்கி நடையைப் போட்டார். சில அடிகள் சென்றதும் நின்றார். ஒரு போலீஸ்கார நெதிர்ப்பட்டான். முடியாது; அவனாக இருக்கமுடியாது. இந்தப் போலீஸ்காரர்களிடையே தான் என்ன உருவ ஒற்றுமை! அலட்சிய பாவத்துடன் வீட்டிற்குள் நுழைவது போல் பாசாங்கு செய்தார்.

பாசாங்குதான்! இல்லாவிடில் மாடிக்குப்படியேறிச் செல்லும் வழியில் உள்ள சாளரத்தின் திரையை ஒதுக்கித்தெருவை உற்றுநோக்குவானேன்?

ஒன்றையும் சட்டை செய்யாது, தன் பாட்டிற் போய்க்கொண்டிருந்தான் போலீஸ்காரன்.

4

வழக்கம்போல் மறுநாட்காலை ஐந்து மணிக்கு விழித்தெழுந்தார் கீத். கடந்த இரவின் பயங்கரமான

நினைவுகளின் சாயை அவர் முகத்திற் படர்ந்திருக்கவில்லை. ஆனால் அந்தப்பாழாய்ப்போன அறைக்குள் நுழைந்ததுதான் தாமதம். அடியெடுத்து வைக்கும் போதே அதிகப்ரசங்கித் தனமாய் அந்நினைவுகள் முளைத்துத்தொல்லை கொடுக்கத் தொடங்கி விட்டன. ஒரு கணம் அவ்வுணர்வை எதிர்த்துப்போராட முயன்றார். மறு கணமே சாவகாசமாக உட்கார்ந்து வழக்குப் பரீசீலனைகளிலீடுபட்டார். ஆனால் அவர் மனம் எதிலும் ஓடவில்லை. வீண் பிரயாசைகளிற் சலிப்பெய்தியவராய் அரைமணி நேரம் அப்படியே அசர்ந்து உட்கார்ந்து விட்டார். நினைவின் கிரகணம் அவரை விழங்கிவிட்டது. பத்து மணிக்கெல்லாம் கோர்ட்டிற்குச் சென்று அன்றைய வழக்குகளில் வாதாடித் தொலைந்தாக வேண்டுமே! எனவே வேண்டா வெறுப்புடன் கட்டுகளைக் கையிலெடுத்து கவனத்தைச் செலுத்த முயன்றார்.

அவர்தான் கெலித்தார். எட்டரை மணிக்கு ஸ்நானம் செய்ய எழுந்தபோது பரீசீலனை பூர்த்தியாகி விட்டது. இன்னும் ஒருமணி நேரத்திற்கெல்லாம் லாரியின் அறையிலிருந் தாகவேண்டும். நாளை லண்டனை விட்டுப்புறப்பட்டு அர்ஜண்டினா செல்கிறது ஒரு படகு. லாரியை உடனே அனுப்பி விடுவதாயிருந்தால் பணத்திற் கேற்பாடு செய்தாக வேண்டும். அவர் சற்று நேரங்கழித்துக் காலை ஆகாரமெடுத்துக் கொண்டபொழுது பத்திரிகையில் கீழ்க்கண்ட செய்தியைப் படித்தார்.

“லோஹோ கொலை!

நேற்று காலை க்ளவ் சந்துமுனைக் கமான் வளைவினடியில் போலீஸார் கண்டெடுத்த பிரேதத்தினடையாளம் புலப்பட்டு விட்டது என்று அறியப்படுகிறது. இது சம்பந்தமாக ஒரு நபர் கைது செய்யப்பட்டுள்ளார்.”

நல்ல காலமாகக் கடைசி வாக்கியத்திற்கு வரு முன்னர் உணவருந்தி முடித்து விட்டார். அந்த ஒரு வாக்கியம் அவரை என்னவோ செய்தது. இதே நிமிஷம் லாரி கைதியாகிச் சிறையில் அடைபட்டுக் கிடக்கலாம். ஏன்? நேற்றிரவுதான் அப்பெண்ணைக் காணச் சென்று அவளுடன் வார்த்தையாடிக்கொண்டிருந்த பொழுதே பிடிக்கப்பட்டிருக்கலாம். லாரி கைது செய்யப்பட்டிருந்தால் அவளும் அதிற் சம்பந்தப்பட்டுத்தானே யிருக்கவேண்டும்! அப்பொழுது தன் நிலைமை - சத்த மடத்தனம், கமான் வளைவைச் சென்று பார்வையிட்டோம். போதாக்குறைக்கு அவள் வீட்டிற்கே வேறு சென்றோம். அப் போலீஸ் காரன் உள்ளபடியே தன்னைப் பின் தொடர்ந்து வந்திருப்பானோ? கொலைக்குற்றத்திற்கு உடந்தை அதுவும் யாராவது அற்ப சொற்பமான பேர்வழியா? பிரபல லாயர் கீத் டெராண்ட். பற்றி யிறுக்கிய கிலியின் பிடியைத் தளர்த்தத் திக்குமுக் காடினார். கிலிக்கிடங்கொடுப்பது உகந்த தல்ல. படபடப் பின்றி நிதானமாக ஒன்றிரண்டு கடிதங்களுக்குப் பதிலளித்து விட்டு, அன்றைக்கவசியமான கட்டுகளை யெடுத்துக்கொண்டு சாவதானமாக ஒரு 'டாக்ஸி'யி லேறியமர்ந்து பிட்ஸ்ராய் தெருவிற்குச் சென்றார்.

அறிவிப்பு மணிப்பித்தானை யழுக்கி விட்டுப் பதிலுக்காகக் காத்தவண்ணம் நின்று கொண்டிருந்த அவர் தோற்றம், எடுத்த காரியம் யாவினும் வெற்றியைக் காண்பவர் கீத் டெராண்ட் என்பதை எடுத்துக் காட்டிற்று. ஆனாலும் நடுக்கமற்ற குரலில், "லாரென்ஸ் டெராண்ட் உள்ளே யிருக்கிறாரா? என்று வினவுவதற்கு அவர் தன் மன வலிமை அவ்வளவையும் திரட்ட வேண்டியதாயிற்று.

"அவர் இன்னும் எழுந்திருக்கவில்லை, ஐயா." பதிலளித்தது ஒரு வேலையாள்.

“பரவாயில்லை. நான் அவர் அண்ணன் கீத் டெராண்ட். உள்ளே சென்று பார்த்துக் கொள் கிறேன்.”

லாரியின் படுக்கை யறையை நோக்கி முன் னேறிக் கொண்டிருந்தபோது, மனக் குழப்பம் அநேக மாக அடங்கிவிட்டது என்று சொல்லலாம். “இப்படி யொருவன் கைது செய்யப்பட்டுள்ளதும் ஒரு விதத் தில் நன்மையே. கொஞ்ச காலம் போலீஸார் கவ னத்தைத் தவறான வழியில் திருப்பி விடுமல்லவா? இதற்குள் லாரியை அனுப்பிவிடலாம். ஏன்? இந்தப் பெண்ணையும் மூட்டை கட்டி அனுப்பிவிட வேண் டியதுதான். ஆனால் அவனோடல்ல. திகிலால் வாட்ட மடைந்த அவர் உள்ளம் திடம்பெற்று விட்டது. தீர் மானம் உருவாயிற்று. ஒரு வெறுப்புடன் அவர் படுக்கையறைக்குள் நுழைந்தார். பின்புறமாக இணைத்த கைகளில், தலையைப் பதித்து உத்தரத்தை உற்று நோக்கியவாதே படுத்திருந்தான் லாரி. அவன் குடித்துக்கொண்டிருந்த ஷிகரெட்டின் மணம் அறையில்கமழ்ந்தது. வெளிறிப்போன அந்த முகம்; ஓட்டி உலர்ந்த கன்னங்கள்; குழிவிழுந்த நீலக் கண்கள் - எத்தகைய உருக் குலைந்த உன்னதம்!

புகைப்படலத்தினூடே கீத்தைப் பார்த்து வெகு சாவதானமாகப் பேசலானான் லாரி.

“என்னண்ணா? உன் தீர்ப்பு யாதோ? ஆயுட் தண்டனையும், அதற்கப்பா விரண்டு வருஷக் கடுங் காவலுமோ?”

ஜோலியிலேயே கண்ணுங்கருத்துமாக இருந்த அவருக்கு அவனுடைய கேலி ரஸிக்க வில்லை. இந்த லாரி எப்பொழுதுமே இப்படித்தான்! எடுத்ததற் கெல்லாம் அவன் விளையாடுவான். நேற்றிரவு அவன் நடுங்கிய நடுக்கமென்ன, இப்பொழுது அவனிடங் காணப்படும் அலகியபாவம் என்ன?

“ஆமாமப்பா! உனக்கிப்பொழுது விளையாட்டாகத்தா னிருக்கும்.”

சுவற்றின்மீது பார்வையைச் செலுத்தினான் லாரென்ஸ்.

“வேறு வழி?”

நடப்பது நடக்கட்டும் என்று விட்டு விட்டான். வெள்ளந் தலைக்கு மே லோடிய பின், சாணுயர்ந்தா லென்ன முழ முயர்ந்தா லென்ன என்றெண்ணும் சஞ்சலவாதிக் கும்பல்!

“நேற்று நான் அவளைப் பார்த்து வந்தேன்” என்று தொடங்கினார் கீத்.

“யார், நீயா?”

“ஆம்! அவளை நம்பலாம்.”

லாரி நகைத்தான்.

“அதுதான் நானே சொன்னேனே!”

“என்ன இருந்தாலும் நான் நேரிற் பார்த்து சமாதானமடைய வேண்டுமல்லவா? லாரி! நீ உடனே புறப்பட்டுப் போய்விட வேண்டும். அடுத்த படகில் அவள் உன்னை வந்து சேர்வாள், ஆனால் லொன்று! நீங்களிருவரும் சேர்ந்து போக முடியாது. உன்னிடம் பண மேதாவ திருக்கிறதா?”

“ஒன்றுமில்லை.”

“உன் பிரயாணத்திற்குத் தேவையான சிலவுகளைப்பூர்த்தி செய்வதோடல்லாமல் உன் ஒரு வருடச் செலவிற்குவேண்டிய பணத்தையும் நான் தருகிறேன். ஆனால் ஒரு நிபந்தனை? நீ இவ்விடத்தை விட்டுச் சென்றபின் உன் இருப்பிடம் என் ஒருவனுக்குத் தவிர வேறுயாருக்கும் தெரிந்திருக்கக்கூடாது.”

பதிலிற்கு பதில் ஒரு பெருமூச்சு வெளிப்பட்டது. ஒரு கணங்கழித்து உணர்ச்சியின் உத்வேகத்தில் வார்த்தைகளைக் கொட்டினான்.

“ அண்ணா! உனக்கு என்மீது அபார வாஞ்சை. எப்பொழுதுமே உனக்கு என் பேரில் ஒரு அலாதிப் பிரியந்தான். ஏனென்று எனக்கே தெரியவில்லை.”

வறண்ட குரலில் கீத் பதிலளித்தார்.

“ எனக்குந்தான் தெரியவில்லை! நாளை அர்ஜண்டினாவிற்கு ஒரு படகு புறப்படுகிறது. ஒரு விதத்தில் நீ அதிருஷ்டசாலி. அவர்கள் வேறு யாரையோ கைது செய்திருக்கிறார்களாம். பத்திரிகை படித்தேன்.”

“ என்ன ? ”

லாரியின் கையிலிருந்த ‘ஸிகரெட்’ நழுவினது. அலறிப் புடைத்துக்கொண்டு எழுந்து உட்கார்ந்து, “ என்ன சொன்னாய் ? ” என்று மற்றொரு முறை அலறினான்.

“ அடடா! கிணறு வெட்டப்பூதம் புறப்பட்ட கதையாகவல்லவா முடிந்துவிட்டது. இதைப்போய் இவனிடம் ஏன் சொல்லித் தொலைத்தோம். இந்த தர்ம சங்கடத்திற்கு என்ன செய்வது ? ” என்று விழித்தார் கீத். அவர் நிம்மதி நிர்மூலமாயிற்று.

லாரென்ஸ் நெற்றியைத் தேய்த்துவிட்டுக் கொண்டான்.

“ அடபகவானே! இந்தக் கோணத்திலிருந்து நான் விஷயத்தைப் பார்க்கவே யில்லையே! என்னை அது என்னவோ செய்கிறது ? ”

கீத் மௌனம் சாதித்தார். கைது செய்யப்பட்டிருப்பது தன் தம்பியல்ல என்ற நினைப்பின் நிம்மதியில் நிரபராதியின் நிலைமை அவர் மனதிற்படவில்லை. எத்தகைய தவறு ?

“ சற்று சும்மா இரு லாரி. நிரபராதிக் கென்ன நேர்ந்துவிடும். துளிக்கூடச் சம்பந்தமற்ற ஆசாமி

ஒருவனை முதலிற் பிடிப்பது அவர்களுக்கு சகஜந்தானே! இதுவும் நம்முடைய நல்ல காலந்தான். நீ தப்பிச் செல்வதற்கு வேண்டிய அவகாசங்கிட்டுகிற தல்லவா?" கீத்தின் மனதை ஊடுருவிப் பார்க்க முயலும் பாவம் ஆயுளில் முதன் முறையாக லாரியின் முகத்தில்தவழ்ந்தது. கீத் இன்னும் சொன்னார்:

“இதோபார் லாரி, இது வினையாடக்கூடிய சமயமல்ல. கண்டதைப்பற்றிக் கலங்காதே. எல்லாவற்றையும் என்னிடம் ஒப்படைத்துவிடு. உனக்கேன் வீண் கவலை. புறப்பட்டுச் செல்லச் சித்தமாயிரு, அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை நான் செய்துவிடுகிறேன். இந்தா பணம். உனக்கு உடனுக்குடனாக இன்றியமையாது வேண்டிய சில்லரைத் தேவைகளைப்பூர்த்தி செய்துகொள்ள இதை வைத்துக்கொள். ஐந்து மணிக்குமேல் ஆறு மணிக்குள், நான் உன்னைத் திரும்பவும் வந்து பார்க்கிறேன். தைரியமாயிரு. அவளும் உன்னை வந்தடைந்த பிறகு நீங்களிருவருமாகச் சிலி வரை சென்றுவிடுங்கள். அதையும் தாண்டிச் சென்றால் ரொம்பவும் நல்லது. சரி நேரமாகிறது. நான் வருகிறேன். அப்படியே கோர்ட்டுக்குப் போகும் வழியில் பாங்கிற்கு வேறு செல்ல வேண்டும்.”

அறையைவிட்டு வெளியேறு முன் கடைசியாக அவர் கூறியதாவது:- “இவ்விஷயம் உன்னோடு மட்டும் போகவில்லை. வெளிக்குத் தெரிந்தால் என் பெயருக்கும் அவமானம். அநாவசியமாகக் கண்ணியமான நம் குடும்பத்தின் பெயருக்கே ஒரு இழுக்கேற்படும். ஏற்பாடுகளை நான் செய்தான பிறகு என்னை ஏமாற்றலாம் என்ற எண்ணமிருந்தால் அதைக் கைவிட்டுவிடு. தெரிந்ததா?”

லாரியின் மனம் எங்கோ வயித்திருந்தது. “தெரிந்ததா?” என்று அழுத்தந் திருத்தமாய் அவர் முடித்தது செவியில் வந்து தாக்கிய பிறகுதான் அவன்

சிந்தனா உலகினின்றும் துள்ளிக் குதித்து “ஆகட்டும்” என்று இழுத்தான்.

“அதிசயமான பிரகிருதி. இவன் விஷயம் எனக் கெப்பொழுதுமே பிடிபட்டதில்லை,” என்று முணமுணத்துக்கொண்டே வெளியேறினார் கீத்.

பாங்கிலிருந்து நானூறு பவுன்கள் வாங்கினார். பணத்தைப் பெறுவதற்காகக் காத்திருந்தபோது பல வகைப் பயங்கரக் கற்பனைகள் அவரை அலைக்கழித்தன. ஒருக்கால் எல்லாம் வெளியாகிவிட்டால்! தானும் குற்றத்துக்கு உடந்தை என்பதற்கு இந்நோட்டுகளே அத்தாஷியாகிவிடுமல்லவா? நோட்டுகளின் புழக்கம் சலபமாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு விடலாமல்லவா? அவனை உடனே சிளப்புவதற்கு வேறு மார்க்கந்தா னென்ன? பெரிய காரியங்களை நிறைவேற்ற முன் வருகையில் சிறிய தவறுகளேற்படத்தானே செய்யும்?

பாங்கியிலிருந்து நேராகக் கப்பற் துறைக் காரியாலயத்திற்குச் சென்றார். லாரியினிடம் படகில் ‘ஸீட் ரிஸர்வ்’ செய்வதாகச் சொல்லிவிட்டார். ஆனால், நேரடியாக அம்மாதிரி செய்வது அபாயகரமானது, ஆள் இன்னாரென்பதை வெளிப்படுத்தாமலே இடம் அகப்படுமா என்று விசாரிக்க வேண்டும்.

வேண்டிய இடம் காலியா யிருப்பதை யறிந்ததும் வண்டியிலேறி நீதிமன்றத்தை யடைந்தார். அன்று காலை மட்டும், ரஜா எடுத்துக்கொண்டிருந்தால் போலீஸ் விசாரணைக்கூடத்திற்குச் சென்று அம்மனிதனின் கதியை யறிந்து வந்திருக்கலாம். யாரோ செய்துவிட்ட குற்றத்திற்காக அகப்பட்டுக் கொண்டு அல்லலுறும் அதிர்ஷ்ட ஹீனான அந்த அப்பாவி யாரோ? ஆனால் அதுகூட உசிதமல்ல. தன்னைப் போலீஸ் இலாக்கா முழுவதும் தான் நன்கு அறியுமே! ஏன் இவர் இந்த விசாரணைக்கு வந்தார்

என்ற கேள்வி யெழக்கூடுமல்லவா? இந்த 'அரெஸ்ட்' என்கே போய் நிற்கக்கூடும். தனக்கொன்றும் பிடி படவில்லை, எதைக்கொண்டு நிச்சயமாக ஒரு முடிவிற்கு வருவது? இந்தப் போலீஸ் அதிகாரிகள் ஜாதகத்தில்தான் சரியான பேர்வழியைப் பிடிப்பதென்ற பேச்சே கிடையாதே? அதுவும் தன்விஷயத்தில் நல்ல தாய்த்தானே இருக்கிறது!!

சற்றும் முன்னெச்சரிக்கையின்றி இருந்தாற்போலிருந்து பழைய பிரமை அவரைப் பிடித்து ஆட்டிவைத்தது. எல்லாம் பயங்கரமான சொப்பனம்; கனவு; கானல் நீர். லாரிக்கும் இந்தக் கொலைக்கும் சம்பந்தமே யில்லை. தனக்கும் இவ் விஷயத்தைக் குறித்து அக்கரையே கிடையாது. எவனோ செத்தொழிந்தான். யாரோ பிடிபட்டான். அவனே உண்மைக் குற்றவாளியாகவு மிருக்கக்கூடும்.

அதே சூணம் அந்தப் பெண் வாண்டாவின் திகில் வழியும் முகமும், "ஆம்! அங்கேதான். இப்பொழுது நினைத்துப்பார்த்தாற்கூட அவன் தரையிற் சாய்வது போன்ற பிரமை உண்டாகிக்கொண்டே யிருக்கிறது" என்ற அவள் அரற்றலும் சலனப் படக்காட்சிபோல் அவர் மனத் திரையில் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் ஓடி மறைந்தன. ஈசுவரா! இதை மறக்கவோ, மறைக்கவோ இயலாதா?

அன்று அவர் நியாயஸ்தலத்தில் வாதாடிய வித ரணை வழக்கத்தைவிட நேர்த்தியா யிருந்தது. இடைவேளைச் சிற்றுண்டிக்காக கோர்ட் கலைந்ததும், சீத் வெளியே வந்து விசேஷப் பத்திகளுடன் வெளி வந்திருந்த மாலைப் பதிப்பொன்றை வாங்கினார். ஆனால் கொலை விஷயமாக அதிகத் தகவல் அதில் தரப்படவில்லை. வெளிவருவதற்கும் நியாயமில்லை. கோர்ட்டின் பிற்பகல் நடவடிக்கைகளிலும் சீத் கலந்து கொண்டார். ஒருவாறாக வேலைகள் முடிவடைந்ததும் வழியில் ஒரு பத்திரிகையை வாங்கிக்கொண்டு

சான்ஸரி தெருவிற்குச் சென்று, அங்கிருந்து பிட்ஸ் ராய் தெருவிற்கு வண்டியமர்த்திக்கொண்டார்.

அவர் போனபின் காலையில் அநேக நிமிடங்கள் வாரி அப்படியே படுக்கையில் உட்கார்ந்திருந்தான். "நிரபராதிக்கென்ன நேர்ந்துவிடும்!" கீத் அப்படிச் சொன்னார். அவர் பிரபல லாயர். அவர் வார்த்தையை நம்பலாமா? தன் பாவத்தின் பழியை இன்னொரு அப்பாவி ஆத்மாவின் மீது சுமத்திவிட்டுத் தானும் அப் பெண்ணும் கடல் கடந்து சென்று சுகிப்பதா?

கடந்த இரவு அவன் எதற்கும் துணிந்திருந்தான். "அப்பா! நீ உண்மையை ஒப்புக்கொண்டு போலீஸாரிடம் சரணடைவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை" என்று கீத் கூறியிருந்தாற்கூட அப்படியே செய்திருப்பான். தன் ஸிகரெட்டின் நுனியிற் பூத்திருந்த சாம்பலை உதறிவிட்டது போலத் தன் வாழ்க்கையையும் தட்டிவிட அவன் தயாராயிருந்தான். தப்ப மார்க்க மொன்றுள்ளதென அறிந்ததும், அவன் ஆயாசப் பெரு மூச்சு செறிந்தான். அரை மனதுடன்தான். ஆனால், அவளும் தான் வந்து சேர்ந்து விடுகிறோ. வில்லி விருந்து விடுபட்ட அம்புபோல், விவரிக்கவொண்ணாக் குதாசலமும் நம்பிக்கையும் அவன் உடலிற் பாய்ந்தோடின. சென்றுவிடுவோமே! கண்காணாத் தேசம் - காதல் வாழ்க்கை - அவளும் அஹும் சேர்ந்து இன்பத்தில் மிதக்கும் உலகம். அப்புறம் என்ன கவலை? பரிபவத்தின் பிண்டமாக விளங்கிய அவ்வாலன் மாண்டு மறைந்ததை எண்ணித் துக்கிக்கப் போகிறவர்கள்தான் யார்? அப்படிப்பட்ட பாவி செத் தொழிந்தது ஷேமந்தானே.!

கைதுவிஷயமான பிரச்சனை ஒன்றல்லவா முளைத்து விட்டது. இன்று அவன் குற்றஞ்சாட்டப் படுவான். தானிழைத்த அநீதிக்கு ஆளாக்கப் பட்டிருக்கும் அந்த ஆன்மாவைப் போய்ப்பார்த்து விட்டு வருவோமே!

அவனுக்குச் சிரிப்புவந்தது. அவன் உடையணிந்து கொண்டான். தாடியும் மீசையுமாக முகம் விகாரத் தோற்ற மளித்தது. தானே முகக்ஷுவுரம் செய்து கொள்ளலாம். கைநடுங்கிற்று. எனவே ஸலூனுக்குச் சென்றான். அங்கே அவன் கீழ்ப்பத்திரிகையிற்படித்த செய்தியைத் தானும் பார்த்தான். ஆனால் இந்தப் பத்திரிகையில், கைது செய்யப்பட்டவன் பெயர் ஜான் இவான். விலாஸந்தெரியவில்லை. என்ற அதிகப் படியான தகவல் கொடுக்கப் பட்டிருந்தது. கேஸ் 'போ' தெரு நீதி மன்றத்தில் விசாரிக்கப்பட இருந்தது. ஆம்! அவன் அவசியம் போயாகவேண்டும். ஒருதரமல்ல, இரண்டுதரமல்ல, மூன்றுமுறை அவன் நீதிமன்றத்தின் வாயிலைக் கடந்தான். கடைசியாகத் தைரியத்தை வருவித்துக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்தான்.

கோர்ட்டில் எள்போட்டால் எண்ணெய் சிந்தும். அக்கம் பக்கத்தாரின் பேச்சுக்களிலிருந்து தான் நாடி வந்துள்ள வழக்கைச் சற்றியே அவர்கள் மனமும் வட்டமிடுவது அவனுக்குத் தெரிந்தது. மந்திரத்தாற் கட்டுண்டவன்போல் ஒவ்வொரு வழக்கும் 'பளிச் பளிச்' சென்று பைசல் செய்யப்படுவதைப் பார்த்துக் கொண்டே நின்றான். தன்னை இங் கிழுத்துவந்த வழக்கின் விசாரணை எடுத்துக்கொள்ளப்பட இன்னும் எவ்வளவு நாழிகை ஆகுமோ?

திடும்பிரவேசமாய், முதலிரவு, தான் க்ளவ் சந்து கமான் வகைவண்டை கண்ட பிரம்ம சிருஷ்டியின் திருஷ்டி தோஷமாய்த்துலங்கிய தரித்திர நாராயணன் வேட்டை நாய்களால் வெருட்டி யடிக்கப்பட்ட விர்தை மிருக மொன்றைப்போல ஜவான்கள் சூழ கைதிக்கூண்டுக் கிழுத்து வரப்பட்டதைக் கண்டதும் ஒருவிநாடி திகைப்பூண்டை மிதித்தவன் போலானான்.

அந்த ஜனசமுத்திரத்தில் அலையடித்தது. தன் இரக்கத்திற்குப் பாத்திரமான இந்த அதிருஷ்டஹீன

னுக்குத்தானே கடைசியில், தான் யமனாக வந்து சேர வேண்டும். விசாரமெல்லாம் விசாரணையிற் கரைந்தது. சாஷியம் மிகச்சுருக்கமானது. வாலன் தங்கியிருந்த ஹோட்டல்காரரின் சாட்சியம். பிரேதத்தின் அடையாளம். அதன் கைவிரலில் இருந்த மோதிரத்தை முதல் நாள் மாலை, வாலன் அணிந்ததைக் கண்டதாகச் சாதித்த கூற்று. குற்றவாளியால் அதே மோதிரம் தன்னிடம் அடகு வைக்கப்பட்டதாக அடகு பிடிப்பவன் ஒருவன் அளித்த ரூசு. இரண்டு மூன்று தடவை க்ளவ் சந்து முனைக்கமான் வளைவிற்கடியில் தூங்கிக்கொண்டிருந்த இவாணை, தான் தட்டியெழுப்பித் துரத்தி யிருப்பதாகப் போலீஸ்காரன் ஒருவன் கொடுத்த வாக்குமூலம். தான் இவாணைக் கைது செய்தபோது அவன் பின்வருமாறு சொன்னதாக இன்னொரு ஜவான் தந்த சாஷியம் :- “ஆம்! அந்த சவத்தின் கைவிரலிலிருந்து நான் தான் மோதிரத்தை உருவினேன். அவ்விதம் செய்திருக்கக் கூடாது. நான் படித்திருந்தென்ன பயன்? அதை அடகுவைத்தது அதைவிட முட்டாள் தனம். ஆனால் நான் பார்த்தபொழுதே ஜேபிகள் இழுத்துவிடப்பட்டிருந்தன.”

லாரி ஒரு கணம் சிந்தித்தான். உண்மை வெளிப்பட்டிருந்தால் இந்நேரம் தான் அந்தக் கைதிக்கூண்டில் நிற்க நேரிட்டிருக்கு மல்லவா? ஏனோ அவன் மனம் இந்த பயங்கரக் கற்பனையில் திளைத்தது. ஏன்? இப்பொழுதுதான் என்ன? கைதிக்கூண்டில் நிற்கும் அந்த வாயில்லாப்பூச்சி, தன்னைக் கண்டுகொண்டால் அவன்பார்வை தன்னைத் தொளைக்காதா? கோரம் வழியும் மஞ்சள் பூத்த முகம். நரைத்த குட்டையான தாடி. இக்கோலத்தில் துலங்கிய அம்மனித ஜந்து தூண்டிற் புழுவினைப்போல் நெஞ்சந் துடிதுடிக்க, கைதிக்கூண்டின் ஒரு மூலையில் முடங்கி யொடுங்கிக் கூட்டத்தின்மீது தன் தேவாங்குப் பார்வையை யலைய விட்டது. மிகவும் சிரமப்பட்டு லாரி தன் உணர்ச்சி

களை அடக்கிக் கொண்டான். காவலில் வைக்கும்படி உத்தரவாயிற்று. மிருகத்தை விடக் கேவலமான முறையில் கைதி யிழுத்துச் செல்லப்பட்டான்.

லாரென்ஸ் இன்னும் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான். அவன் நெற்றியில் வியர்வை யரும்பி வழிந்தது. ஆகவே ஜான் இவான் மோதிரத்தைக் கையாடுவதற்கு முன்பே, சுவத்தைத் தேட்டையிட்டு, ஜேபிகளை யாரோ காலி செய்திருக்கின்றனர். வாலனைப் போன்றவர்கள் இரவு நேரங்களில் பையிற் காசில்லாது வெளிக் கிளம்ப மாட்டார்கள். தவிரவும் பணத்தைப் பார்த்திருந்தால் இவானும் மோதிரத்தைக் கழற்றி, தொல்லையில் மாட்டிக்கொண்டிருக்கப் போவதில்லை. சந்தேகமேயில்லை! இவானுக்கு முன்பே யாரோ ஒருவன் சுவத்தைத் தடவியிருக்கிறான். எனவே அம்மனிதன் முன்வந்து பிணத்தின் சட்டைப் பைகளைத் தான் கொள்ளையடித்துச் சென்றபொழுது மோதிரத்தை விரலிலேயே விட்டுவிட்டதாக ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். அப்பொழுது இவான் தப்பலாம். இத்தகைய சிந்தனையின் அரவணைப்பில்தான் சற்று ஆறுதல் கண்டான். இந்த அப்பாவி ஜீவனின் இசைகேடான நிலைமைக்குத் தானே பூரண பொறுப்பாளியல்ல. அவனுடைய வாழ்விற்கும், சாவிற்கும் முழுதும் பிணைப்பட்டவன் தானல்ல. பிணத்தைக் களவாடிய மனிதன் அகப்பட்டால் தன்னைப்போல் இவானை விட்டு விடுகிறார்கள்.

ஒரு ஆவேசத்தால் உந்தித் தள்ளப்பட்டவன் போல் கோர்ட்டைவிட்டு வெளியே வந்தான். உடனே குடிச் சபலம் அவனைப் பற்றிக்கொண்டது. மதுவின் மயக்கத்தில் மறுகும் மனவேதனையை மறக்க நினைந்தான். இந்தத் தொல்லைபிடித்த பிரச்சனை, ஏதோ ஒரு விதமாக முடிந்து திரும்புவரை மதுவின் வெள்ளத்தில் முழுகித் தினைத்துத் திக்குமுக்காட

விழைந்தது அவனுள்ளம். உணர்ச்சி வேகத்தில் தானே குற்றத்தைப் பகிரங்கமாக ஒப்புக்கொண்டாலொழிய, தன்னை இனி யாரும் சந்தேகிக்கப் போவதில்லை. அந்த யுவதியை இனித் தைரியமாய் சந்திக்கலாம். தன் மனச்சாட்சி விளைக்கும் உபத்ரவத்திற்கு அது ஒன்றுங் கெட்டுப்போகவில்லை.

அவளைக் காண்பதில்லை என்று கீத்திற்குச் செய்துகொடுத்துள்ள பிரமாணம்? அவரென்னவோ தன்னிடம் எவ்வளவோ பகஷமாகவும், பரிவாகவுந்தானிருந்தார். ஆனால், அவள்தான் இப்பொழுது தன் வாழ்விற்குச் சகலமும், அவளில்லாவிடில் தனக்கும் வாழ்க்கையில்லை என்பது கீத்திற்குப் பட்டிருக்காது. ஆசை அறுபதுநாள்; மோகம் முப்பது நாளென்று சொல்வர். ஆனால் அவளிடம் அவனுக்கு அலுப்புத் தட்டவில்லை. பாவப் படுகுழி வாய்ப்பட்டுப் பரிதவித்துக்கொண்டிருந்த அவளைக் கைதூக்கி ஆதரவளித்தது தான்தானே! உலகில் மனிதர்களுக்காகுறைச்சல்! அவர்களனைவரையும் வீட்டுவீட்டுத் தன்னிடம் வாண்டா பிரேமை பூண்டது ஒரு மகத்தான விந்தை; வெற்றி.

இவ்வளவிற்கும் அவள் தன்னிடம் எதிர் பார்த்ததுதான் என்ன? ஒன்றுமில்லை. இதுவரை வேறெந்த யுவதியும் தன்னிடம் காட்டியிருக்க இயலாத அன்பை அவள் தன்மேல் சொரிந்தாள். கொந்தளிக்கும் வாழ்க்கைக் கடலில் சுக்கானும் மாலுமியும்ற்று நிலைகுலைந்து தவிக்கும் தனது வாழ்வுக் கப்பலை, நங்கூரமிட்டு நிறுத்தியது அவள் அன்பேயல்லவா? இன்றளவில் தங்கள் இச்சைகளை வீசியெறியப்பட்ட காசிற்குப் பூர்த்தி செய்துகொள்ளுங் கருவியாக - போகபாத்திரமாக - மைனர்கள் உலகத்தால் துச்சமாக மதிப்பிடப்பட்ட அவள் மாசு மருவற்ற உள்ளத்தில் புனிதமான காதல் தீயை மூட்டி வளர்ச்சியை சரியான காரியந்தான்!

மதுவருந்தி மகிழ நினைத்த மனதை மாற்றிக் கொண்டு, ஸோஹோவை நோக்கி நடக்கலானான்.

கீத்திடம், தான் சாவிக்கைக் கொடுத்ததே பெரும் பிசகு. சற்றும் எதிர்பாராத அவர் வரவினால் அவள் கலங்கியிருப்பாள். ஏன்? அதோடு போவானேன்! இல்லாததை யெல்லாங் கற்பனை செய்துகொண்டு மாய்ந்துபோவாள். கீத்தின் தொகைக்கும் கேள்விகள் அவளை அச்சுறுத்தியிருக்கும். பாவம்! வாண்டா இப்பொழுது என்ன செய்கிறாளோ?

பிணத்தையும் தூக்கித் தோளில் போட்டுக் கொண்டு, அந்தகாரம் அரசு செலுத்தத் தான் வழி நடந்த தெரு குறுக்கிடவே அவனுக்கு என்னவோ போலிருந்தது. 'மளமள' வென்று தன் மகிழ்வின் புதையலை நாடிச்சென்றான். தட்டியதுதான் தாமதம். படரென்று திறந்தது கதவு. பற்றி யணைத்துப் பரிவுடன் முத்தமிட்டாள் வாண்டா.

குளிரிலே விறைத்துப்போக விரும்பியதைப் போல் கணப்பை மூட்ட மறந்திருந்தாள். ஜன்னலருகில் ஒரு ஸ்டூல் போடப்பட்டிருந்தது. அதிலமர்ந்துகொண்டு கூண்டுக் கிளியினைப்போல் தெருவையே வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதில் அவள் பொழுது கழிந்திருக்கவேண்டும். லாரி அவ்விடம் வரக்கூடாது என்று கீத் உத்தரவிட்டிருப்பது அவளுக்குத் தெரியும். அப்படியிருந்தும் காதலர்களுக்கே பிரத்யேகமான நம்பிக்கைச் சுடர் அவள் உள்ளத்தில் ஊசலாடி லாரி வருவானோ என்று வழியேல் விழிவைத்து ஏங்கிநிற்கச் செய்திருந்தது.

இப்பொழுது லாரியே வந்துவிட்டான். அவனுக்கான சௌகரியங்களைச் செய்வதில் அவள் முனைந்தாள். கணப்பு மூட்டப்பட்டது. அவனுக்குப் பிடித்தமான ஆகாராதிகளைத் தயாரிக்கவேண்டும்.

கீழ்காம்யமாக லாரியை உபசரிப்பதில் உவப்படைந்தாள் வாண்டா. மணந்த மனைவிகூட

அத்தகைய சிசுருகையில் சந்துஷ்டி யெய்தியிருக்க மாட்டாள். அவள் பணிவிடை அவனுக்குப் பரம திருப்தியை யளித்தது. அவள் அன்பிற் கடிமை, ஊதாரி லாரிக்கு அவள் மேலிருந்த பாசபந்தம் பலப்பட்டது.

உபத்ரவம் விளைக்கும் மனச்சாட்சியின் உறுத்தல் களை அவளிடம் உரைத்தல் கூடாது என்று உறுதி கொண்டாள். 'கூடாது' என்பதைச் செய்வது லாரி யின் குழந்தை சுபாவம். மறுவிநாடியே, "கொலை விஷயமாக யாரையோ கைது செய்திருக்கிறார்கள்!" என்ற வார்த்தைகளை அவளை அறியாமலே அவள் உதடுகள் வெளிப்படுத்தின. "இதற்கு முன்பே அவள் இவ்விஷயத்தை அறிந்து கொண்டிருப்பாளோ?" என்று லாரியை ஐயுறச் செய்தது அவள் முகத்தில் படர்ந்த பார்வை. கொடிபோல் துவண்டு தழுவியவாறே மீண்டுமொருமுறை லாரியை முத்த மிட்டாள். மனச்சாட்சியை மடிய விட்டுக் காதலுக்குக் கோவில் எழுப்பும்படி தூண்டுவது போலிருந்தது இச்செய்கை. கற்பை ஜனநாயகத்திற் காளாக்கிவிட்டுத் தனக்கு முன்பே இரு ஆடவர் களுக்கு அன்பை அள்ளிவிட்டிருக்கும் அவளது அரவணைப்பில் அவன் அத்தனை சுகங் கண்டிருக்கக் கூடும் என்று யார்தான் கருதியிருப்பர்!

காதலின் களங்கம் புரையோடிப் போயிருக்கும் கடந்தகால வாழ்க்கை, சிலருடைய உள்ளத்தில் பெண் மையைப் பெரிது படுத்தும் தன்மையை எருவிட்டுத் தழைத்து வளரச் செய்கிறது. அதே மற்றும் சில ருடைய மனதில், இவளிடம் பொங்கிச்சிந்தும் எழிலை, இதற்கு முன் எத்தனையோ பேர் பருகிவிட்டனரே - யென்று பொருமைத் தீயைப் பற்றி எரியச் செய்யும். சிலசமயங்களில் ஒருவன் உள்ளத்திலேயே இங் விரு உணர்ச்சிகளும் இணைந்து இழையும்.

அவளுடைய ஆலிங்கனத்தில் அமிழ்ந் திருந்த போது, அவள் வாழ்வைச் சின்னபின்னமாக்கிப் பாழ் படுத்திய காட்டுமிராண்டி வாலனைக் கொன்றழித்து விட்டது அவனுக்கு ஒரு குற்றமாகவே படவில்லை. அது குறித்துப் பெருமித மடைந்து இன்ப வெறியில் எக்களித்தான்.

அவன் தோளிற் பதிந்திருந்த தலை; சற்றே ஏறிட்டு நோக்கிய முகம்; சிறிது திறந்து பல்வரிசைகளை வெளிப்படுத்திய உதடுகளிற் பூசப்பெற்ற சாயம்; மாம்பழக் கதப்புப் போன்ற கன்னங்கள்; மதுரையான் கோவில் அரிவாள் போன்ற புருவங்கள்; தன் வசமிழந்து நின்ற நிலையில் கனவு மிதந்து களி துளும்பிய விரிந்த வாதாங்கொட்டை போன்ற அவள் கண்களின் பார்வையிற் பொதிந் திருந்த பிரேமை. இவையாவும் எவ்வளவு தூரம் அவள், அவன் அன்பையும் ஆதரவையும் எதிர் நோக்கி யிருந்தாளென்பதை எடுத்தியம்பின.

ஐந்து மணிக்கு அவளைப் பிரிந்து சென்றான். இரு தெருக்கள்கூடக் கடந்திருக்க மாட்டான். அதற்குள் தூண்டிற் புழுவினைப்போல் நெஞ்சந் துடி துடிக்கக் கைதிக் கூண்டின் ஒரு மூலையில் முடங்கி யொடுங்கி, திரவாகத் திரண்டிருந்த கூட்டத்திலிடை, தன் தேவாங்குப் பார்வையை அலையவிட்ட அம் மனித ஐந்து இவான் அவன் மனக் கண் மூன் எழுந்து தன் உடைந்த குரலில் உருக்கமாகப் பிரலாபிப்பது போன்ற பிரமையால் பீடிக்கப்பட்டான். கனவிலும் ஒருவருக்குந் திங்கு நினைக்காத நிரபராதிிகள், சித்திர வதைக்கு உட்படுத்தப்படும் இவ் விசித்திர உலகத்தின் மீது அவனுக்கு வெறுப்பு விஷமென ஏறிற்று.

5

லாரி வீட்டு வாயிலில், ஒரு வண்டியிலிருந்து இறங்கினார் கீத். அதே சமயத்தான். லாரியும் வந்து

சேர்ந்தான். இருவரும் சேர்ந்தே உள்ளே நுழைந்தனர். ஒருவரும் ஆசனத்தமரவில்லை. கதவை இழுத்து மூடிவிட்டு நின்றார் கீத். மேஜையைப் பிடித்த வண்ணமே நின்றான் லாரென்ஸ். வரப்போகும் புயலுக்கு முன்னறிவிப்புப்போலிருந்தது ஆங்கு நிலவிய அமைதி.

கீத் ஆரம்பித்தார் :-

“ அந்தப் படகில் இடமிருக்கிறது. காரியாலயம் மூடப்படுமுன் போய் ஒரு இடத்தை ‘ரிஸர்வ்’ செய்து கொள். இந்தா அதற்கு வேண்டிய பணம்.”

ஓரடி முன் வைத்து மேஜைமீது ஒரு கத்தை நோட்டுகளைப் போட்டார்.

“ இன்னொரு விஷயம் லாரி, போலீஸாரின் பூர்வாங்க விசாரணையில் வெளியான விவரங்களை நான் படித்தேன். அதில் ஒன்றுமில்லை. ஒரு சில வாரங்கள் ஜெயிலி லடைபட்டுக் கிடப்பது அவன் உடம்பிற்கு ஒத்துக் கொள்ளாது போய்விடாது. அந்த விஷயத்தை நீ அடியோடு மறந்துவிடு. அவனைக் குற்றவாளி யென்று நிரூபிக்கப் போதிய சான்றுகளை மில்லை. எனவே வேறுவிதமாக நீ அவனைக் குறித்துப் பயப்பட வேண்டாம். இது உனக்கு ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பம். காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக்கொள்.”

லாரி நகைத்தான். இந்தச் சிரிப்பி னொலியில் பித்தும், துவேஷமும் வெடித்தன.

வாய் பேசாது நோட்டுகளை லாரி எடுத்துக் கொண்டான்.

“ உன் கௌரவத்திற்கு ஹாலி விளையா திருக்கும் பொருட்டு நான் வெளியேற வேண்டுமா? முடியாது கீத்; முடியாது. இந்தா! இந்த நோட்டுகளைப் பெற்றுக்கொள், இல்லையெல் அவை நெருப்பிற் கிரையாகும்.”

இவ்விதம் கூறிக்கொண்டே கணப்பை யணுகி கம்பிகளா லடைக்கப்பட்டிருந்த அதன் வாயின் நேர் மேலாக நோட்டுகளை தூக்கிப் பிடித்தான் வாரி.

“பெற்றுக்கொள். இல்லாவிடில் பிடி சாம்ப லாகி விடும்.”

பதில் பேசாது பணத்தை வாங்கிப் பையில் திணித்துக்கொண்டார் கீத்.

“கீத்! கொஞ்சநஞ்சம் எனக்குள்ள மனிதத் தன்மையையும் நான் இழக்கவேண்டு மென்பது உன் உத்தேசமா? நான் எங்கும் போகமாட்டேன். இங்கு தானிருப்பேன். ஏனென்று வினவாதே, எனக்கே தெரியாது.”

உடனே பதிலளிக்கவில்லை கீத். சிறிது தாம தித்தே சொன்னார்:- “அருண்டவன் கண்களுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேய். விஷயம் புரியாமல் சிறு பிள்ளைத்தனமாய் நீ உளறுகிறாய். எந்த ஜூர்கள் கூட்டமும் அவனைக் குற்றவாளி என்று சொல்லமாட் டாது. அப்படியே சொன்ன போதிலும் எந்த ஜட்ஜ் அவனுக்குத் தூக்குத் தண்டனை விதிப்பார்? அசம்பாவிதமாக ஏதாவது நடந்துவிட்டாலும் சட்டப் பிரச்சனையில் அப்பீல் செய்யலாம். கருணை மனுப் போடலாம். சில மாதங்கள் சிறை வாசத்தோடு வீட்டுவீடுவார்கள். சவத்தைக் களவாடிய சோதாப் பயலுக்கேற்ற இடம் ஜெயில்தானே! பார்க்கப் போனால் உன் குற்றத்தைவிட அவன் செய்கை மோசமானது.”

லாரென்ஸ் நிமிர்ந்து நோக்கினான்:

“அவசரப்பட்டுவிடாதே அண்ணை! மனிம ஆழங் காண முடியாத ஒரு பாழுங் கிணறு. கோடி காண முடியாத ஒரு இருண்ட சூகை.”

கபங்கட்டிக்கொண்டு இழுக்க அவஸ்தைப்படுபவன் முகத்தைப் போல் கீத்தின் முகம் சிவந்து, நரம்புகள் புடைத்துக்கொண்டன.

“அப்படியானால் என்ன செய்வதாக உத்தேசமோ? குடும்பத்தின் பரம்பரையான நல்ல பெயரைக் காப்பாற்றும்படி உன்னைக் கேட்டுக்கொள்ளக் கூடாது. அதனால் உன் பெரிய மனுஷத்தன்ம இறங்கிவிடும்; அப்படித்தானே!” என்று பதபாகமான தொனியில் பாணங்கள் தொடுத்தார்.

லாரென்ஸ் மௌனமாகத் தலை குனிந்துகொண்டான். “வெந்த புண்ணைக் கோலிட்டுக்கிளற வேண்டாம்.” என்று கூறியது அவன் நின்ற நிலையும், பார்த்த பார்வையும்.

“ஐயோ! என் உயிரை வாங்காதே, உனக்கு ரொம்பப் புண்ணியமுண்டு. என்னை விட்டு விட்டுப்போ. எனக்கே என்ன செய்வதென்று புரிய வில்லை.”

ஒரு தரம் அவனை முறைத்துப் பார்த்துவிட்டு மறு வார்த்தை கூறுது வெளியேறினார் கீத்.

6

தத்துவஞானிகளைத் தவிர மற்றவர்கள் தங்களுக்கு கேற்படும் அவமதிப்பைப்போலவே, தங்கள் குடும்பத்திற்கேற்படும் கெட்ட பெயரும் பிரசித்தியைக் குலைத்துவிடும் என்று அபிப்பிராயப்படுவர். குடும்ப கௌரவத்திற்கு விளையும் ஹானி அவர்களை அதிகமாகப் பாதித்துவிடும்.

அண்டிவரும் அபாயத்தை எதிர்த்து நின்றலே கீத்தின் சுபாவம். ஆனால் இச்சம்பவம் அவருக்குத் தாங்க முடியாத ஒரு அடி. ரோஜாப் புஷ்பத்தின்மீது விஷப்பனி எங்கிருந்து விழுகிறது? யார் கண்டார்கள்?

ஊராரின் வாயில் அவர் தலை உருளும். உரலில் தலையையிட்டபின் உலக்கைக் கஞ்சமுடியுமா? லாரி உண்மையைப் பகிரங்கமாக ஒப்புக் கொண்டு விட்டால்...? செய்தாலும் செய்துவிடுவான். அவனை நம்புவதற்கில்லை. அப்படியானால் மரண தண்டனையோ, தீவாந்திர சிசையோ விதிக்கப்பட்ட ஒரு கொலைஞனின் அண்ணன் கீத. அவர் பெண்ணிற்கு அவன் சித்தப்பா. காலமாகிவிட்ட அவர் தாயார் ஒரு கொலைஞனையும் ஈன்றெடுத்தவள். எந்த நிமிஷத்தில் என்ன நேருமோ என்று வயிற்றில் நெருப்பைக் கட்டிக்கொண்டு வாழ்வதும் ஒரு பிழைப்பா? அப்படியொரு மகத்தான பிராயச்சித்தஞ் செய்யும்படி பண்ணிவிட்ட பாவந்தா னென்ன?

ஃ

ஃ

ஃ

பிரேதப் பரிசீலனையின்பின் நடந்த போலீஸாரின் பூர்வாங்க விசாரணையில் கொலையுண்டவன் அன்றிரவு குடித்திருக்கவேண்டும் என்று வெளிப்பட்டது. இன்னும் குற்றவாளி ஒரு நாடோடி; அகநி. கொஞ்சகாலமாகவே க்ளவ் சந்து முனைக் கமான் வளைவு, இரவு நேரங்களில் அவனுக்கு அடைக்கல ஸ்தானமாக இருந்து வந்திருக்கிறது. ஜனவரியில்தான் ஸெஷன்ஸில் ஆஜராக்குவார்கள்.

அன்றைய விசாரணைக்கு அவர் சென்றிருந்தார். லாரியும் நல்ல வேளை வராதிருந்தானே! ஆனால் அநேக சந்தர்ப்பங்களில் அவரை வெல வெலக்க வைத்து விட்ட அதே போலீஸ்காரன்தான் குற்றவாளி க்ளவ் சந்தை. வட்டரிட்டவன் என்பதற்குப் பிரதம சர்க்கரியம். தானணிந்திருந்த லில்க் தொப்பியால் தன் முகத்தை அவன் பார்க்க முடியாதபடி மறைத்துக் கொண்டார். தன்னை அவன் கண்டுகொண்டு விடுவானே என்ற எண்ணம் அவருக்குப் பூச்சாண்டி காட்டிக் கொண்டே யிருந்தது.

அந்த ஒரு பாவமுமறியாத அபாக்கியவான் கொலைக்குற்றத்திற் காளாக்கப்பட்டிருந்தது கண்டு அவர் நெஞ்சு அவரைச் சுடவில்லை. அவனைக் குற்றவாளி என்று தீர்மானமாக ஜூரர்கள் கூறிவிடுவதற்குப் போதிய சாஷியமில்லை என்று உண்மையிலேயே உறுதியாக அவர் நம்பினார். நாடோடி யொருவன் அனாவசியமாகச் சிறையில் தள்ளப்படுவதற்காக வருந்தும் வழக்கமே அவர் ஆயுளில் கிடையாது. பிரேதத்தைக் களவாடிய பேடிப்பயலுக்கு அத்தண்டனை தகும். எப்படி யிருந்தாலும் டிஸம்பர் மாதத்து வாடைக்காற்றிலும், உறைக்கும் குளிரிலும் நடுத்தெருவில் வெட்டவெளியில் கமான் வளைவின் கீழ் முடங்கிக்கிடப்பதற்கு, குளிர்க்கும், மழைக்கும், வெய்யிலுக்குமசையாத பிரமாண்டமான ஜெயிற் கட்டிடத்தில் அடைபட்டுத் தூங்குவது ஒன்றுங் கெட்டுப் போய்விடவில்லை. மனம்போன போக்கெல்லாம் போகிறவரல்ல சீத். ஆனால் இளைத்தவர்கள் மீது சாமர்த்தியசாலிகள் குதிரையேறுவதில் குற்றமொன்றுமில்லை என்பது அவருடைய திடமான கொள்கை.

கிறிஸ்துமஸ் விடுமுறைக்காக அவரது மகள் வந்திருந்தாள். அவளது வருகையால் ஜீவனிழந்து கிடந்த வீட்டிற்குப் புதிய சுவை உண்டாயிற்று. களி துளும்பும் அவள் முகத்திற்கும், கவலை தோய்ந்த சீத்தின் முகத்திற்கும் எவ்வளவு வித்தியாசம்?

கிறிஸ்துமஸ் திருநாளன்று பிற்பகல், அவள் விரும்பியதால் இருவரும் ஸோஹோவி லிருந்த மாதா கோவிலுக்குச் சென்றனர். திரும்பி வரும் போது பேச்சுப் பராக்கில் வழிதவறி, பாரோ தெருவிற்குள் புகுந்து விட்டனர். அன்றொருநாளிரவு அந்தகாரத்தில் ஆள்மாறாட்டமாக அந்த யுவதி தன்னை அணைந்துகொண்டு விட்டுப் பின்வாங்கிக் கிடையுடன், "யாரது?" என்று அலறிய காட்சி அழியாச் சித்திரமாக அவர் மனக்கண் முன் மிதந்து வந்தது. மறு

படியும் அதை மறக்கவோ மறைக்கவோ முடியாத சம்பவம். அது தானே அளர்த்தங்க ளனைத்திற்குங் காரண பூதம்! விசாரணை முடிந்த மறுநாளே யாவது இருவரையும் வெளி தேசத்திற்கு விரட்டிவிட முயலவேண்டும். நினைவின் சிருஷ்டிகளான நிழல் உருவங்கள் தோன்றித் தொந்தரவு தரும் அந்தப் பாழாய்ப்போன பாரோ தெருவை, மகளின் கரங்களைப் பற்றியவாறே பரபரப்புடன் கடந்தார்.

அன்றிரவு மகள் படுக்கைக்குச் சென்றதும், இப்படியும் அப்படியுமாகக் கீழ் படுக்கையிற் கிடந்து புரண்டாரே யொழிய தூக்கமென்பதே வரவில்லை. லாரியைப் பார்த்துப் பல வாரங்களாகிவிட்டன. அவன் என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறானோ? அவனுடைய கோளாறான மூகை எத்தகைய எண்ணங்களைச் சிருஷ்டி செய்துகொண்டிருக்கிறதோ? அவன் உள்ளம் ரொம்பவும் நைந்து போயிருக்குமோ? அல்லது அழுத்தும் அக் கவலைகள் அற்றிருக்க அவல வாழ்விலாழ்ந்து விட்டானோ? தம்பியைப் பற்றியே தாம் அடியோடு மறந்துவிட்டது எவ்வளவு அசட்டுத் தனம்? எவ்வளவு கிறிஸ்துமஸ் தினங்களை இளம் பிராயத்தில் தானும் அவனும் சேர்ந்து கழித்திருக்கின்றோம்!

சுரு ளலையிட்டு இன்னிசையுடன் பிரவசித்துக் கொண்டிருந்த நதியின்மீது வான விதானத்தில் வைரங்களை வாரி யிறைத்தாற்போல் எண்ணற்ற தாரகைகள் தொங்கிக் கண் சிமிட்டின. பளிப்படலம் லேசாகத் திரையிட்டிருந்தது. பழையன கழித்துப் புதியன புகுத்தும் மங்கல மணி யோசை இன்னும் எழவில்லை. ஏதோ ஒரு சக்தியினால் தாண்டப் பெற்றவராய் எழுந்து உடை யணிந்து வெளியே சென்றார்.

ஸ்டராண்ட் தெருவில் வண்டி யமர்த்திக் கொண்டு பிட்ஸ்ராய் தெருவிற்குப் புறப்பட்டார்.

கொளுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தன. மேஜையின் முன் மண்டியிட்டவாறே பிரார்த்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தாள் வாண்டா. மார்புடன் கரங்களைச் சேர்த்துக் கட்டிக் கொண்டிருந்தாள். குனிந்திருந்த அவள் வெள்ளைக் கழுத்தின்மீதும், குட்டையான சுருண்ட கேசத்தின் மீதும் வர்த்திகளின் பிரகாசம் பளபளத்தது. அவள் ஒண்டியா யிருப்பதாகவே முதலில் அவர் நினைத்தார். ஆனால் அடுத்தக்ஷணமே கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு, சுவற்றில் சாய்ந்தவாறே அவளை உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்த லாரியைக் கண்டுவிட்டார். அவன் முகபாவமே அந்தக்காட்சியை அமரத்வம் படைத்த ஓர் ஓவியமாக அவர் உள்ளத் திரையில் உருக்கொள்ளச் செய்துவிட்டது. உயிர்ப் பிராணி யொன்று - சோதர மனித னொருவன் - தன்னையும், தன் நடவடிக்கைகளையும் கண்காணிக்கிறது கள்ளத்தனமாய் என்ற உணர்வு லேசாகத் தட்டியிருப்பினும் அந்தப் பாவம் அவன் முகத்தில் குடிகொண்டிருக்க முடியாது. ஒளிவு மறைவு ஒன்று மில்லாமல் லாரியின் அபிலாஷைகளையும் அப்படியே அந்த முகத்தில் பிரதிபலித்திருந்தன - வேட்கை, ஏளனம், காதல், கலக்கம்! அப் பெண்பால் அவன் கொண்டிருந்த களங்கமற்ற கரைகாண் முடியாத காதல்! அவன் மனதை முறுக்கிப் பிழிந்துகொண்டிருந்த வேதனை; பயம்; நம்பிக்கை; ஆன்ம அந்தரங்கங்கள் - அனைத்தும் அணுவளவுகூட ஒளிவுமறைவின்றி ஒருங்கே உருப்பெற்றிருந்தன. பக்திபாவத்தில் கடைந்தெடுக்கப்பட்ட பதுமைபோற் பரிணமித்த பாவமீது, மனித வர்க்கத்திற்கே புறம் பாகப் புத்தொளி வீசிய அவன் கண்களின் பார்வை பதிந்திருந்தது. "பரமண்டலத்துப் பிதாவிடம் நமது நன்மையை வேண்டு! வேண்டு!!" என்று அவன் முன்குவதுபோல் கீத்தின் காதுகளிற்பட்டது. பக்தி பரவசமாக அவள் தன் கரங்களை நீட்டி முகத்தை உயர்த்துவதையும், லாரி அவளை வாரியெடுக்க வருவதையும் கீத்கண்டார். தன்னை மறந்து இன்ப வாரிதியி

லாமும்படி சுடரின் பின்னே அவர் பார்த்த சொரூபந்தான் என்ன? எதிர்பாராதவைதான் கற்பிதங்களுக்கு நறுக்குத் தெறித்த நன்மையை யளிக்கின்றன. காதல் மந்தாரமிட்டு, கற்புஜனநாயகத்திற் காளாக்கப்படுமிடம் என்று கீத்கருதிய அவ்வறையில் அதைவிட அற்புதக் காட்சியை அவர் கண்டிருக்க முடியுமா? “இனியங்கிருத்தல் உசிதநில்கை. யாரேனுங்கண்டு கொள்ளக்கூடும்” என்று கீத அடிமேலடிவைத்து அப்பாற் சென்றுவிட்டார்.

“ஓகோ! இவளுடனேயே வந்து தங்கி விட்டானா? இருக்கட்டும்! பாதகமில்லை. வேண்டும் போது பார்த்துக்கொள்ளலாம்.”

ஃ

ஃ

ஃ

தன் வீட்டினுள் நுழையுமுன் நதியும், நகரத்திரங்களும் நடுநிசியில் எழுப்பும் நளினத் தோற்றத்தில் லயித்து மோனக் கனவுகள் காண்பவர்போல் ஆளோடியில் ஐந்து நிமிஷங்கள் தயங்கினார்.

இருதயத்தின் ஒரு மூலையில் எங்கோ ஏனோ ஏக்கம் அரித்துக்கொண்டிருந்தது. எண்ணக் கனவுகளின் ஏக்கச் சுமை! பன்னிரண்டடித்து விட்டது, சரியான நடு நிசி! நிசப்தம்!! நித்திரை!!! மாடிக்குச் சென்றார்.

7

களவ் சந்துக் கொலை ஷீசாரணைக்கு வருவதற்கிருந்த ஆறு வாரங்களும் கீத மன வேதனையி லாழ்ந்திருந்தா ரென்றால், லாரென்ஸ் அந்தக் காலத்தை ஆனந்தமாகக் கழித்துக்கொண்டிருந்தான். தன் அறையைவிட் டொழித்துவிட்டு வாண்டாவுடன் வந்து வசிக்க ஆரம்பித்ததி லிருந்து ஒரு வகையான நிம்மதி அவனுக் கேற்பட்டுவிட்டது. தன்னைக் கவ்வி யிருந்த சுவலையை அவன் மன உறுதியால் உதறித்

தள்ளிவிடவில்லை. காதலின் மயக்கமும் அதற்குக் காரணமல்ல. ஒருமாதிரியான ஆத்ம ஜன்னி அவனுக்குக் கண்டிருந்தது. வெல்லுதற்கரிய ஊழ்வலியின் முன் அவன் மனக் குழப்பம், குமுறல்கள் யாவும் மங்கி மறைந்துவிட்டன. “நடப்பது நடந்தே தீரும்! நம்மாலாவது யாது?” என்ற பல்லவியைப் பாடத் தொடங்கிவிட்டான். அவன் அறிவு சிலசமயங்களில் இந்த ஆத்ம ஜன்னியி லிருந்து விடுபட்டுக் கட்டவிழ்த்துக்கொண்டு ஓடி வாழ்க்கையெனும் காணாற்று வெள்ளத்தில் வகை யறியாது தவித்துத் திணறலாயிற்று. கிறிஸ்துமஸ்தினத்துஇரவன்று இம்மாதிரிச் சுழலொன்றில் தான் சிக்கித் திக்குமுக் காடிப்போய் விட்டான். முழந்தாள் மண்டி யிட்டிருந்த வாண்டா எழுந்ததும் “என்ன கண்டிட்டாய்?” என்று கவித்துவமாய் வினவினாள். வாழ்க்கையின் வரம்புச் சுவற்றறையும், காலத்தின் எல்லைக்கோட்டையும் கடக்க விரும்பும் இரு குழந்தைகளைப்போல் கைகளைக் கோர்த்து நெருக்கி யணைத்தவாறே இருவரும் அமர்ந்தனர்.

“நான் கன்னித் தாயைக் கண்டேன்.” சுவரண்டை நின்றவாறே அவள் புன்முறுவல் பூத்தாள். கூடிய சீக்கிரம் நமக்கு நல்லகாலம் பிறக்கும்.”

சட்டென்று அவன் சொன்னான் :-

“வாண்டா! நாம் சாகும்போதுகூடச் சேர்ந்தே உயிர் துறக்கவேண்டும். இம் மண் னூலகில் மட்டுமல்ல; விண்ணூலகிலுங்கூட இருவரும் இணைபிரியாக் காதலர்களாக இருப்போம்.”

“வாஸ்தவந்தான்! இந்த வாண்டா உன்னை விட்டுப் பிரிந்து ஒரு கிணைங்கூட உயிர் தரித்திருக்க மாட்டாள்.”

வாண்டா இவ்வார்த்தைகளைக் கொட்டியதும், வாஞ்சை வறண்டு வாழ்க்கைப் பாலைவனத்தில் வகை

யறியாது வாடி வதங்கிக்கொண் டிருந்த அவள் மீது வாத்ஸல்யத்தை வார்த்து தளிர்த் தோங்கி வளரச் செய்தது தான்தானே என்ற பெருமிதம் அவனுக்கு உவகையூட்டிற்று.

தினங் காலை ஒன்பதி லிருந்து பத்துவரை ஒரு மணி நேரம் வேலைக்காரி வந்துவிட்டுப் போவாள். அவளைத் தவிர்த்து வேறு ஒரு பிராணியும் அந்த லீட்டுப் பக்கம் எட்டிப் பார்க்காது. அவர்களிருவரும் சேர்ந்து ஜோடியாக வெளியே செல்வதுங்கிடையாது. வாண்டா கொஞ்சம் வெளியேசென்று அன்றாடச் சமையலுக்கு வேண்டிய பொருள்களை வாங்கிவரும் வரை படுக்கையிலேயே கிடந்து புரண்டுகொண் டிருப்பது லாரியின் வழக்கம். அவள் போனபின் கைகளிரண்டையும் பின்புறமாகப் பிணைத்துத் தலையைப்பதித்து உத்தரத்தை உற்றுநோக்கியவாறே வாண்டாவினுடைய உருவத்தின் நளின நெளிவு களையும், கோமள பாவங்களையும் பற்றி இன்பக்கனவு கண்டு கொண்டிருப்பான். அவள் வந்துசேர்ந்த பிறகே அவன் கனவு களையும், அலக்ஷியப்பாதையில் சாவகாச நடைபோட்ட வண்ணம் பன்னிரண்டு மணிக்குத்தான் காலை யாகாரமுண்டு காபி யருந்து வான். அதன்பின் கால்போன போக்கெல்லாம் மணிக்கணக்கில் நடந்துகொண்டிருப்பான். சிழக்குத் திசையாகமட்டும் இருக்கவேண்டும். அங்குதான் வாழ்க்கையின் பரிபவம் தாண்டவமாடிக் கொண் டிருக்கும். எலும்புந் தோலுமாய், ஏழ்மையின் சின்னமாய் எத்தனையோ நடுத்தெரு நாராயணர்கள் காட்சியளிப்பர். மேற்குப்புறம் செல்வது மூண் டெழும் மனக் கசப்பைத் தூண்டி விடுவதாகும். அங்கு பார்த்த இடமெல்லாம் - மூலை முடுக்குகளிற் கூட - கீத்தின் கோஷ்டி தான். உள்ளத்து உறுதியும், ஓயாத உழைப்பும், ஒருநாளும் தவறாத் ஒழுங்கும் வாய்த்த கடைந்தெடுத்த காரியவாதிக்கும்பல்! மாலை முழுதும் காதுல் தெய்வத்தின் வழிபாட்டிற் கழியும்.

வர்ணிக்கமுடியாத வாழ்க்கையின் ச்ருதிலயம்! கலைக்க முடியாத ககன வட்டம்! அலைக்கமுடியாத அமைதி!

காசைப் பறிப்பதிலேயே கண்ணுங் கருத்துமாக இருக்கும் வேசையல்ல அவள். ஒருபோதும், “எனக்கு இது வேண்டும்; அது வேண்டும். இங்கழைத்துச் செல்; அங்கழைத்துப்போ” என்று நச்சரித்தது சிடைாது. எப்பொழுதும் அவளிடம் திருப்தி குடி கொண்டிருந்தது. விதியின் தீர்ப்பு அவர்களது வாழ்க்கையை ஒரு சோக நாடகமாக மாற்றிவிடும் தன்மையதா யிருக்குமோ?

லாரி குடியை மறந்துவிட்டான். அவர்களது தேவை கம்பி. வருவாயும் சொற்பமே. ‘இருப்பதா இறப்பதா?’ என்ற பிரச்சனையின் உன்னிப்பு, கோளாறான சிந்தனையின் பொய்ச் சிருஷ்டிகளை - நினைவின் நிழலுருவங்களை - வெருட்டி யடித்து விட்டது. ஆனால், நாள்தவறாது ஒரு தினசரியை வாங்கிப் பரபரப்புடன் பிரித்து அதன் பத்திகளைத் தேடுவான், அந்தச் சமயத்தில் துருத்திக்கொண்டு நிற்கமுடியும் தன் கண்களால்.

8

ஐனவரி இருபத்தெட்டாந்தேதியன்று பிற்பகல், சிக்கலான வழக்கொன்றில் அற்புதமாக வாதாடி வெற்றியடைந்து பெருமிதத்துடன் நீதிமன்றத்தை விட்டு வெளியேவந்த கீத்தைப்பின்வரும் செய்திதான் வரவேற்றது: “க்ளவ் சந்து கொலை விசாரணையில் கைதி குற்றவாளிதான் என்று தீர்ப்பளிக்கப்பட்டு விட்டது.” உண்மையாய் இருக்குமா? சந்தேக மென்ன? “க்ளவ் சந்து கொலை விசாரணை முடிவு. குற்றவாளிக்கு மரண தண்டனை” என்றுதான் சுவரொட்டிகள் பிரசாரஞ் செய்து கொண்டிருந்தனவே!

ஒரு பென்னியை நீட்டிப் பிரதியொன்று வாங்கக்கூடத் தோன்றாது ஜனசஞ்சாரம் மிகுந்த நடைமேடையில் நிஷ்திராணியாக நின்றுவிட்டார். கடைசியில் நிச்சலனமான முகத்துடன் ஒரு பிரதியை வாங்கிப் பிரித்தார்.

‘கடைசிச் செய்திகள்’ என்ற பத்தியில் “க்ளவ் சந்துக் கொலை. கைதி குற்றவாளிதான் என்று ஜூரர்களின் ஏகமனதான தீர்ப்பு. மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டது” என்று கண்டிருந்தது.

இதைப் படித்து முடித்ததும் தாங்க முடியாத எரிச்சல்தான் அவருக்கு மேலிட்டது. இப்படிப்பட்ட முட்டாள்தனமான பொறுப்பற்ற முடிவிற்கு வர அவர்களுக்குப் பைத்தியமா பிடித்துவிட்டது? அற்பமான சாக்ஷியங்களின் அஸ்திவாரத்தில் அநியாயமான, அசம்பாவிதமான தீர்ப்பு!

அவர் தன் கண்டனத்தைத் தெரிவித்துப் பயனென்ன? தண்டனை யென்னவோ மாறப்போவதில்லை. நிலைமை நெருக்கடியானது. அந்த நடைமேடையிலிருந்து நியாய மன்றத்திலுள்ள தனது அறைக்கு நடைப்பிணம்போல் வந்துசேர்ந்தார்.

எப்பொழுதுமே எதையும் ‘வந்தபின் பார்த்துக் கொள்ளலாம்’ என்பது அவர் கோட்பாடு. அந்த மனிதன் இவரின் மரண தண்டனைக்கு ஆளாக்கப்பட்டால் எப்படி நடந்துகொள்வது என்பதைக் கீழ்நிர்ணயிக்கவில்லை. ஆனால் கடந்த இரு வாரங்களாகப் பலமுறை அவர் தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொள்வார்: “அவன் குற்றவாளி என்று தீர்ப்பளிக்கப்பட்டால் அது வேறு விஷயம்.”

இப்பொழுதோ அவன் குற்றவாளி என்று கூறப்பட்டு விட்டான். அந்த ‘வேறு விஷயத்தை’ இனித் தட்டிக்கழிக்க முடியாது. ‘லாரென்ஸைக் காப்பாற்றி உராக வேண்டும். தன் பெயருக்கு இழுக் கேற்படக்

கூடாது" என்ற பழைய உணர்ச்சிகள் எதிர்நோக்கி நின்ற அபாயத்தின் உத்வேகத்தினால் மேலோங்கி நின்றன. எலினும் தான் செய்யாத ஒரு குற்றத்திற்காக ஒரு மனிதன் தூக்கிலிடப்படப்போகிறான். யாரும் அதைத் தடுத்து நிறுத்த முடியாது. ஆனால் அவன் சவத்தைக் கையாடும் சோதாப்பயல்தான்! லாரிக்கு இத்தண்டனை அளிக்கப்பட்டிருந்தால் மட்டும் ரொம்ப நியாயமோ? தன்னை அறைந்த அக் காட்டு பிராண்டியின் கழுத்தை ஆவேசத்தில் சற்று அதிகமாகவே அழுத்தி நெறித்து விட்டது என்ன கடுங்குற்றமா? தற்காப்பின் நிமித்தம் செய்தது தானே? மேலும் கூசாமற் கலங்காமல் பிணத்தை தேட்டையிடுவதற்கு இது ஒன்றுங் கெட்டுப்போய்விட வில்லை.

ஒழுங்குக்கு வணக்கம்; நீதிக்கு வழிபாடு; ஸ்தாபிக்கப்பட்ட உண்மைக்கு மரியாதை - இவையெல்லாம் ஏசு நியதியோடு, தோளோடு தோளாக அணி வகுத்துச் செல்லும்.

ஃ

ஃ

ஃ

கீத் தமது அறைக்குச் செல்லும் நடையில் அவரது சகா ஒருவர். "சபாஷ் டெராண்ட்! வெளுத்து வாங்கி விட்டாயே!" என்று அவரைப் பாராட்டினார். 'வெளுத்தாவது வாங்கவாவது' என்று மனம் புழுங்கினார் கீத்.

கட்டுகளை யெல்லாம் வாரி எடுத்துக்கொண்டு 'விருவிரு' வென்று ஸ்டராண்ட் தெருவையடைந்து பாரோ தெருவிற்கு வண்டியமர்த்திக் கொண்டார்.

ஃ

ஃ

ஃ

அந்த யுவதிதான் கதவைத்திறந்தாள். எதிர் பாராத இவர் வருகையினால் திக்பிரமையடைந்து விட்டாள். வாண்டா வாடின ரோஜாவண்ண வெல்வெட் 'பிளவுஸ்' அணிந்திருந்தாள். அவளுடைய அந்த

தோற்றம் அவருக்கு நூதனமாகப் பட்டது. அவள் திரண்ட கழுத்து திறந்திருந்தது. அவள் காதுகளில் தங்கக் குழைகள் ஊசலாடின. பயப்பிரார்த்தியினால் வெளுத்த முகம்; சுருண்டு சுருண்டு தோளோடு கொஞ்சிய கேசம். இந்த வினோதப்பின்னணியில் பதிந்திருந்த அவள் வாள் வீழிகளின் கூரிய பார்வை சீத்தின் இருதயத்தையே ஊடுருவித் துளைத்துக் கெஞ்சுவது போலிருந்தது.

“என் தம்பி யெங்கே?”

“அவர் இன்னும் வெளியிலிருந்து வரவில்லை.”

“அவன் எங்கு போயிருக்கிறான் என்று உனக்குத் தெரியுமா?”

“தெரியாது.”

“நீங்கள் இருவரும் சேர்ந்தே வாழ்க்கை நடத்துகிறீர்கள் போலும்!”

“ஆம்?”

“அப்படியானால் நீ அவனை முன்போலவே இன்னும் நேசிக்கிறாய் என்று சொல்.”

இந்த அர்த்தமற்ற வார்த்தைகள் அவள் காதில் நாராசம் போற் பாய்ந்தன. கம்பீரமாகக் கையைக் கட்டிக்கொண்டு நிமிர்ந்து நோக்கினாள், பதிலொன்றும் பேசவில்லை.

“ஓகோ!” என்றார் சீத்.

முதல் முறை கெஞ்சும்போதும் அவள் தன் கரத்தை முத்தரிட்ட போதும், மறுமுறை மண்டியிட்டுப் பிரார்த்தனையி லாழ்ந்திருந்த அவளைத் தான் ஒளிந்திருந்து பார்த்தபோதும் உண்டான அதே நூதன உணர்ச்சி அவருக்கு இப்பொழுது மேற்பட்டது. லேசாகக் கிளறிவிடப்பட்ட காம இச்சையுடன் கூடி ஐரித்த தயை என்று அதைச் சொல்லலாம்.

கணப்பை நெருங்கியவாறே “அவன் வரும்வரை நான் காத்திருக்கலாமா?” என்று கேட்டார்.

“தாராளமாய். உட்கார்ந்து கொள்ளுங்களேன்.”

என்ன தோன்றிற்றோ என்னவோ “முடியாது” என்பதற் கறிகுறியாகத் தலையை யசைத்தார்.

அவள் மூச்சு ஒரு கணம் தடைப்பட்டது. திணறியவாறே, “என்னை அவரிடமிருந்து பிரித்து விடமாட்டீர்களே! நான் அநியாயமாய்ச் செத்துப் போவேன்” என்று சொல்லி முடித்தாள்.

அவர் அவளை முறைத்துப் பார்த்தார்.

“உன்னை அவரிடமிருந்து பிரிப்பதாக எனக்கு உத்தேசமில்லை. உங்களிருவருக்கும் ஒத்தாசை செய்யவேண்டுமென்பதுதான் என் ஆசை. எந்த நிமிஷமும் இங்கிருந்து கிளம்ப நீங்கள் தயாரா?”

“ஓ! அதற்கென்ன?”

“அவன்?”

வெகு தாழ்வான குரலில் அவன் சொன்னான் :

“அவருந்தான். ஆனால் அந்த அப்பாவி மனிதன் கதி?”

“அப்பாவி மனிதன் கதியா? அவன் ஒரு சோதாப் பயல்; பிணத்தைக் களவாடிய பேடி; ஊர் பெயரற்ற நாடோடி நாய்; நடுத்தெரு நாராயணன். அவன் எக்கேடு கெட்டுப்போனால் நமக்கென்ன?”

அவர் குரலில் தொனித்த கடுமை அவருக்கே வியப்பை யளித்தது.

“என்ன? நானென்னவோ அவனுக் கிரங்கு கிறேன். ஒரு வேளை பசி அவன் வயிற்றைக் கிள்ளி யிருக்கலாம். பசி வந்திடப் பத்தும் பறந்துபோய் விடு மல்லவா? நானே எவ்வளவோ முறை பட்டினி யால் வாடியிருக்கிறேன். எனக்குச் சொந்த அனுபவம் உண்டானதால்தான் அவனுக்காக அனுதாபிக்

கிறேன். இல்லாவிடில் அவனை அன்புடன் பராமரிக்க யாரும் இல்லாதிருந்திருக்கலாம். தலையைக் காலை வலித்தாற்கூட ஒரு டம்ளர் தண்ணீர் கொடுக்க நாதியில்லாதவர்கள் கெட்டலைவது சகஜந்தானே. அப்பா! அவன் சிறைவாசம் என்னை யென்னவோ சித்திரவதை செய்கிறது?"

இந்த 'நாடகம்' கீத்திற்கு ரஸிக்கவில்லை. கோபாவேசத்தில் பற்களை 'நறநற' வென்று கடித்தார். "உனக்கிப்படி? லாரிக் கெப்படியோ?" என்ற அவருடைய எகத்தாளக் கெக்கலிப்பு அறையில் எதிரொலித்தது.

"நாங்கள் இவ்விஷயத்தைப் பற்றிப் பேச்செடுப்பதே இல்லை. எங்களுக்கே ஏதோ ஒரு நடுக்கம்."

"அப்படியானால் அவ்வழக்கின் தீர்ப்பைப்பற்றி உனக்கொன்றுங் கூறவேயில்லையா?"

ஆச்சர்யத்தால் அவள் கண்கள் அகல விரிந்தன.

"தீர்ப்புக் கூறியாகிவிட்டதா? நேற்று இரவே ஒரு மாதிரியாக இருந்தார். இன்று காலை வழக்கத்திற்கு விரோதமாக அதிகாலையிலேயே எழுந்து எங்கோ சென்றுவிட்டார். அது முடிந்துவிட்டதென்று சொல்லுங்கள்!"

"ஆம்."

"தீர்ப்பு என்னவோ?"

"குற்றவாளி"

கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டு அவள் தள்ளாடினாள். அவள் மூர்ச்சையாகி விடுவாள் என்று பயந்த கீத் தயாராகப்பாய்ந்து முன்வந்து அவள் தோளைப்பற்றிக் கொண்டார்.

"நான் சொல்வதைக் கேள். இவ்விஷயத்தில் உன் ஒத்துழைப்பு இன்றியமையாதது. உன்னை விட்டு ஒரு நிர்விஷங்கூட அவனை நகர் விடாதே!

எப்பொழுதும் உன் பார்வையிலேயே அவனிருக்கட்டும், நமக்குப் போதிய அவகாசம் வேண்டும். அவனை என்னசெய்ய உத்தேசித்திருக்கிறார்களென்பதை அறிய வேண்டும். தூக்கிலென்னவோ நிச்சயம் இடமாட்டார்கள். எதற்கும் எனக்கு அவகாசம் வேண்டும். வாரி தன்னைத்தானே போலீஸில் ஒப்படைத்துக் கொள்ளாவண்ணம் மட்டும் பாதுகாப்பது உன் பொறுப்பு.”

அவர் இன்னும் அவள் தோள்பட்டையைப் பற்றியிருந்த பிடியைத் தளர்த்தவில்லை. அவளும் மலைத்துப்போய் நின்றுவிட்டாள். அவர், “என்ன நான் சொன்னது புரிந்ததா?” என்று பலமாகக் கேட்டபின்தான் திடீரெனச் சய உணர்வு பெற்றவளாய் “உம்! ஆனால் இதற்குள்ளேயே ஏதாவது விபரீதம் விளைந்திருந்தால்—” என்றுள். அவள் உடல் நடுங்கிற்று. உதடுகள் துடித்தன.

“அடடா! அப்படி நடந்திருந்து நாமிங்கிருக்கும் போது போலீஸாரும் வந்துவிட்டால்!!” இப்படியொரு எண்ணம் மின்வெட்டைப்போல் அவர் உள்ளத்தில் தோன்றி மறைந்தது. “உண்மையிலேயே வாரி அப்படி ஏதாவது பண்ணித் தொலைத்திருந்து தன்னை ஏற்கனவே இவ்விடத்தில் சந்தித்திருக்கும் அப்போலீஸ்காரனும் வந்துசேர்ந்தால்—”

வெறி பிடித்தவர்போல் அவர் கூவினார் :-

“வாரியை உன் பார்வையிலிருந்து தப்பவிட மாட்டாய் என்பதை நான் நம்பலாமா? சொல், சிக்கிரம் சொல்.”

வாண்டா மார்பை அழுக்கிக் கரங்களை யணைத்தவாறே பணிவாகப் பதிலிறுத்தாள் :-

“என்னால் ஆனவரை பார்க்கிறேன்.”

“இதுவரை யொரு விபரீதமும் நேர்ந்திருக்கா விட்டால் இனியாவது நீ அவனைக் கழுதைப்போல் கவனித்துக்கொள்.”

“உம்”

“தனியாக அவனை யெங்கும் வெளியே போக விட்டுவிடாதே. நாளைக் காலையில் நான் இங்கு வருகிறேன். நீ ஒரு ‘காத்தெலிக்’ தானே! விசுவாசப் பிரமாணஞ் செய்துகொடு.”

அவள் பதிலளிக்கவில்லை. அவள் பார்வை கதவின்மீது படர்ந்தது. கதவு திறக்கப்படும் சப்தம் கீத்திற்குங் கேட்டது. கையில் ஒரு கொத்து ‘வில்லி’ மலர்களுடனும், ஒருகொத்து ‘இரவு ராணி’* புஷ்பங் களுடனும் லாரி உள்ளே நுழைந்தான். அழிவின் அடிச் சுவட்டில் வரும் அழியாத அவக்களை அவன் முகத்தில் தட்டிவிட்டது.

“அட! கீத்தா? வாப்பா” என்று அவன் சர்வ சாதாரணமாய் மொழிந்தான்.

வாண்டாவின் கண்கள் லாரியின் மீதே பதிந் திருந்தன. இருவரையும் மாறிமாறிப் பார்த்த கீத் தான் சர்வ ஜாக்கிரதையாக நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்று தீர்மானித்தார்.

“உனக்குத் தெரியுமோ?” என்று அவர் இழுத்தார்.

லாரென்ஸ் தலையை யசைத்தான். அவன் அகத்தில் நிகழ்வனவற்றை யெல்லாம் அவ்வப் பொழுதே பிரதிபலிக்கும் அவன் முகம் நிச்சலனமாக இருந்தது.

“இது நான் எதிர்பார்த்ததுதான்!”

கீத் திகைத்துப்போனார்.

“இப்பொழுதும் ஒன்றுங் குடிமுழுகிப்போய் விடவில்லை. அவனை அவர்கள் ஒன்றுஞ் செய்துவிட முடியாது. நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். நான் எதற்கும் என்னாலியன்றதைச் செய்வேன். ஆகட்டும் பார்ப்போம்! நீ அவசரப்படாதே!!”

படிப்படியாகத் தம் ஸ்ருதி இறங்கி வந்தது அவருக்கே புலப்பட்டது. செய்யக்கூடியது ஒன்று தான்! இருவரையும் மூட்டைகட்டி யனுப்பிவிட வேண்டும். இப்படி அவர் மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டாரே யொழிய வெளிப்படையாகச் சொல்லத் துணியவில்லை.

“நானைக்காலை நானுன்னைவந்து பார்க்கும்வரை எங்கும் அசைவதில்லை என்று பிரமாணஞ் செய்து கொடு.”

லாரென்ஸ் சம்மதத்திற் கறிகுறியாக முகத்தை யாட்டினான். வாண்டாவைத் திரும்பிப் பார்த்தார் கீத். பிரமாணத்திலிருந்து பிறழாத வண்ணம் பார்த்துக் கொள்வாளா? அதற்குமேல் தன்னைச் செய்யக்கூடியது ஒன்றுமில்லை என்றுணர்ந்து போகப் புறப்படலானார்.

“சத்தியம் வாய்விட்டுச் செய்!” என்று மறுபடியும் தயங்கினார்.

“அப்படியே அண்ணை! நீ ஒன்றுக்கும் பயப்படாதே. நான் இனி எங்கும் அசையமாட்டேன். எதையும் செய்யமாட்டேன். நீ நிச்சிந்தையாகப் போய்விட்டுவா,” என்றான் லாரி வாய் திறந்து.

அவன் ‘அண்ணை’ என்று வாய்நிறைய அழைப்பது அபூர்வம். கீத்திற்கு ஆறுதலுண்டாயிற்று. லாரி சிரித்துக் கொண்டிருந்தான். அந்தச் சிரிப்பின் தாத்தப்ரியம் அவருக்குப் புலனாகவில்லை. அப்பெண்ணின் பார்வையும் ஒன்றுங் கூறவில்லை.

எதற்கும், “ உன் சத்தியத்தை நம்பி நான் செல்
கிறேன். நாளைக்காலை வருவேன். ஞாபகமிருக்கட்டும்”
என்று முத்தாய்ப்பு வைத்துவிட்டு வெளியேறினார்.

9

நாதவெள்ளத்தைப் பரப்பி இன்ப வாரிதியி
லாழ்த்தும் இன்னிசையை உள்ளத்தைத் தொடுவதி
னின்றுந் தடுக்க முடியுமா? அதுபோலவே காதலன்
தன் மனப் போக்கைக் காதலி யிடமிருந்து மறைப்ப
தும் சாத்தியமானதல்ல; அதுவும் அவள் வாண்டா
வைப் போல் அதுவரை வறுமையிலும், துன்பத்தி
லும், மாசுபடிந்த நேசத்திலுமே உழன்றுகொண்
டிருந்துவிட்டு அப்பொழுதுதான் பரிசுத்தப் பிரேமை
யின் சுவையை நுகர்பவளா யிருந்துவிட்டாலோ
கேட்கவே வேண்டாம்! எவ்வளவுதான் முயன்றாலும்
காதலனால் தன் மனப்பாங்கை மறைக்கவே முடியாது.
ஆனால் ஒன்று! தன்மனதி லிருப்பதை அவள் அறிந்து
கொண்டுவிட்டாள் என்று அவன் சம்சயிக்கும் வண்
ணம் மட்டும் காதலி ஒருபோதும் நடந்துகொள்ள
மாட்டாள்.

கீத் சென்றபின் வாண்டா எத்தகைய ஆர்ப்
பாட்டமும் செய்யவில்லை. லாரியை ஒரு கேள்வியும்
கேட்கவில்லை. அவன் மனதில் நிகழ்ந்துகொண்
டிருக்கும் போராட்டத்தைத் தூன்றிந்து கொண்ட
தாகக் காட்டிக்கொள்ளவேயில்லை. மாலையும்
போயிற்று. லாரியின் எண்ணங்கள் வாண்டா
வின் உள்ளத்திலும் எதிரொலித்த வண்ண மிருந்தன.

அவன் பேச்சு, சரசம், விருந்து தயாரிக்கும்போது
பரிவோடு அவன் அவளுக்கு அனுசூலமாகச் செய்த
உதவி, அவன் வாங்கி வந்த அல்லி, அந்திமந்தாரை
மலர்கள், வருந்தி யுபசரித்து அவன் அவளுக்கு ஊட்
டிய மது, பெருக்கெடுத்தோடும் அவர்க ளின்பத்தை

வடியச்செய்யும் வார்த்தை எதையும் எடுக்காமல் இருந்தது - அனைத்தும் அவளுக்கு அபசகுனங்கள் போலிருந்தன. அவன் சொரிந்த அன்பும், கொண்ட மகிழ்ச்சியும் அளவுக்கு மீறியிருந்தன. அவள் மனோநிலை தத்தளித்துக்கொண்டிருந்தது. அவன் பேசிய ஒவ்வொரு வார்த்தையும், அன்புடன் அவளதரங்களிலிட்ட ஒவ்வொரு முத்தமும் "இதுதான் கடைசிப் பேச்சு; இதுதான் கடைசி முத்தம்" என்று ஏனோ அவளுக்குப் பட்டது. தன் இருதயத்தை அவனுக்குத் திறந்து காட்டி சந்தேகத்தை ஒரு வழியாய் நிவர்த்தித்துக் கொண்டுவீட்டால்! ஆனால் அப்படிச் செய்து தனக்கு இப்பொழுதைக்கு இருக்குமின்பத்தையும் இழக்க அவள்தயாராகவில்லை. அவள் அச்சகத்தை விரும்பினாள். ஏன்? அதைப்போல் ஆயிரம் மடங்கு அன்பு தன் மீது சொரியப் பட்டாலும் அவள் வரவேற்கத் தயார். அவன், மேலும் மேலும் தன் 'கிளாஸில்' ஊற்றிக்கொண்டே போன மதுவைப் பருக அவளுக்கிஷ்டமில்லை. எனினும் அவளைப்போல் அவல வாழ்க்கை நடத்திவிட்டவர்களுக்கு இயல்பாகவே ஊறிப்போய்விடும் குணத்தால் அவள் அதை மறுக்கவில்லை. அவள் எப்பொழுதுமே எதையும் அவனுக்கு மறுத்ததில்லை.

லாரென்ஸ் நிலைமை தெரியாமல் குடித்தான். போதை அவனை இன்பத்தின் எல்லைக்கு இழுத்துச் சென்றது. இன்பம்! சில மணி நேரத்தில் சிதறப் போகும் இன்பம்!!

மதுவின் மயக்கம் அவன் உள்ளத்தில் தலையெடுத்த பச்சாத்தாப உணர்ச்சியை மழுங்கடிக்கப் பயன்பட்டது. பச்சாத்தாபத்தைக் கண்டு தானே அவன் பயந்தான்! அது மீண்டும் மேலிட்டால் தானும் அப்பெண்ணும் இப்பொழுதிற் கென்ன ஆவது?

மெழுகுவர்த்திகளின் சுடர், விளக்கு வீசிய வெளிச்சம், கண்ணாடி டம்ளர்களில் ஊற்றப்பட்ட

டிருந்த கருஞ் சிவப்பு நிற மது, மனோகரமான மணங் கமழ்ச்செய்த 'வில்லி' புஷ்பங்கள் - இவை யாவும் கூடி அவ் வறைக்கே ஒரு தனி அழகைத் தந்தன. அவ்விருவரிடத்துமே கவர்ச்சிகரமான சோபை வெளிப்பட்டது. விருந்தின் விமரிசையை விகலிக்கச் செய்யும் சங்கீதத்திற்கும் அங்கு குறைவில்லை. தெருவின் மற்றொரு பக்கத்தி் விருந்த வீட்டில் யாரோ 'பியானோ' வாசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அதன் மதுரநாதம் மங்கியும், பொங்கியும் தென்றலுடன் லேசாகத் தவழ்ந்து வந்தது. இசையின் இன்னொலி அறையில் சூழ்ந்து வட்டமிட்டது. வானத்து நிலவைச் சிறு மேகம் விழுங்கியது.

அடிக்கடி கொழுந்துவிட்டுப் பிரகாசித்தது மெழுகுவார்த்திகளின் ஊசலாடும் ஐுவர்லை. லாரியும் வாண்டாவும் ஒருவரை யொருவர் தழுவியவாறேபடுத் திருந்தார்கள். காற்றினிலே மிதந்து வந்த கீதத்தைக் காதாரக் கேட்டவாறே லாரி வாண்டாவின் பஞ்சு போன்ற மிருதுவான மார்பகத்தே யோடிய பச்சை நரம்புகளின் உற்பத்தி ஸ்தானத்தை ஆராய்வதி லீடு பட்டிருந்தான். இன்பத்தின் சிகரத்தை அவன் எட்டிப்பிடித்துவிட்டான். குதூகலத்தின் கோடியைக் கண்டுவிட்டான். இனிப்பிரிவேது? ஒரு நாளுமில்லை.

தூங்கவேண்டாமா? அவனுக்கா தூக்கம்? இனிப் பெருந்தூக்கம் போடவேண்டியதுதான்! எண்ணெய் ஆகிப்போனால் தன்னைப் போல் தீபம் நின்று விடுகிறது. மீட்டப்படாத வீணையின் தந்திகளில் இசை உறங்குகிறதென்று சொன்னால் அவனுக்குத் தூக்கம் வந்ததென்று கொள்ளலாம்.

அந்தப் பெண் அவன் முகத்தையே அந்தண்டை இந்தண்டை திரும்பாமல் அசையாது கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள். பத்துமணி சுமாருக்கு எழுந்து "நீ போய்ப் படுத்துக்கொள்!" என்று விடைகொடுத்தான் லாரி. வாண்டா படுக்கையறைக்குள் நுழைந்

ததும் காசிதம், பேனா முதலியவைகளை எடுத்துக் கொண்டு கணப்பினருகில் வந்து உட்கார்ந்தான்.

அந்த ஸ்திரீ லோலன், ஊதாரி, உதவாக்கரை சற்றுந் தயங்கவில்லை. நெருக்கடியான கட்டத்தை நெருங்கும்பொழுதுதான் பின்வாங்கக்கூடும் என்று அவன் பயந்த துண்டு. எனினும் ஒரு வகையான மனோ வேகம் அவனை முற்படச் செய்தது. தான் உயிரோடிருந்து குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டால் அவர்கள் தன்னைப் பிடித்துக் கொட்டடியில் அடைத்து விடுவார்கள். தன் வாழ்வின் ஜீவாதாரமான வாண்டா விடமிருந்து தன்னைப் பிரித்து விடுவார்கள் பாவிக்கள்! விளக்கு வெளிச்சத்தில் அவன் பக்கம் பக்கமாக வரிந்து தள்ளிக்கொண்டிருந்தான். படுக்கப்போன வாண்டா குளிரையும் லட்சியம் செய்யாமல் அவனைப் பார்த்தவாறு கருந்திரைக்குப்பின் இமை கொட்டாமல் நின்றுகொண்டிருந்தான்.

மூழ்குந்தறுவாயி லிருக்கும் ஒருவனுக்குத் தன் கூடந்தகால வாழ்வு பூராவும் ஞாபகத்திற்கு வரும். இனி யவன் மண்ணோடு மண்ணாகப் போகிறான். எனவே தன்னுட்புதைந்து கிடக்கும் இருதய அந்தரங்கங்களை அனைவருக்கும் திறந்து காட்டி விடவேண்டும். முதல் கோணல்; முற்றுங் கோணல். தவறான வழியில் நடக்கத் தொடங்கிய ஒரு மனிதன் வாரக் கணக்கில் அக் குற்றத் தொடர் பையே பின்பற்றுவான். தெரிந்தோ தெரியாமலோ, கன்விலோ நனவிலோ அவன் அதை விடமாட்டான். ஆனால் கடைசியாக ஒருகட்டத்தை யடைந்ததும், அதற்குமேல் அவனால் செல்ல முடியாது. கோணலுக்குங் கோடியுண்டு.

“கருப்புக்குல்லாய்; தூக்கு மேடைக்குப் பலவந்தமாக இழுத்துச் செல்லப்படும் காட்சி; அச் சோளக் கொல்லை சிங்காரஸ்வரூபம்” லாரியின் மனவோட்டம் தடைப்பட்டு விட்டது.

கடிதத்தை எழுதி முடித்ததும் கணப்பை வெறித்துப் பார்த்தான் லாரி.

கணப்பு - மெழுகுவர்த்திகள் - எலக்ட்ரிக் விளக்கின் ஜாஜ்வலயம்! நெருப்பு அவிந்துவிட்டது, ஜுவாலை அணைந்துவிட்டது.

கருந்திரைக்குப் பின் லாரியைக் கவனித்தபடியே நின்றாள் வாண்டா.

10

கீத் நேராக வீட்டிற்குச் செல்லவில்லை. மாலை வேளைகளில் உல்லாசமாகப் பொழுதைப் போக்கும் 'க்ளப்' பிற்குச் சென்றார். விருந்தாளிகள் தங்குமறையில் அந்த நேரத்தில் ஒருவருமே யில்லை. போய் ஒரு நாற்காலியிலுட்கார்ந்து கொண்டார்; அவருடைய சிந்தனைக் கடலில் எண்ணற்ற எண்ண அலைகளெழும்பி ஆர்ப்பரித்துக்கொண்டிருந்தன.

கொஞ்சங் கொஞ்சமாகக் கூட்டம் சேர ஆரம்பித்தது.

கீத்திற்குப் பசிக்கவில்லை. இருந்தாலும் வேளா வேளைக்கு உணவருந்திவிடுவது என்பதொரு மீற முடியாத வலிய பழக்கம். குழறும் நெஞ்சத்துடன் உணவருந்தும் அவர், உல்லாசமாக மற்ற நாற்காலிகளிடம் வந்துகொண்டு குஷாலாக ஊர்வம்பை யளந்த வண்ணம் ஆகார மெடுத்துக் கொள்ளும் அனைவரையும் கண்டு வயிறெரிந்தார். அவர்களெல்லோரும் சந்தோஷத்தில் குளித்தெழுந்து கொண்டிருக்கும் போது, தான் மட்டும் துன்பத்திற்காய்ந்து வருத்தத்தில் வாடிவதங்குவானேன்? அவர்கள் பண்ணைதபாவம் எதையாவது தாம் விசேஷமாகப் பண்ணி விட்டு இப் பிராயச்சித்தத்திற் குட்படுகிறோமா என்ன? தன்னைப்பொறுத்த வரையில் தானும் அவர்

களைப்போல் அரட்டையடித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டிய அப்பழுக்கற்ற ஆசாரிதான். ஆனால் உடன் பிறப்பாயிற்றே! லாரி என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறானே? அவன் சிரித்தானே! அந்த சிரிப்பின் உள்ளர்த்தம் என்னவோ? அந்தப் பெண்ணும் அவனையே ஏன் அப்படி ஆடாமல் அசையாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்? மலர்கள் வாங்கிக் கொண்டு வந்திருந்தான். எப்பொழுதுதான் பூச் செண்டுகள் வாங்குவதென்று கிடையாதா?

அன்று அவர் தன்னைப்பற்றிப் பெருமிதமடைய சந்தர்ப்ப முண்டு. அவருக்குச் சற்றுப்பரிச்சயமான ஒன்றிருவர்கூட அவர் அமர்ந்திருந்த நாற்காலியினருகில் வந்து, “இன்று நீங்கள் அந்த உயில் வழக்கில் வாதாடி வெற்றி பெற்றது ரொம்ப சிரம சாத்தியமான காரியம். அதையே இவ்வளவு லாகவமாகச் சாதித்து விட்டீர்களே” என்று கொண்டாடிச் சென்றனர். எனினும் பாராட்டுதல்களைக் கீழ் அவ்வளவாக ரசிக்கவில்லை.

என்னதான் சொன்னபோதிலும் தனிமையிலடைந்து, எண்ணாத எண்ணமெல்லாம் எண்ணியெண்ணி நெஞ்சம் புண்ணுவதைவிடப் பலருடைய கேளிக்கைகளும், கெக்கலிப்பும் எதிரொலிக்கும் அவ்வறையிலிருந்ததே அவருக்கு ஆறுதலாக இருந்தது. எக்களிப்பு எதிர்த்து நிற்கும் அவ்வறையில் மறுகும் மன வேதனையை மறந்தார்.

அவர் அன்று ‘சாம்பெய்ன்’ பருகினார். அது தான் பிரமைகளைப் பொய்ப்பித்து உண்மையுணர்வை உறுதிப்படுத்துகிறது. பணத்திலேயே புரளும் பிரபுக்களுக்கு பஞ்சமும், பட்டினியும் எவ்வளவு பொய்யோ அவ்வளவு பொய் தன்னைக்கவ்வியிருக்கும் கவலைகளும் என்று எண்ணி திருப்திகொண்டார். புகைபிடிக்கும் அறைக்குச்சென்று ஓய்யாரமாக ஒரு

சாய்வு நாற்காலியிற் சாய்ந்துகொண்டு சொகுஸாகச் 'சிகரெட்' குடித்தார்.

இரவு பதினொன்றுக்குத்தான் அவர் அங்கிருந்து புறப்பட்டார். வாயிற்படிக்களைக் கடந்து தெருவில் அடியெடுத்து வைத்ததுதான் தாமதம். மூச்சுக் காற்றுடன் அதையும் உள்ளே இழுத்து விட்டதைப் போல் பயம் அவரைப்பற்றிக்கொண்டது. தமது கோட்பைக்குள் கையை விட்டுக்கொண்டு நடக்க லானார். கையில் ஏதோ ஒன்று 'சில்'லென்றுபட்டது. பரபரப்புடன் "என்ன?" என்று எடுத்துப் பார்த்தார். அன்று லாரி தன்னிடம்தந்த சாவிகள். இந்த யதேச்சையான ஸ்பரிஸம் அவர் உள்ளத்தில் ஒரு தீர்மானத்தை உருவாக்கியது. லாரி என்ன பண்ணுகிறானென்று பார்த்து விட்டு வராமற்போனால் இரவு முழுவதும் நிம்மதியாக நித்திரைக்குச்செல்ல முடியாது. மனது பாட்டிற்கு அடித்துக்கொண்டே யிருக்கும். ஸோஹோவை நோக்கி நடையையே கட்டினார். பாரோ தெருவிற்கு வந்ததும் ஜனசஞ்சார மோய்ந்து, அந்தகாரம் பரவி, அமைதி நிலவும்வரை காத்துக்கொண்டிருந்தார்.

வெளிக்கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே நுழைந்தார். நடைக்கதவு தாளிடப்பட்டிருந்தது. பலங்கொண்ட மட்டும் தட்டிப்பார்த்தும் பதிலே யில்லை. உள்ளே அதையும்தானே இன்னொரு சாவியைப் பிரயோகித்துத் திறந்தார். உள்ளே மெழுகு வர்த்திகள் தீபாலங்காரஞ் செய்ததுபோல் வித விதமான வண்ணங்களில் எரிந்து கொண்டிருந்தன. கணப்புக்குழியில் ஜுவாலை கொழுந்துவிட்டெரிந்து கொண்டிருந்தது. கணப்பின் முன்பாகத் தரையில் திண்டுகள் இரைந்துகிடந்தன. அவற்றின் மீது மலர்கள் தூவப்பெற்றிருந்தன. மேஜைமீதும் மலரிதழ் கள் சிந்தியிருந்தன. உணவருந்தி யிருக்கின்றனர் என்பதற் கடையாளம் மேஜைமீது சில ரொட்டித்

துணுக்குகள் கிடந்தன. பாட்டில்கள் வேறு இருந்தன. லாரி குடித்திருக்கிறான்.

“இதென்ன இது? ஒருவரையுங் காணாமே! போட்டது போட்டவாக்கில் விட்டுவிட்டு எங்காவது போய்விட்டார்களோ?” பயம் அதிகரித்தது.

படுக்கையறையை மறைக்கும் கருப்புத் திரையே சரியாகப் பொருத்தப்படவில்லை. உள்ளிருந்து வெளிச்சம் அதனுடே தெரிந்தது. “அந்த விளக்கையும் போட்டுவிட்டா எங்கேயாவது போயிருப்பார்கள்” என்று அதிசயித்தவாறே திரையை விலக்கிக் கொண்டு உள்ளே எட்டிப்பார்த்தார்.

எதிர்ப்புறச் சுவற்றை யொட்டி ஒரு கட்டில் போடப்பட்டிருந்தது. அதன்மேல் ஒரு மெத்தை விரிக்கப்பட்டிருந்தது. இருவரும் ஒருவரை யொருவர் இறுகத் தழுவிவாறே இன்ப நித்திரையிலாழ்ந்திருந்தனர்.

“நாம் இவ்வளவு பலமாகத் ‘தொப் தொப்’ என்று கதவைத் தட்டியும் இவர்கள் நித்திரை கலையவில்லையே! ஒரு வேளை இருவருமாகக் குடித்துக் கும்மாளம் போட்டுவிட்டுக் குஷியாகக் கவலையற்று அயர்ந்து தூங்குகின்றனரோ? ஆம்! அப்படித்தான் இருக்கும். இவர்களுக்காக நாம்தான் கவலைப்பட்டுச் சாகவேண்டி யிருக்கிறது.”

இவ்விதம் எண்ணமிட்டவாறே எரிச்சலுடன், “லாரி! லாரி!!” என்று தொண்டை சிழியக் கத்தினார். அதற்கும் ஒருவராவது அசைந்து கொடுக்கவில்லை. இதென்ன விபரீதத் தூக்கம். குடிமயக்கம் என்றால் கூட இவ்வளவு சப்தம் போட்டதற்கு விழிப்புக் கொடுத்திருக்க வேண்டுமே!

அவருக்குப் ‘பகி’ சென்றது. சரேலென்று பாய்ந்தோடி லாரியின் உடலை உலுக்கினார். அவன் தேகம்

ஜில்லிட்டிருந்தது. வாண்டாவின் கரத்தைப் பிடித்துப் பார்த்தார். அதுவும் அல்லித்தண்டு போல் குளிர்த்திருந்தது. விரலை எச்சிலில் நனைத்து இருவர் நாசித் துவாரத்தருகிலும் பிடித்துப்பார்த்தார். ஸ்வாஸத்தின் பரிசமே இல்லை.

இருவருடைய இதழ்களும் பொருந்தியிருந்தன. வாண்டாவின் கண்கள் மூடியிருந்தன. அவன் வதனம் களங்கத்தின் சாயையே அற்று அழியாத ஒரு குணோபாவ சித்திரமாகத் துலங்கிற்று. லாரியின் கண்கள் திறந்திருந்தன. திறந்திருந்த அவன் நேத்திரங்கள் மூடியிருந்த வாண்டாவின் கண்களின்மீது பதிந்திருந்தன. ஆனால் அவற்றில் பார்வையில்லை. உயிரின் துடிப்பு ஓய்ந்துவிட்டது. அவன் இமைகளை வலிய இழுத்து மூடினர் கீத். அப்பொழுதுதான் இருவருடைய தலைகளுக்குமிடையே கடிதமொன்று தலையணையுடன் சேர்த்துக் குண்டுசியாற் குத்தப்பட்டிருப்பதைக் கண்ணுற்றார். நடுங்கும் கரங்களுடன் அதை எடுத்துப் பிரித்துப்படிக்கலானார்.

“என் கைகளாலேயே மரணமடையப் போகும் லாரென்ஸ் டெராண்ட் ஆகிய நான் அகில உலகும் பரவி நிற்கும் அனைத்தும்வல்ல ஆண்டவன் அருட் பெயரால் சத்தியமாகச் சொல்வதாவது : நான்தான் களைவ் சந்துமுனைக் கொலை என்று கூறப்படும் கொலையை நிகழ்த்தியவன்” இப்படியே அந்த வரலாறு முழுவதுங்கண்டிருந்தது. அப்புறம் “நிரபரார்தி ஒருவன் எனக்குப் பதில் தூக்கிலிடப் படப்போவது கண்டு என் நெஞ்சு என்னைச் சுட்டது. ஆகவேதான் இக்கடிதத்தை எழுதிவிட்டு இத் துணி கரமான செயலி விறங்கினேன். இவான் ஒரு பாவமு மறியாத வாயில்லாப் பூச்சி. என் காதலியும் என்னுடனேயே தன் வாழ்க்கைப் பிரயாணத்தை முடித்துக்கொண்டு விட்டாள். தயவு செய்து பிரேத விசாரணை செய்ய வேண்டாம். நாங்கள் எடுத்துக்

கொண்ட வஸ்து ஆடையணிந்துகொள்ளும் அறை
மேஜைமீதிருக்கும் விஷம்தான். எங்களிருவரையும்
சேர்த்து அடக்கம் செய்யுமாறு வேண்டிக்
கொள்கிறேன்.

இப்படிக்கு, தங்கள் உண்மையான,

ஜனவரி, 28,
லோஹோ, பாரோ தெரு.)

லாரென்ஸ்டெராண்ட்”

கீத்தின் தலை சுழன்றது. அன்பொழுக ‘அண்ணா’
என்று அன்று மாலை அழைத்ததுதான் கடைசித்
தரமா? “நான் இனி யெங்கும் அசையமாட்டேன்,
எதையும் செய்யமாட்டேன்” என்றானே! இதுதான்
அவன் கூற்றின் உட்குறிப்பா? ஒருமாதிரியாகச்
சிரித்தானே, அந்தச் சிரிப்பினர்த்தம் இந்த விபரீத
வியாக்கியானம்தானா? ஒன்றுந் தோன்றாமல் உன்மத்
தம் பிடித்தவரைப்போல் பல விநாடிகள் அப்படியே
நின்றார். “அவள், அவன் அன்பிற் கடிமை. அவன்
சொன்னால் எதை வேண்டுமானாலும் செய்து
விடுவாள். ஆனால் அவளால் எதிலும் அவனைத்
தடுத்து நிறுத்த முடியாது. அவள் முயலவே மாட்
டாள்” என்று தான் பயந்தோடி வந்தது எவ்வளவு
சரியாகப் போய்விட்டது!

வெறி பிடித்தவரைப் போல் விடுவிடு என்று
அவ்விடத்தை விட்டுத் தெருவிற்கு வந்துவிட்டார்.
வெறுப்பு, கோபம், பயம், துக்கம் ஆகிய எல்லா
உணர்ச்சிகளும் ஏக காலத்திலெழுந்தன. உணர்ச்சிக்
குழப்பத்திற்காளாகித் திணறித் தவித்தார்.

சே! இப்படி நிலையழிந்து நிற்பதா தமக்கு அழகு.
எதற்கும் அஞ்சாத எஃகு நெஞ்சங்கொண்ட கீத்தும்
கண் கலங்குவதா? உருப்படியாக யோசித்து ஒரு
முடிவிற்கு வரவேண்டும். மனதைத் திடப்படுத்திக்
கொண்டு உள்ளே நுழைந்தார். பலனற்ற மனச்
சேர்வீற்கு இதுவா தருணம்?

இத்தனை நேரமும் கையிலேயே பிடித்துக் கொண்டிருந்த கடிதத்தை ஆர அமர, அவசரமோ பதட்டமோ இல்லாமல் இன்னொருமுறை படித்தார். மனத்திடை ஒரு போராட்டம் மூண்டது.

“இந்தக் கடிதத்தைப் போலீஸார் வசம் சேர்ப்பித்தால் இவான் தப்பிவிடுவான். இவர்களிருவரும் உயிரை விட்டதற்கும் ஏதோ ஒரு அர்த்தமுண்டாகும்.” இவ்வாறு உபதேசித்தது ஒரு மனம்.

“இவ்வளவு காலமாக நீ பாடுபட்டது எதற்காக? விஷயம் வெளியாகிவிட்டால் ‘இன்னொருடைய இனைய சகோதரன்’ என்று எங்கும் அடிபட்டு உன் கண்ணியத்திற்கும், கௌரவத்திற்கும் ஹானி விளையும் என்று தானே! இப்பொழுது இந்தக் கடிதத்தைப் போலீஸார் வசம் சேர்ப்பித்துவிட்டால் இன்னும் மோசமாய் விடுமே! நாளைப் பத்திரிகைகளில் ‘பிரசித்திபெற்ற வழக்கறிஞர் கீத் டெராண்டின் தம்பிதான் கொலைஞராம்! குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டு ஒரு லிகிதம் வரைந்து வைத்துவிட்டுக் காதலியும் தானுமாக விஷத்தையுட்கொண்டு தற்கொலை புரிந்து கொண்டார்.’ என்று கொட்டை எழுத்துக்களில் பிரசுரிக்கப்படும. அன்று தான் பார்த்துப் பேசியவனைப்போல் எவ்வளவோ வாண்டுகள் ‘பிரபல வாயர் கீத் டெராண்டின் தம்பி.....’ என்று கூவுவார்கள். அப்புறம் வெளியே தலைகாட்ட முடியாது.” சற்றுஞ் சலிக்காது எதிர்வாதமாடி ஹிதோபதேசம் செய்தது இன்னொரு மனம்.

“வேண்டாம். மாட்டேன். கூடாது. ஆபத்து. அவமதிப்பு. அனர்த்தம்!” என்ற பதட்ட வார்த்தைகள் அடுக்கடுக்காக அவர் வாயிலிருந்து வெளிவந்தன. நிசப்தத்தை நிர்மூலமாக்கிக்கொண்டு முழங்கின் தாரஸ்தாயியில். கடிதத்தைக் கணப்புக் குழியில் போட்டுவிட்டார். நெருப்பு நாக்குகள் அதை நக்கி

யணைந்தன். வரிவரியாகக் கருகிப் பொசுங்கி அழிந்தொழிந்தது அந்தக் கடிதம்! இனிப் பயமில்லை.

முகத்தை உயர்த்தினார் கீத். கட்டிலின் மேல் கிடந்த இரு உருவங்களும் “உன் பிரசித்தியின் தலையில் நெருப்பை வைக்க!” என்று ஏசியதுபோலிருந்தது. உதறலெடுத்தது அவருக்கு.

இவான் தப்பியிருக்கலாம். வெகு சலபமாக விடுதலையடைந்திருப்பான். இனியவனுக்குக் கதி மோஷியில்லை. கருகிப்போன கடிதத்துடன் அவன் வாழ்க்கைச் சுடரும் மழுங்கி மறைய வேண்டியது தான். ஒருவரை யொருவர் ஆசை யெல்லாம் கைப்பிடியிடக்கி யணைந்து கொண்டு மீளாத நித்திரையி லாழ்ந்திருக்கும் இவ் விருவரும் அகாரணமாய் இறந்து விட்டனர். இவான் எப்படியும் தூக்கு மேடையேறப் போகிறான். இவர்கள் இன்பமாகக் காதல் வாழ்க்கையே நடத்திக்கொண்டிருக்கலாம். உயிரின் துடிப்பு ஓய்ந்து விட்ட இவர்களது அதரங்கள் கொஞ்சவதற்குப் பதில் உயிரின் உணர்ச்சி வெள்ளத்தை உருவகப்படுத்தி உச்சரிக்கும் உதடுகள் அன்பு முத்திரையில் பொருந்தி யிருக்கலாம்!

மொத்தம் மூன்று பேர் உயிரிழந்து விட்டனர். இன்னொருவன் இவான் நாட்களை யெண்ணிக்கொண்டிருக்கிறான்!

கைகளால் தலையைப் பிடித்தவாறே சாய்வு நாற்காலியில் வந்தமர்ந்தார். ஆம்! சரியாக இரண்டு மாதங்களுக்கு முன், தான் இப்படித் தன்னறையில் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தபோதுதான் லாரி வந்தான். “என்னடா? ஏதாவது கொலை கிலை செய்து விட்டு வந்திருக்கிறாயா?” என்று பதபாகமாக வினவியதும் கிணற்றுக்குள் ளிருந்து பேசுவதுபோல் “ஆம்” என்ற பதில் அவனிடமிருந்து வெளிப்பட்டதும் அவருக்கு நன்றாக நினைவிற்கு வந்தது.

எல்லாம் பொய். பிரமை. கற்பிதம். கானல்
நீர். கனவொன்று கண்டிருக்கிறோம். கண்களைத்
துடைத்துக்கொண்டெழுந்தால் எல்லாம் சரியாகி
விடும்.

காலண்டரைத் திரும்பிப் பார்த்தார் ஜனவரி
இருபத்தெட்டு. அட ஆண்டவனே! இல்லை யில்லை!
இந்த இரண்டுமாத நிகழ்ச்சிகளும் கனவல்ல,
உண்மை. மறக்கவோ மறைக்கவோ முடியாத
கோரமான உண்மை!!

எழுந்து சென்று ஜன்னற் கதவைத் திறந்தார்.
சூளிர் காற்று அவர் முகத்திலடித்தது. இலைக
ளெல்லாம் உதிர்ந்து வெற்று மரங்கள் நட்சத்திர
வெளிச்சத்தில் நீல வானின் பின்னணியில் நிழ
லுருவங்கள்போல் நின்றன. வானவெளியில் “நீ
செய்தது நியாயமா?” என்ற கேள்வி எழுதப்பட்டு
அவரை எதிரிட்டது. அப்படியே அசையாது
நின்று கொண்டிருந்தார் கீத். அவர் செய்தது
நியாயமா.....?

16. இனிவரும் :

1. “உ. அரங்கு” — நாடகக் கதைகள்
“புதுமைப்பித்தன்.”
2. “ரசீக மணி டி.கே.சி.” — ரூ. 2/-
பாஸ்கரத்தொண்டைமான், M.A.
3. “அன்னை” — ரூஷிய நாவல் — ரூ. 6/-
மாக்ஸிம் கார்க்கி எழுதியது
தமிழாக்கம் : ப.ரா.
4. “காமினி” — சிறந்த காவிய நாடகம்
ஸ்ரீ யோகியார்.
5. “அருணேதயம்” — ஒன்பது
இசை நாடகங்கள்
“கிட்டு.”
6. “சாவின் முத்தம்” — நூதன கவிதை
“சுரதா.”
7. “முல்லைக் கோடியாள்” — கதைகள்
“விந்தன்.”